

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 296/96

z dnia 16 lutego 1996 r.

w sprawie danych przekazywanych przez Państwa Członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2776/88

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹, zmienione ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 1287/95², w szczególności jego art. 4 i 5,

uwzględniając decyzję Rady 94/729/WE z dnia 31 października 1994 r. w sprawie dyscypliny budżetowej³, w szczególności jej art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 4 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 729/70 określa, że Państwa Członkowskie muszą same wygospodarować środki finansowe na pokrycie wydatków Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej, zwanej dalej „Sekcją Gwarancji EFOGR”; zgodnie z tym samym rozporządzeniem Komisja przyznaje jedynie miesięczne zaliczki na księgowanie wydatków poczynionych przez Państwa Członkowskie;

w celu zapewnienia prawidłowego zarządzania środkami przyznanymi w budżecie wspólnotowym Sekcji Gwarancji EFOGR konieczne jest, aby każda upoważniona agencja płatnicza prowadziła rachunkowość, która obejmowałaby wyłącznie wydatki finansowane przez Sekcję Gwarancji EFOGR;

konieczne jest zorganizowanie przekazywania Komisji przez Państwa Członkowskie wszystkich danych dotyczących wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji EFOGR; w tym względzie należy uznać, że przekazywanie informacji dotyczących danych ilościowych może zawierać pewien margines niedokładności, który można wyjaśnić, między innymi, problemami administracyjnymi przy ich ustalaniu; to samo stosuje się również do oszacowania wydatków, które wprowadzić muszą być wiarygodne, ale które, ze względu na ich rodzaj, mają charakter przybliżony; ponadto nie jest właściwe, aby żądać przekazywania danych dotyczących zwrotów, jeśli powodowałoby to duże obciążenie administracyjne;

regulacje wspólnotowe w dziedzinie rolnictwa przewidują terminy płatności pomocy finansowej przez Państwa Członkowskie dla beneficjentów; wszystkie płatności dokonane po upływie tych terminów oraz gdy zwłoka w płatności jest nieuzasadniona, muszą być traktowane jako nie spełniające wymaganych warunków i dlatego nie mogą, co do zasady, być przedmiotem zaliczki przy księgowaniu wydatków; aby jednakże ukształtować konsekwencje finansowe proporcjonalnie do opóźnienia płatności, niezbędne jest stopniowe zmniejszenie wypłat zaliczek w zależności od wielkości ustalonego opóźnienia;

w przypadku gdy Państwa Członkowskie nie dotrzymują terminów ustalonych dla zgłoszenia danych dotyczących wydatków lub dotyczących spójności takich danych, Komisja może, na podstawie art. 13 decyzji 94/729/WE, stosownie odroczyć zapłatę zaliczki na księgowanie;

zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1883/78 z dnia 2 sierpnia 1978 r. ustanawiające ogólne reguły finansowania interwencji przez Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej, Sekcja Gwarancji⁴, ostatnio

¹ Dz.U nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

² Dz.U nr L 125 z 8.06.1995, str. 1.

³ Dz.U nr L 293 z 12.11.1994, str. 14.

⁴ Dz.U nr L 216 z 5.08.1978, str. 1.

zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1571/93⁵, jeżeli środek interwencyjny łączy się ze skupem i składowaniem produktów, finansowana kwota jest określona w rocznych sprawozdaniach finansowych sporządzanych przez agencje skupu interwencyjnego; rozporządzenie Rady (EWG) nr 3492/90⁶ ustanawia zasady i warunki regulujące te sprawozdania finansowe; procedury, zgodnie z którymi finansowanie takich środków mieści się w systemie zaliczek na księgowanie powinny być przejrzyste;

art. 5 ust. 2 lit. a) akapit ostatni rozporządzenia (EWG) nr 729/70 stanowi, że wydatki z października są zaliczane na miesiąc październik, jeżeli zostają dokonane między 1 a 15 dniem miesiąca i na miesiąc listopad, jeżeli zostały dokonane między 16 a 31 dniem tego miesiąca; wskazane jest, by unikać podziału sprawozdań finansowych przewidzianych w art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 1883/78 ze względu na ich złożoność; odpowiednio należy określić, że wydatki wynikające z operacji dokonanych we wrześniu powinny być księgowane w rachunkach agencji płatniczych na podstawie 50% za pierwszych 15 dni października, a reszta, łącznie z ewentualnymi dostosowaniami lub poprawkami, za ostatnich 16 dni października;

art. 5a rozporządzenia (EWG) nr 729/70 upoważnia do wypłaty funduszy wygospodarowanych przez niektóre Państwa Członkowskie; wskazane jest, aby ustalić procedury zgłaszania odsetek należnych Państwom Członkowskim od Wspólnoty;

pojęcie wydatków, które powinny być co miesiąc zgłaszane przez agencje płatnicze, powinno zostać właściwie zdefiniowane;

istnieje potrzeba, by dokumenty kierowane przez Państwa Członkowskie były przedkładane w jednolitej formie; w związku z potrzebą częstego dopasowywania takich dokumentów do zmian w potrzebach zarządzania, Komisja musi mieć możliwość, aby w uproszczonej procedurze bezzwłocznie dostosowywać i przyjmować formularze, które mają być używane;

w celu uproszczenia stosowania przepisów w tym zakresie wskazane jest, aby rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2776/88⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 775/90⁸ zastąpić przez nowe rozporządzenie;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Po zatwierdzeniu zaliczek, zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. a) akapit ostatni rozporządzenia (EWG) nr 729/70, Komisja przekazuje Państwom Członkowskim do dyspozycji, w ramach środków przewidzianych w budżecie, fundusze na pokrycie wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji EFOGR na rachunek otwarty w tym celu przez każde z Państw Członkowskich za pośrednictwem Skarbu Państwa lub jakiegokolwiek innej instytucji finansowej.

2. Nazwa i numer tego rachunku jest przekazywany Komisji przez każde Państwo Członkowskie.

Artykuł 2

Każda agencja płatnicza prowadzi odrębną rachunkowość obejmującą jedynie użycie środków udostępnionych jej w celu pokrycia wydatków określonych w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

Artykuł 3

1. Nie później niż drugiego dnia roboczego każdego tygodnia, Państwo Członkowskie powiadamia Komisję za pomocą faksu o całkowitych wydatkach poczynionych od początku miesiąca do końca poprzedniego tygodnia.

⁵ Dz.U nr L 154 z 25.06.1993, str. 46.

⁶ Dz.U nr L 337 z 4.12.1990, str. 3.

⁷ Dz.U nr L 249 z 9.09.1988, str. 9.

⁸ Dz.U nr L 83 z 30.03.1990, str. 85.

Dokonywane są dwa powiadomienia w przypadku, gdy tydzień przypada na zbieg miesięcy.

2. Ostatnie powiadomienie każdego miesiąca zawiera poza szczegółami dotyczącymi wydatków wszelkie informacje wyjaśniające jakiegokolwiek istotne różnice między przewidywanymi wydatkami, zgodnie z ust. 5, a wydatkami faktycznie dokonanyymi.

3. Do 10 dnia każdego miesiąca Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję dalekopisem o szczegółach całości wydatków poczynionych w poprzednim miesiącu.

Jednakże, powiadomienie o wydatkach zrealizowanych między 1 a 15 dniem października ma być przekazane nie później niż 25 dnia tego miesiąca.

4. Powiadomienie określone w ust. 3, zawiera podział na rozdziały nomenklatury budżetowej Wspólnot Europejskich.

Jednakże tam, gdzie monitorowanie budżetowe jest przedmiotem wyjątkowych warunków, Komisja może zażądać bardziej szczegółowego podziału.

5. Do dwudziestego dnia każdego miesiąca Państwa Członkowskie przekazują Komisji w wersji elektronicznej i dwóch kopiach na piśmie, komplet dokumentów pozwalających na zaksięgowanie w budżecie Wspólnoty wydatków dokonanych w poprzednim miesiącu.

Jednakże komplet dokumentów, pozwalający na zaksięgowanie wydatków dokonanych między 1 a 15 października powinny być dostarczone najpóźniej do dnia 10 listopada.

6. Komplet dokumentów, określony w ust. 5, zawiera:

a) deklarację wydaną przez każdą z agencji płatniczych, w ujęciu zgodnym z nomenklaturą budżetu Wspólnot Europejskich i z rodzajem wydatków, zawierającą:

- wydatki dokonane w poprzednim miesiącu,
- całkowite wydatki dokonane od początku roku do końca poprzedniego miesiąca,
- ilości (tony, hektolitry, hektary, sztuki itp.), z którymi wiążą się wydatki, określone w drugim tirecie, o ile są wymienione w szczegółowej nomenklaturze budżetowej,
- przewidywane wydatki, zgodnie z listą przygotowaną przez Komisję po konsultacji z Komitetem EFOGR. Te przewidywania mogą odnosić się, odpowiednio, do:
 - bieżącego miesiąca i dwóch kolejnych miesięcy,
 - bieżącego miesiąca i dwóch kolejnych miesięcy, i do końca roku;

b) w miarę potrzeb, streszczenie danych, określonych w lit. a);

c) w miarę potrzeb, uzasadnienie różnic pomiędzy wydatkami dokonanyymi w poprzednim miesiącu, wykazanyymi w bieżącym powiadomieniu i wykazanyymi powiadomieniu określonym w ust. 3.

7. Wydatki za październik powinny być naliczane za październik, jeśli zostały dokonane między dniem 1 a 15 października, a za listopad, jeśli zostały dokonane między 16 a 31 października.

Artykuł 4

1. Na podstawie danych przesłanych zgodnie z art. 3, Komisja przyjmuje decyzje i dokonuje miesięcznych zaliczek na księgowanie wydatków, bez uszczerbku dla przepisów art. 13 decyzji 94/729/WE.

2. Zaliczki na księgowanie dla wydatków dokonanych po upływie terminów ustanowionych, są redukowane następująco:

- a) jeżeli wydatki dokonane po upływie terminów są równe lub mniejsze od 4% wydatków dokonanych przed upływem terminów, nie zostaje dokonana żadna redukcja, niezależnie od liczby miesięcy zaległości;
- b) po przekroczeniu progu 4% wszystkie kolejne dokonane z opóźnieniem wydatki zostają zredukowane:
 - do jednego miesiąca, o 10%,
 - do dwóch miesięcy, o 25%,
 - do trzech miesięcy, o 45%,
 - do czterech miesięcy, o 70%,
 - do pięciu miesięcy albo więcej, o 100%.

Jednakże, Komisja stosuje inną skalę czasową i/lub niższą redukcję lub brak redukcji, o ile występują szczególne warunki w zarządzaniu przy niektórych środkach lub jeśli zostają przez Państwa Członkowskie przedstawione należyte uzasadnienia.

Redukcje określone w niniejszym artykule zostają dokonane zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 13 decyzji 94/729/WE.

3. Kontrole przestrzegania terminów związanych z wypłatą zaliczek na księgowanie są dokonywane trzy razy w ciągu każdego roku budżetowego:

- dla wydatków dokonywanych do dnia 31 stycznia,
- dla wydatków dokonywanych do dnia 30 kwietnia,
- dla wydatków dokonywanych do dnia 31 sierpnia.

Wszelkie przekroczenia terminów we wrześniu i październiku są brane pod uwagę przy zamknięciu sprawozdania finansowego, o ile nie zostaną zgłoszone przed ostateczną decyzją roku budżetowego odnoszącą się do zaliczek.

4. Wszelkie redukcje dokonywane zgodnie z art. 13 decyzji 94/729/WE, w szczególności te wynikające z przekroczenia terminów, zostają dokonane bez uszczerbku dla późniejszej decyzji o rozliczeniu rachunków.

5. Komisja może, po uprzednim zawiadomieniu zainteresowanych Państw Członkowskich, odroczyć zaliczki dla Państw Członkowskich zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 729/70, jeśli powiadomienia, określone w art. 3, zostaje dostarczone z opóźnieniem lub zawiera rozbieżności wymagające dodatkowej weryfikacji.

Artykuł 5

1. Wydatki określone w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1883/78 są ustalane zgodnie z przepisami rozporządzenia (EWG) nr 3492/90.

Wydatki, które wynikają z rozporządzenia Rady (EWG) nr 3730/87⁹ jak również te określone w art. 37 rozporządzenia Rady (EWG) nr 822/87¹⁰, muszą być obliczane na podstawie oświadczeń dokumentujących i według jednolitej metody ustalonej przez Komisję stosownie do art. 8.

2. Kwoty wydatków określonych w ust. 1 są księgowane przez agencje płatnicze w ciągu miesiąca następującego po tym, do którego operacja się odnosi. Operacje, które mają być uwzględnione w końcowych rachunkach miesięcznych powinny zostać dokonane między początkiem roku budżetowego, a końcem tego miesiąca.

⁹ Dz.U nr L 352 z 15.12.1987, str. 1.

¹⁰ Dz.U nr L 84 z 27.03.1987, str. 1.

Jednakże, wydatki dotyczące operacji dokonywanych we wrześniu, zostają w 50% zaksięgowane w październiku, a pozostała część zostaje zaksięgowana w listopadzie.

oświadczenia dokumentujące dotyczące operacji zostają dołączone do kompletów dokumentów przesyłanych Komisji dnia 10 listopada i dnia 20 grudnia.

3. W odniesieniu do całkowitych kwot amortyzacji ustalonych zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1883/78, ust. 2 nie ma zastosowania i takie kwoty są księgowane w terminach, określonych przez przepisy, które je przewidują.

Artykuł 6

Te Państwa Członkowskie, dla których pobieranie odsetek zostało ustalone na podstawie art. 5a rozporządzenia (EWG) nr 729/70, księgują odsetki, w zgodzie z przepisami określonymi w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2775/88 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 5a rozporządzenia (EWG) nr 729/70¹¹.

Artykuł 7

1. Wydatki wykazane w danym miesiącu muszą odpowiadać płatnościom i wpływom gotówkowym faktycznie dokonany w ciągu miesiąca, do którego one się odnoszą. Mogą one obejmować poprawki danych zgłoszonych w poprzednich miesiącach tego samego roku.

Dla roku „n” należy wziąć pod uwagę wydatki dokonane przez Państwa Członkowskie od dnia 16 października roku „n-1” do 15 października roku „n”.

2. Do celów ust. 1 akapit pierwszy i bez uszczerbku dla przepisów szczególnych prawa wspólnotowego należy przyjąć następujące terminy odniesienia:

- a) dla wydatków określonych w art. 5 ust. 1 datę w jakiej agencje płatnicze dokonują księgowania, zgodnie z ust. 2 tego artykułu;
- b) dla kwot, określonych w art. 10 ust. 6 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3813/89¹²:
 - dla wydatków zaksięgowanych w pierwszym roku, daty w jakich płatności kapitałowe zostały dokonane,
 - dla wydatków zaksięgowanych w latach następnych, szósty miesiąc roku budżetowego;
- c) dla wszelkich innych rodzajów wydatków:
 - data, w jakiej konto agencji zostało obciążone, lub
 - data, w jakiej zainteresowana agencja wystawiła i wysłała dokument dla instytucji finansowej lub dla beneficjanta.

3. Niewykonane polecenia płatności i płatności obciążające rachunek, a następnie ponownie zaksięgowane są wykazywane w rachunkach jako pomniejszenia wydatków w odniesieniu do miesiąca, w trakcie którego powiadomienie o niewykonaniu lub anulowaniu zostaje przekazane agencji płatniczej.

4. Jeżeli płatności należne od Sekcji Gwarancji EFOGR są obciążone roszczeniami, uważa się je za dokonane w całości, w rozumieniu ust. 1:

- w dniu płatności sumy nadal należnej beneficjentowi, o ile roszczenie jest mniejsze niż ustalone wydatki,
- w dniu ustalenia wydatków, jeśli są one mniejsze lub równe roszczeniu.

¹¹ Dz.U nr L 249 z 8.09.1988, str. 8.

¹² Dz.U nr L 371 z 20.12.1989, str. 17.

5. Skumulowane dane odnoszące się do zaksięgowanych wydatków danego roku budżetowego przedstawione Komisji do dnia 10 listopada mogą być poprawione tylko w rocznym sprawozdaniu finansowym przekazywanym Komisji zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

6. O poprawkach dokonywanych przez Komisję określonych w art. 5 dotyczących całego roku, powiadamiany jest Komitet EFOGR i są one wskazywane w załączniku do decyzji dotyczącej zaliczek oraz księgowane przez agencje w ciągu miesiąca wskazanego w powyższej decyzji.

Artykuł 8

Forma dokumentów określonych w art. 3 ust. 6 i art. 5 ust. 1 jest ustalana przez Komisję w drodze podjęcia decyzji po konsultacjach z Komitetem.

Artykuł 9

Rozporządzenie (EWG) nr 2776/88 traci moc z dniem 16 października 1995 r.

Artykuł 10

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się po raz pierwszy do wydatków z drugiej połowy października 1995 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 lutego 1996 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1391/97

z dnia 18 lipca 1997 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 296/96 w sprawie danych przekazywanych przez Państwa Członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2776/88

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1287/95², w szczególności jego art. 4 i 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 3 ust. 1 i 3 rozporządzenia (WE) nr 296/96³ przewidują przesyłanie danych, odpowiednio, za pomocą faksu i dalekopisu; ze względu na obecnie dostępne środki elektroniczne właściwe jest, aby przewidzieć również przekazywanie za pomocą środków elektronicznych;

art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 296/96 stanowi, że wydatki wykazane w odniesieniu do danego miesiąca muszą odpowiadać płatnościom i wpływom gotówkowym faktycznie dokonanych w ciągu tego miesiąca; w przypadku niektórych rodzajów płatności, w szczególności towarzyszących środkom, Państwa Członkowskie dokonują płatności przed wejściem w życie podstawy prawnej, na mocy której Sekcja Gwarancji EFOGR staje się odpowiedzialna za przedmiotowe wydatki, lub napotykają problemy z ustaleniem wydatków do częściowego finansowania środków przez EFOGR w tym samym miesiącu, co płatności na rzecz beneficjenta; rozporządzenie (WE) nr 296/96 powinno zostać zmienione, aby lepiej odzwierciedlało istniejącą praktykę;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 296/96 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 ust. 1 i ust. 3 wyrazy „za pomocą faksu” oraz „dalekopisem” zastępuje się odpowiednio „faksem lub elektronicznie”.

¹ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

² Dz.U. nr L 125 z 8.06.1995, str. 1.

³ Dz.U. nr L 39 z 17.02.1996, str. 5.

2. W art. 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wydatki wykazane w danym miesiącu muszą odpowiadać płatnościom i wpływom gotówkowym faktycznie dokonany w ciągu tego miesiąca.

Jednakże:

- a) wydatki, które mogą zostać wypłacone przed wprowadzeniem w życie przepisu zezwalającego na ich pełne lub częściowe pokrycie przez Sekcję Gwarancji EFOGR, mogą być tylko zadeklarowane:
 - w miesiącu, w którym wprowadzono w życie przepis,
 - lub
 - w miesiącu następującym po wprowadzeniu w życie tego przepisu.
- b) wydatki częściowo finansowane przez fundusze krajowe muszą zostać zadeklarowane najpóźniej w drugim miesiącu po dokonaniu płatności na rzecz beneficjenta.

Wydatki wykazane zgodnie z akapitem pierwszym mogą zawierać korekty do danych zgłoszonych w poprzednim miesiącu w tym samym roku.

Dla roku „n”, uwzględnia się wydatki wykazane przez Państwo Członkowskie zgodnie z niniejszym ustępem od dnia 16 października roku „n-1” do dnia 15 października roku „n”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się w odniesieniu do wydatków poniesionych od miesiąca następującego po dniu jego wejścia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 lipca 1997 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2236/98

z dnia 16 października 1998 r.

**zmieniające rozporządzenie (WE) nr 296/96 w sprawie danych przekazywanych przez Państwa Członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR),
uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2776/88**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1287/95², w szczególności jego art. 4 i 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (WE) nr 974/98 z dnia 3 maja 1998 r. w sprawie wprowadzenia euro³, przewiduje w art. 2, że od dnia 1 stycznia 1999 r. walutą uczestniczących Państw Członkowskich jest euro;

stosownie do tego należy zmienić rozporządzenie Komisji (WE) nr 296/96⁴, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1391/97⁵, wskazując, że zaliczki na księgowanie wydatków ustalane są i wypłacane w euro Państw Członkowskim, które przyjęły euro;

zaliczki należne do wypłaty na początku stycznia 1999 r. dotyczą wydatków dokonanych między dniem 16 października a dniem 30 listopada 1998 r.; zaliczki te powinny zostać wypłacone na rzecz Państw Członkowskich uczestniczących po raz ostatni w jednostkach waluty krajowej;

w przypadku Państw Członkowskich nieuczestniczących wypłata zaliczek w euro prowadziłaby do tego, że przejmowałyby one różnice w kursach wymiany między dziesiątym dniem miesiąca $n + 1$, a trzecim dniem roboczym miesiąca $n + 2$; przejęcie różnic w kursie wymiany stanowiłoby nowy element w porównaniu z systemem stosowanym dotychczas; w rezultacie właściwe jest, przewidzenie szczególnych środków dla tych Państw Członkowskich, które unikają wszystkich różnic w porównaniu z kwotami faktycznie wydanymi;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej,

¹ Dz.U. L 94 z 28.04.1970, str. 13.

² Dz.U. L 125 z 8.06.1995, str. 1.

³ Dz.U. L 139 z 11.05.1998, str. 1.

⁴ Dz.U. L 39 z 17.02.1996, str. 5.

⁵ Dz.U. L 190 z 19.07.1997, str. 20.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 296/96 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 3 dodaje się ust. 8, 9, 10 i 11 w brzmieniu:

„8. a) Państwa Członkowskie, które przyjęły euro mogą wybrać w okresie przejściowym, określonym w art. 1 tiret szóste rozporządzenia (WE) nr 974/98, prowadzenie rachunkowości na poziomie agencji płatniczej:

- tylko w euro,
- w euro dla płatności dokonanych w euro i w jednostkach waluty krajowej dla płatności, dokonywanych w jednostkach waluty krajowej,
- lub tylko w jednostkach waluty krajowej.

b) Wybór waluty dla księgowości a także deklaracji, które uczestniczące Państwa Członkowskie mają dostarczać EFOGR musi być utrzymany przez cały rok budżetowy. Jednakże w przypadku pierwszego roku stosowania, wybór ten stosuje się począwszy od dnia 1 stycznia 1999 r.

c) Ten sam wybór musi być utrzymany w przypadku deklaracji sporządzonych na podstawie procedury rozliczania rachunków.

9. a) Agencje płatnicze Państw Członkowskich, które nie przyjęły euro, muszą prowadzić odrębne rachunki zgodnie z walutą, w której dokonano płatności na rzecz beneficjentów. Ta sama odrębność musi być zachowana w przypadku deklaracji sporządzonych w związku z procedurą rozliczania rachunków.

b) Jednakże, jeśli agencja płatnicza Państwa Członkowskiego nieuczestniczącego może przeliczyć na walutę krajową kwoty wypłacone na rzecz beneficjentów w euro po kursie walutowym stosowanym w dniu płatności, pełna rachunkowość takiej agencji płatniczej może być prowadzona w walucie krajowej.

Zwroty, tam gdzie wystąpią, kwot wypłaconych w euro muszą odpowiadać walucie krajowej zaksięgowanej w dniu płatności.

10. Jeśli, zgodnie z ust. 8 i 9, agencje płatnicze Państwa Członkowskiego mogą wybierać między euro, jednostką waluty krajowej i walutą krajową do prowadzenia swojej rachunkowości, nie są one wszystkie zobowiązane do dokonania tego samego wyboru.

11. Powiadomienia określone w art. 3 ustala się w walucie lub walutach, w których prowadzona jest rachunkowość.”;

2. w art. 4 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zaliczki na księgowanie wydatków EFOGR-Gwarancja są:

- a) ustalane i wypłacane w euro na rzecz uczestniczących Państw Członkowskich;
- b) dla Państw Członkowskich nieuczestniczących ustalane i wypłacane:
 - w euro dla płatności dokonanych przez Państwo Członkowskie w euro,
 - w walucie krajowej dla płatności dokonanych przez Państwo Członkowskie w walucie krajowej.

Jednakże, jeśli przeliczenia na walutę krajową płatności w euro dokonuje się po kursie wymiany stosowanym w dniu płatności na rzecz beneficjenta (przewidziane w art. 3 ust. 9 lit. b)), zaliczki odnoszące się do tych płatności w euro mogą być również dokonywane w walucie krajowej;

- c) wypłacane w jednostkach waluty krajowej lub w walucie krajowej na wydatki dokonane przez Państwa Członkowskie uczestniczące i nieuczestniczące między dniem 16 października a dniem 30 listopada 1998 r.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 1999 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 października 1998 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

AROPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2761/1999

z dnia 22 grudnia 1999 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 296/96 w sprawie danych przekazywanych przez Państwa Członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2776/88

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹, w szczególności jego art. 4 i 5,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1259/1999 z dnia 17 maja 1999 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej², w szczególności jego art. 11,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) podczas przedstawiania dokumentów do księgowania w budżecie Wspólnoty wydatków poniesionych w maju i listopadzie, jak przewidziano w art. 3 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 296/96 z dnia 16 lutego 1996 r. w sprawie danych przekazywanych przez Państwa Członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 2776/88³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2236/98⁴, Państwa Członkowskie powinny dołączyć wykaz obejmujący wyciąg z księgi dłużników i przedstawiający łączną kwotę wszystkich długów wykazanych, ale jeszcze nieodzyskanych w Sekcji Gwarancji EFOGR; ponadto podczas przedstawiania dokumentów do księgowania w budżecie Wspólnoty wydatków poniesionych w kwietniu i październiku, jak przewidziano w art. 3 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 296/96, Państwa Członkowskie powinny dołączyć wykazy przedstawiające kwoty wstrzymane zgodnie z art. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999 oraz wykorzystanie tych kwot zgodnie z art. 5 ust. 2 ostatniego z rozporządzeń;
- 2) Komisja zgodnie z przepisem ustanowionym w art. 37 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1750/1999 z dnia 23 lipca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR)⁵, po uprzednim poinformowaniu zainteresowanych Państw Członkowskich, zawiesza tymczasowo miesięczne zaliczki odnoszące się do wydatków poniesionych

¹ Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 103.

² Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 113.

³ Dz.U. L 39 z 17.02.1996, str. 5.

⁴ Dz.U. L 281 z 17.10.1998, str. 9.

⁵ Dz.U. L 214 z 13.08.1999, str. 31.

zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1750/1999, jeżeli dokumenty przewidziane w art. 37 ust. 1 tego rozporządzenia nie zostaną dostarczone do dnia 30 września danego roku;

- 3) Państwa Członkowskie mogą przydzielić kwoty zwolnione przez redukcję płatności dokonanych w oparciu o art. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999, do niektórych dodatkowych środków rozwoju obszarów wiejskich przewidzianych w art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia; kwoty wstrzymane w ten sposób muszą być wykorzystane do końca trzeciego roku budżetowego następującego po roku, w którym zostały wstrzymane; kwoty niewykorzystane do końca tego okresu, podlegają odzyskaniu przez redukcję ostatniej zaliczki roku budżetowego; należy dodać przepisy niezbędne do tego celu do rozporządzenia (WE) nr 296/96, a jego tytuł należy dostosować tak, aby uwzględnić to nowe rozporządzenie;
- 4) Komitet EFOGR i wspólne komitety zarządzające, przewidziane w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999, nie wydały opinii w terminie wyznaczonym przez ich przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 296/96 wprowadza się następujące zmiany:

1. Tytuł otrzymuje brzmienie: „Rozporządzenie Komisji (WE) nr 296/96 z dnia 16 lutego 1996 r. w sprawie danych przekazywanych przez Państwa Członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz ustanawiające niektóre szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1259/1999”.
2. W art. 3 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6a. Dwa razy w roku, podczas przedstawiania dokumentów określonych w ust. 5, do księgowania w budżecie Wspólnoty wydatków poniesionych w maju i listopadzie, Państwa Członkowskie do wykazu określonego na mocy lit. a), oraz w kwietniu i październiku do wykazów określonych na mocy lit. b) dołączają:

 - a) wykaz obejmujący wyciąg z księgi dłużników przedstawiający łączną kwotę wszystkich długów wykazanych, ale jeszcze nieodzyskanych do końca kwietnia i do końca roku budżetowego w odniesieniu do Sekcji Gwarancji EFOGR;
 - b) wykazy przedstawiające stan, na koniec kwietnia i na koniec roku budżetowego, kwot wstrzymanych zgodnie z art. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999 i wykorzystanie tych kwot zgodnie z art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia.”
3. W art. 4 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. W przypadku, gdy dokumenty określone w art. 37 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1750/1999 nie zostaną dostarczone Komisji do dnia 30 września każdego roku, Komisja może po powiadomieniu zainteresowanego Państwa Członkowskiego, zawiesić wypłatę zaliczki odnoszącej się do wydatków poniesionych zgodnie z tym rozporządzeniem za

miesiąc sierpień.

W przypadku, gdy dokumenty te zostaną dostarczone w dniach od 1 do 15 października, wypłata zaliczki, określonej w poprzednim akapicie, zostanie odroczone o tę samą liczbę dni spóźnienia, z jakim dostarczono dokumenty.

W przypadku, gdy dokumenty zostaną dostarczone po dniu 15 października, wypłata zaliczek odnoszących się do wydatków poniesionych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1750/1999 za miesiąc sierpień, wrzesień i październik zostanie zawieszona, aż do zaliczki odnoszącej się do wydatków w miesiącu lutym następnego roku.

Zawieszone kwoty objęte są zobowiązaniem ogólnym w odniesieniu do roku budżetowego zawieszenia.”

4. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Kwoty wstrzymane zgodnie z art. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999 są wykorzystywane do końca trzeciego roku budżetowego następującego po roku, w którym zostały wstrzymane, na wypłatę dodatkowych wspólnotowych środków wsparcia zgodnie z art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia.

2. Kwoty wstrzymane i niewypłacone zgodnie z ust. 1, są potrącane z zaliczek odnoszących się do wydatków w październiku danego roku budżetowego.”

5. W art. 7 ust. 1 akapit pierwszy dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) w wydatkach, które należy zgłosić nie są uwzględniane redukcje dokonane zgodnie z art. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999.”

6. W art. 8 wyrazy „art. 3 ust. 6” zastępuje się wyrazami „art. 3 ust. 6 i 6a”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wydatków poniesionych od dnia 1 stycznia 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1999 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

AROPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1017/2001

z dnia 17 maja 2001 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) NR 296/96 z dnia 16 lutego 1996 r. w sprawie danych przekazywanych przez Państwa Członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), oraz ustanawiające niektóre szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1259/1999

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹, w szczególności jego art. 4 i 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Państwa Członkowskie mogą przeznaczyć kwoty zwolnione przez obniżenie lub cofnięcie płatności na mocy art. 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1259/1999 z dnia 17 maja 1999 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej² do niektórych środków pomocy dla rozwoju obszarów wiejskich, przewidziane w art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia. W celu zapewnienia, że kwoty te są odpowiednio zarządzane oraz nadzorowane i że są wykorzystane zgodnie z zasadami Sekcji Gwarancji EFOGR, muszą zostać ustanowione dla nich reguły rachunkowości.
- 2) art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 963/2001 z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1259/1999 w zakresie dodatkowego wspólnotowego wsparcia oraz przekazywania informacji Komisji³, stanowi, że kwoty wstrzymane zgodnie z art. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999 muszą zostać wykorzystane na wypłacenie dodatkowego wspólnotowego wsparcia najpóźniej do końca trzeciego roku budżetowego, następującego po roku, w którym zostały wstrzymane; rozporządzenie Komisji (WE) nr 296/96⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2785/2000⁵, powinno zostać odpowiednio dostosowane.
- 3) środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

¹ Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 103.

² Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 113.

³ Dz.U. L 136 z 18.05.2001, str. 4.

⁴ Dz.U. L 39 z 17.02.1996, str. 5.

⁵ Dz.U. L 323 z 20.12.2000, str. 3.

W rozporządzeniu (WE) nr 296/96 wprowadza się następujące zmiany:

1. Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Rozporządzenie Komisji (WE) nr 296/96 z dnia 16 lutego 1996 r. w sprawie danych przekazywanych przez Państwa Członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR).”

2. W art. 2 dodaje się ust. 2, 3, 4 i 5 w brzmieniu:

„2. Kwoty wstrzymane od wypłacenia pomocy, określone w art. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999 muszą zostać zapisane na dobro specjalnego rachunku otwartego dla każdej agencji płatniczej lub specjalnego oddzielnego rachunku otwartego przez każde Państwo Członkowskie.

Księgowanie musi pozwalać na identyfikację pochodzenia tego zapisu w odniesieniu do płatności danej pomocy na rzecz beneficjenta.

3. Państwa Członkowskie mogą ponownie rozdzielić zebrane w ten sposób kwoty na inne agencje płatnicze w celu ich wykorzystania. Kwoty te należy zapisać na dobro rachunku agencji płatniczej, jak określono w ust. 2 lub, a tam gdzie stosowne, na dobro rachunku przeznaczonego wyłącznie do finansowania dodatkowego wsparcia wspólnotowego, określonego w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999.

4. W przypadku otrzymania odsetek z niewykorzystanych funduszy, należy je dodać do salda dostępnego na koniec każdego roku budżetowego. Odsetki te są wykorzystywane przez Państwa Członkowskie do finansowania dodatkowego wsparcia wspólnotowego, określonego w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999, lub są potrącane z zaliczek zgodnie z art. 6 niniejszego rozporządzenia.

5. Agencje płatnicze muszą prowadzić rachunki wydatków na podstawie środków przewidzianych w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999, które są odrębne od rachunków pozostałych wydatków związane z rozwojem obszarów wiejskich. Rachunki te należy rozróżnić w zakresie każdej płatności między krajowym finansowaniem a finansowaniem wynikającym ze stosowania art. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999.”

3. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Kwoty wstrzymane zgodnie z art. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999 oraz możliwe odsetki od nich, które nie zostały wypłacone zgodnie z art. 1 rozporządzenia (WE) nr 963/2001 są potrącane z zaliczek związanych z wydatkami z października dla danego roku budżetowego.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 maja 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1577/2001

z dnia 1 sierpnia 2001 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 296/96 w sprawie danych przekazywanych przez Państwa Członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹, w szczególności jego art. 7 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 2040/2000 z dnia 26 września 2000 r. w sprawie dyscypliny budżetowej² przewiduje, że Komisja może obniżyć lub zawiesić miesięczne zaliczki dla Państw Członkowskich z Sekcji Gwarancji EFOGR. W celu zgodności z harmonogramem ustanowionym w tym artykule oraz w celu usprawnienia zarządzania, art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 296/96 z dnia 16 lutego 1996 r. w sprawie danych przekazywanych przez Państwa Członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR)³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1017/2001⁴, powinien być zmieniony.
- 2) Obecny system rozliczania rachunków przewiduje dla corocznych deklaracji, że muszą być przekazane nie później niż do dnia 10 lutego roku następującego po zakończonym roku budżetowym. Zależnie czy dotyczy to rachunków związanych z publicznym składowaniem, deklaracje te podwajają te, które mają być wysłane do dnia 20 grudnia zgodnie z art. 5 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia (WE) nr 296/96. W wyniku czego ostatnie dokumenty nie muszą być już przekazywane.
- 3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Funduszu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 296/96 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 4 ust. 1, 2 i 4, wyrazy „art. 13 decyzji 94/729/WE” zastępuje się wyrazami „art.

¹ Dz.U. nr L 160 z 26.06.1999, str. 103.

² Dz.U. nr L 244 z 29.09.2000, str. 27.

³ Dz.U. nr L 39 z 17.02.1996, str. 5.

⁴ Dz.U. nr L 140 z 24.05.2001., str. 44.

14 rozporządzenia (WE) nr 2040/2000”.

2. W art. 4 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Kontrole przestrzegania terminów związanych z wypłatą zaliczek na księgowanie wydatków, są dokonywane dwukrotnie każdego roku budżetowego:

- dla wydatków dokonywanych do dnia 31 marca,
- dla wydatków dokonywanych do dnia 31 lipca.

Wszelkie przekroczenia terminów w sierpniu, wrześniu oraz październiku są brane pod uwagę w decyzji o rozliczeniu rachunków, o ile nie zostały odnotowane przed ostateczną decyzją roku budżetowego odnoszącą się do zaliczek.”

3. W art. 5 ust. 2 akapit ostatni skreśla się wyrazy „i dnia 20 grudnia”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 sierpnia 2001 r.

W imieniu Komisji

Frederik BOLKESTEIN

Członek Komisji

AROPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1934/2001

z dnia 1 października 2001 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 296/96 w sprawie danych przekazywanych przez Państwa Członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹, w szczególności jego art. 5 ust. 3 i art. 7 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 37 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1750/1999 z dnia 23 lipca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR)², ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1763/2001³ przewiduje, że Państwa Członkowskie przesyłają Komisji, nie później niż do dnia 30 września każdego roku, dokument programowy rozwoju obszarów wiejskich zaświadczenia o wydatkach poniesionych w bieżącym roku budżetowym oraz o wydatkach pozostałych do wypłacenia przed końcem tego roku, jak również zmienioną prognozę wydatków na kolejne lata budżetowe, do końca danego programu. Wymagane dokumenty dostarczają Komisji istotnych informacji o ewolucji wydatków na rozwój obszarów wiejskich zarówno na dany rok budżetowy, jak i na przyszłe lata, które mogą być uwzględnione przy określaniu wypłacanych zaliczek oraz przy przygotowywaniu budżetu. Dlatego art. 37 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1750/1999 przewiduje, że w przypadku, gdy dokumenty określone w art. 37 ust. 1 są niekompletne lub termin nie został dotrzymany, Komisja obniża zaliczki na zaksięgowanie wydatków rolnych na podstawie czasowych i zryczałtowanych kosztów. W celu wykonania niniejszego przepisu, właściwe jest ograniczenie skutków finansowych w danym roku budżetowym przez deklarację wydatków oraz zapewnienie zawieszenia zaliczki jedynie na miesiąc wrzesień. Dlatego art. 4 ust. 6 rozporządzenia Komisji (WE) nr 296/96⁴ ostatnio zmieniony rozporządzeniem (WE) nr 1577/2001⁵ powinien zostać odpowiednio zmieniony.
- 2) Art. 3 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 296/96 określa dokumenty przekazywane, do 20 dnia każdego miesiąca, do Komisji w celu umożliwienia zaksięgowania we wspólnotowym budżecie wydatków poniesionych podczas poprzedniego miesiąca. Właściwe jest, aby dokumentacja ta zawierała rachunki dokumentujące wydatki

¹ Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 103.

² Dz.U. L 214 z 13.08.1999, str. 31.

³ Dz.U. L 239 z 7.09.2001, str. 10.

⁴ Dz.U. L 39 z 17.02.1996, str. 5.

⁵ Dz.U. L 209 z 2.08.2001, str. 12.

związane z publicznym składowaniem określonym w art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1883/78⁶ ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1259/96⁷.

- 3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Funduszu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 296/96 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 ust. 6 dodaje się lit. d) w brzmieniu:

„d) rachunki dokumentujące wydatki związane z publicznym składowaniem określonym w art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1883/78”.

2. W art. 4 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku, gdy, dokumenty określone w art. 37 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1750/1999* nie zostały otrzymane przed dniem 30 września każdego roku, Komisja może, po powiadomieniu zainteresowanego Państwa Członkowskiego, zawiesić wypłatę zaliczki odnoszącej się do wydatków poniesionych zgodnie z tym rozporządzeniem.

W przypadku, gdy dokumenty zostały otrzymane między dniem 1 a 15 października, wypłata zaliczki odnoszącej się do wydatków poniesionych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1750/1999 na miesiąc wrzesień może zostać odroczone o liczbę dni odpowiadającą okresowi opóźnienia w doręczeniu dokumentów.

W przypadku, gdy dokumenty zostaną otrzymane po dniu 15 października, wypłata zaliczki odnoszącej się do wydatków poniesionych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1750/1999 zostaje zawieszona na miesiąc wrzesień aż do zaliczki odnoszącej się do wydatków na miesiąc październik.

* Dz.U. L 214 z 13.08.1999, str. 31.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

⁶ Dz.U. L 216 z 5.08.1978, str. 1.

⁷ Dz.U. L 163 z 2.07.1996, str. 10.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 października 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1997/2002

z dnia 8 listopada 2002 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 296/96 w sprawie danych przekazywanych przez Państwa Członkowskie oraz miesięcznego księgowania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹, w szczególności jego art. 5 ust. 3 i art. 7 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich² przewiduje, że budżet sporządzany i wykonywany jest w euro oraz że rachunki prowadzone są w euro.
- 2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 296/96³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1934/2001⁴, powinno zostać zmienione, tak by było zgodne z nowymi przepisami.
- 3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Art. 4 ust. 1a rozporządzenia (WE) nr 296/96 skreśla się.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 listopada 2002 r.

¹ Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 103.

² Dz.U. L 248 z 16.09.2002, str. 1.

³ Dz.U. L 39 z 17.02.1996, str. 5.

⁴ Dz.U. L 262 z 2.10.2001, str. 8.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

AROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2759/75

z dnia 29 października 1975 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

przepisy podstawowe dotyczące organizacji rynku wieprzowiny od chwili ich przyjęcia były zmieniane wiele razy; ze względu na ich liczbę, złożoność i rozproszenie w różnych Dziennikach Urzędowych trudno jest z tych tekstów korzystać, czego konsekwencją jest brak jasności, która powinna być zasadniczą cechą wszystkich aktów prawnych; dlatego należy je ująć w jednolitym tekście;

działaniu i rozwojowi wspólnego rynku produktów rolnych musi towarzyszyć ustanowienie wspólnej polityki rolnej, obejmującej w szczególności wspólną organizację rynków rolnych, która w zależności od danego produktu może przybierać różne formy;

celem wspólnej polityki rolnej jest osiągnięcie celów wymienionych w art. 39 Traktatu; w sektorze wieprzowiny, mając na celu stabilizację rynków i zapewnienie odpowiedniego poziomu życia ludności wiejskiej, należy przewidzieć odpowiednie środki mające na celu ułatwienie dostosowania dostaw do wymagań rynku oraz środki interwencyjne; te ostatnie mogą mieć formę skupu dokonywanego przez agencje interwencyjne; należy także uwzględnić pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania, ponieważ taka pomoc najmniej zakłóca normalny obrót produktami oraz może pomóc w zmniejszeniu wielkości skupu dokonywanego przez agencje interwencyjne; w tym celu należy w szczególności ustalić cenę podstawową, przy której mogą być zastosowane środki interwencyjne oraz określić zasady regulujące interwencję;

utworzenie jednolitego rynku wieprzowiny we Wspólnocie pociąga za sobą wprowadzenie jednolitego systemu handlowego na jej granicach zewnętrznych; system handlowy uwzględniający opłaty wyrównawcze i refundacje wywozowe w połączeniu ze środkami interwencyjnymi również służy stabilizowaniu rynku Wspólnoty, w szczególności poprzez zapobieganie wpływowi wahań cen na rynku światowym na ceny obowiązujące we

¹ Dz.U. nr C 60 z 13.3.1975, str. 42.

Wspólnocie;

aby osiągnąć ten cel powinno wystarczyć, zgodnie z zasadą ogólną, wprowadzenie, w odniesieniu do przywozu z państw trzecich, opłat wyrównawczych uwzględniających wpływ na koszty żywienia zwierząt różnic między cenami zbóż pastewnych we Wspólnocie i na rynku światowym oraz uwzględniających konieczność ochrony wspólnotowego przemysłu przetwórczego;

konieczne jest zapobieganie zakłóceniom na rynku Wspólnoty powodowanym przez nienormalnie niskie cenowo oferty na rynku światowym; w tym celu należy ustalić ceny śluzu oraz zwiększyć opłaty wyrównawcze o dodatkową kwotę, jeżeli ceny oferowane franco granica są niższe od tych cen; jednakże system cen śluzu nie będzie funkcjonował w przypadku gdy trudno jest ustalić wystarczająco reprezentatywną cenę ofertową dla wszystkich produktów objętych jedną pozycją taryfową; w takich przypadkach należy przyjąć metody obliczania takich dodatkowych kwot;

w celu stworzenia możliwości kontroli wielkości przywozu należy ustanowić system pozwoleń na przywóz uwzględniający wniesienie zabezpieczenia jako gwarancji dokonania przywozu;

udział Wspólnoty w handlu międzynarodowym wieprzowiną ma zabezpieczyć przepis dotyczący refundacji przy wywozie do państw trzecich równej różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym, w celu stworzenia eksporterom ze Wspólnoty określonego poziomu bezpieczeństwa odnośnie do stabilności tych refundacji należy ustalać je wcześniej;

w uzupełnieniu do opisanego powyżej systemu, należy wprowadzić zakaz, jeżeli sytuacja na rynku będzie tego wymagać, całkowitego lub częściowego stosowania ustaleń o uszlachetnianiu czynnym;

system opłat wyrównawczych umożliwia rezygnację z wszelkich innych środków ochronnych na zewnętrznych granicach Wspólnoty; jednakże mechanizm wspólnych cen oraz opłat wyrównawczych może w wyjątkowych okolicznościach okazać się zawodny; w takich przypadkach, aby nie pozostawić rynku Wspólnoty bezbronnym wobec zakłóceń, które mogą na nim powstać po usunięcia wcześniej istniejących barier, Wspólnota może niezwłocznie przyjąć konieczne środki;

ograniczenia swobodnego obrotu, które wynikają z zastosowania środków mających na celu zapobieganie rozprzestrzenianiu się chorób zwierzęcych, mogą spowodować trudności na rynku jednego lub większej liczby Państw Członkowskich; należy przewidzieć wprowadzenie wyjątkowych środków wspierania rynku w celu zaradzenia takiej sytuacji;

w celu ułatwienia stosowania proponowanych środków należy ustanowić procedurę określającą ścisłą współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Komitetu Zarządzającego;

ustanowieniu jednolitego rynku w oparciu o wspólny system cen mogłoby zagrażać udzielenie pewnych form pomocy; dlatego w odniesieniu do wieprzowiny powinny mieć zastosowanie postanowienia Traktatu zezwalające na ocenę pomocy udzielonej przez Państwa Członkowskie oraz na zakaz wsparcia sprzecznego ze wspólnym rynkiem;

wspólna organizacja rynku wieprzowiny musi we właściwy sposób i równocześnie uwzględniać cele wymienione w art. 39 i 110 Traktatu;

wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie wskutek zobowiązań wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia przypadają Wspólnocie zgodnie z przepisami art. 2 i 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70² z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1566/72³,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Wspólna organizacja rynku wieprzowiny składa się z systemu cenowego i handlowego, który obejmuje następujące produkty:

Pozycja WTC nr		Wyszczególnienie
a)	ex 01.03 A II	Trzoda chlewna żywa, gatunki domowe inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi
b)	02.01 A III a)	Mięso ze świń domowych, świeże, chłodzone lub mrożone
	02.01 B II c)	Podroby ze świń domowych, świeże, chłodzone lub mrożone
	02.05 A i B	Tłuszcz wieprzowy bez chudego mięsa (niewytapiany lub inaczej ekstrahowany) świeży, chłodzony lub mrożony, solony, w solance, suszony lub wędzony
	02.06 B	Mięso oraz jadalne podroby ze świń domowych, solone, w solance, suszone lub wędzone
	15.01 A	Smalec lub inny tłuszcz wieprzowy, wytapiany lub ekstrahowany
c)	16.01	Kiełbasy i podobne produkty z mięsa, podrobów lub krwi
	16.02 A II	Pozostałe przetworzone lub konserwowane mięso lub podroby, zawierające wątrobę inną niż gęsią lub kaczą
	16.02 B III a)	Pozostałe przetworzone lub konserwowane mięso lub podroby,

² Dz.U. nr L 94 z 28.4.1970, str. 13.

³ Dz.U. nr L 167 z 25.7.1972, str. 5.

niewyszczególnione, zawierające mięso lub podroby ze świń domowych

2. Do celów niniejszego rozporządzenia „kwartał” oznacza okres trzech miesięcy rozpoczynający się 1 lutego, 1 maja, 1 sierpnia lub 1 listopada.”

TYTUŁ I

Ceny

Artykuł 2

W celu wsparcia inicjatyw podejmowanych przez organizacje handlowe i wspólne organizacje handlowe dla ułatwienia dostosowania dostaw do wymagań rynku, można przyjąć następujące środki wspólnotowe w odniesieniu do produktów wyszczególnionych w art. 1 ust. 1:

- środki mające na celu wsparcie lepszej organizacji produkcji, przetwarzania i obrotu,
- środki mające na celu poprawę jakości,
- środki umożliwiające ustalanie prognoz krótkoterminowych i długoterminowych na podstawie zastosowanych środków produkcji
- środki ułatwiające odnotowywanie tendencji w zakresie cen rynkowych.

Ogólne zasady dotyczące tych środków przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 3

W celu zapobiegania znacznym spadkom cen lub ich łagodzenia można przyjmować następujące środki interwencyjne:

- pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania
- skup dokonywany przez agencje interwencyjne.

Pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania może być przyznana w zakresie produktów, które mają być ustalone zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 5.

Agencje interwencyjne skupują tusze lub półtusze, świeże lub chłodzone, (podpozycja ex 02.01 A III a) 1 Wspólnej Taryfy Celnej); mogą one skupować również boczki wieprzowe (chude), świeże lub chłodzone (podpozycja ex 02.01 A III a) 5 Wspólnej Taryfy Celnej) oraz niewytopiony tłuszcz wieprzowy, świeży lub chłodzony (podpozycja ex 02.05 A I Wspólnej Taryfy Celnej).

Artykuł 4

1. Co roku przed 1 sierpnia ustala się cenę podstawową, obowiązująca od 1 listopada tego samego roku, mięsa ze świń domowych w tuszach lub półtuszach (zwanymi dalej „tusząmi wieprzowymi”) o standardowej jakości określonej według skali klasyfikacji tusz wieprzowych obowiązującej we Wspólnocie.

Przy ustalaniu kwoty pomocy uwzględnia się:

- cenę śluzu i opłatę wyrównawczą stosowane w kwartale rozpoczynającym się 1 sierpnia każdego roku,
- konieczność utrzymywania tej ceny na poziomie, który przyczynia się do stabilizacji cen rynkowych, przy czym nie prowadzi do tworzenia nadwyżek strukturalnych we Wspólnocie.

2. Środki interwencyjne mogą być przyjmowane gdy cena tusz wieprzowych na rynku Wspólnoty, ustalona na podstawie cen notowanych w każdym Państwie Członkowskim na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty i ważonych przy pomocy współczynników odzwierciedlających relatywną wielkość stada trzody chlewnej w każdym Państwie Członkowskim, jest i prawdopodobnie pozostanie na poziomie poniżej 103% ceny podstawowej.

3. Agencje interwencyjne wyznaczone przez Państwa Członkowskie przyjmują środki interwencyjne na warunkach określonych w art. 5-7.

4. Procedurę przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu stosuje się w celu:

- ustalenia ceny podstawowej,
- określania standardowej jakości tusz wieprzowych.

5. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji:

- przyjmuje wykaz reprezentatywnych rynków
- ustanawia wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych.

6. Procedurę ustanowioną w art. 24 stosuje się w celu:

- decydowania o przyjmowaniu środków interwencyjnych oraz o dacie, w której środki te przestają obowiązywać,
- przyjęcia szczegółowych zasad stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 5

1. Cena skupu tusz wieprzowych o standardowej jakości nie może być wyższa niż 92% i niższa niż 85% ceny podstawowej.
2. Ceny skupu w przypadku produktów o jakości standardowej, innych niż tusze wieprzowe, są naliczane na podstawie ceny skupu tusz wieprzowych na podstawie stosunku ceny śluzu tych produktów do ceny śluzu tusz wieprzowych.
3. Ceny skupu produktów o jakości innej niż standardowa są naliczane na podstawie obowiązujących cen odpowiednich produktów o jakości standardowej przez odniesienie do różnicy w jakości. Ceny te stosuje się do zdefiniowanych jakości.
4. Procedurę ustanowioną w art. 24 stosuje się w celu:
 - a) ustalania produktów, w odniesieniu do których mają być zastosowane środki interwencyjne oraz określania jakości produktów, które mogą być skupowane; ponadto w przypadku pewnych regionów Wspólnoty z zakresu interwencji mogą być wykluczone niektóre kategorie wagowe tusz, w przypadku gdy nie są reprezentatywne dla produkcji wieprzowiny w danym regionie.
 - b) ustalania cen skupu oraz kwoty pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania;
 - c) przyjęcia szczegółowych zasad stosowania niniejszego artykułu, w szczególności zasady regulujące skup i składowanie produktów, w odniesieniu do których stosuje się środki interwencyjne przewidziane w art. 3

Artykuł 6

1. Zbyt produktów skupowanych przez agencje interwencyjne zgodnie z art. 3, 4 i 5 odbywa się w taki sposób, aby zapobiec jakimkolwiek zakłóceniom rynku oraz zapewnić równy dostęp do towarów i równość traktowania nabywców.
2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące cen sprzedaży, warunków zwolnienia ze składu oraz, gdzie jest to właściwe, przetwarzania produktów zakupionych przez agencje interwencyjne, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24.

Artykuł 7

1. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady przyznawania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania.
2. Szczegółowe zasady stosowania przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24.

TYTUŁ II

Handel z państwami trzecimi

Artykuł 8

1. Opłatę wyrównawczą, wyznaczoną wcześniej na każdy kwartał zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24, pobiera się po przywozie do Wspólnoty produktów określonych w art. 1 ust. 1.

Artykuł 9

1. Opłata wyrównawcza w odniesieniu do tusz wieprzowych składa się z:
 - a) jednego elementu równego różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na światowym rynku dla ilości zboża pastewnego potrzebnego do produkcji we Wspólnocie jednego kilograma wieprzowiny.

Ceny zboża pastewnego we Wspólnocie ustala się raz w roku na okres 12 miesięcy, rozpoczynający się 1 sierpnia, na podstawie cen progowych dla takiego zboża i miesięcznych podwyżek tych cen

Ceny zboża pastewnego na światowym rynku ustala się co kwartał na podstawie cen takiego zboża za okres sześciu miesięcy poprzedzających kwartał, dla którego oblicza się wspomniany element.

Jednakże jeżeli ustala się opłaty wyrównawcze obowiązujące od 1 listopada, 1 lutego i 1 maja, tendencje światowych cen rynkowych zbóż pastewnych bierze się pod uwagę tylko wtedy, gdy jednocześnie ustala się nową cenę śluzu.

- b) jednego elementu równego wartości 7% średniej cen śluzu obowiązujących w okresie czterech kwartałów poprzedzających 1 maja każdego roku.

Element ten oblicza się raz w roku na okres 12 miesięcy, zaczynający się 1 sierpnia.

2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji:
 - ustala ilość zboża pastewnego potrzebnego do produkcji we Wspólnocie jednego kilograma wieprzowiny, oraz wartości procentowe różnych zbóż pastewnych zawartych w tej ilości
 - przyjmuje zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 10

1. Jeśli chodzi o produkty wymienione w art. 1 ust 1 lit. a) i b), inne niż tusze wieprzowe, opłatę wyrównawczą nalicza się na podstawie opłaty wyrównawczej w odniesieniu do tusz wieprzowych w oparciu o stosunek we Wspólnocie cen takich produktów do ceny tusz

wieprzowych.

2. Jeśli chodzi o produkty wymienione w art. 1 ust 1 lit. c), opłata wyrównawcza jest równa sumie następujących części składowych:

- a) jeden element wyliczony na podstawie opłaty wyrównawczej w odniesieniu do tusz wieprzowych w oparciu o stosunek we Wspólnocie cen takich produktów do ceny tusz wieprzowych;
- b) drugi element równy wartości 7% średniej ceny ofertowej ustalonej na podstawie przywozu dokonanego w ciągu 12 miesięcy poprzedzających 1 maja każdego roku.

Jednakże w przypadku produktów objętych pozycją ex 16.02 Wspólnej Taryfy Celnej wyżej wymieniona wartość procentowa wynosi 10%.

Element ten oblicza się raz w roku na okres 12 miesięcy, rozpoczynający się 1 sierpnia.

3. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 i 2, w przypadku produktów objętych podpozycjami ex 02.01 B II, ex 15.01 A, ex 16.01 A i ex 16.02 A II Wspólnej Taryfy Celnej, w odniesieniu do których stawka celna została ustalona w ramach GATT, opłaty wyrównawcze ograniczone są do stawki wynikającej z tego ustalenia.

4. Współczynniki wyrażające stosunki wymienione w ust. 1 i 2 ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24.

Artykuł 11

W przypadku gdy na rynku Wspólnoty odnotowany jest znaczny wzrost cen i taka sytuacja prawdopodobnie będzie się utrzymywać, zakłócając rynek lub stwarzając zagrożenie rynku, można przyjąć niezbędne środki.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 12

1. Ceny śluzu ustala się wcześniej na każdy kwartał zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24.

2. Cena śluzu tusz wieprzowych składa się z:

- a) kwoty równej cenie na rynku światowym ilości zboża pastewnego odpowiadającej ilości paszy potrzebnej do produkcji w państwach trzecich jednego kilograma wieprzowiny;
- b) standardowej kwoty stanowiącej dodatkowy koszt, w stosunku do zboża pastewnego w paszy, innego niż zboże potrzebne do produkcji jednego kilograma wieprzowiny;

c) standardowej kwoty stanowiącej ogólny koszt produkcji i obrotu.

Wartość ilości zboża pastewnego ustala się co kwartał na podstawie ceny rynku światowego zbóż odnotowanej w okresie 6 miesięcy poprzedzających kwartał, w ciągu którego ustala się cenę słuzy.

Jednakże przy ustalaniu ceny słuzy obowiązującej od 1 listopada, 1 lutego i 1 maja tendencje światowych cen rynkowych zbóż pastewnych bierze się pod uwagę tylko wtedy, gdy cena danej ilości zboża pastewnego zmienia się przynajmniej o określone minimum w stosunku do ceny przyjętej do obliczenia ceny słuzy dla poprzedniego kwartału.

3. Ceny słuzy ustala się tylko dla niektórych produktów innych niż tusze wieprzowe określonych w art. 1 ust. 1. Takie ceny słuzy są naliczane na podstawie cen słuzy tusz wieprzowych w oparciu o stosunek ustalony dla takich produktów na mocy art. 10 ust. 4.

4. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji:

- ustala ilość zboża pastewnego określonego w ust. 2 lit. a) oraz wartości procentowe różnych zbóż pastewnych zawartych w tej ilości,
- przyjmuje wykaz produktów, w odniesieniu do których mają być ustalone ceny słuzy,
- przyjmuje zasady obliczania ceny słuzy tusz wieprzowych.

Artykuł 13

1. W przypadku gdy cena oferowana franco granica spada poniżej ceny słuzy, opłatę wyrównawczą w odniesieniu do tego produktu zwiększa się o kwotę dodatkową równą różnicy między ceną słuzy a ceną oferowaną franco granica.

Dla niektórych produktów, w odniesieniu do których nie jest ustalona cena słuzy ustanawia się system „produktów pilotażowych” i „produktów pochodnych” aby umożliwić wyznaczenie dodatkowych kwot.

2. Jednakże opłaty wyrównawczej nie zwiększa się o wyżej wymienioną kwotę dodatkową w odniesieniu do państw trzecich, które są zobowiązane zagwarantować i są w stanie to zrobić, że cena przywozu do Wspólnoty produktów pochodzących i przywożonych z ich terytorium nie będzie niższa od ceny słuzy za dany produkt oraz że zapobiegną one jakimkolwiek zakłóceniom w handlu.

3. Cena oferowana franco granica ustalana jest w każdym przypadku przywozu z jakiegokolwiek państwa trzeciego.

Jednakże jeżeli wywozu z jednego państwa trzeciego lub większej liczby państw trzecich dokonuje się po nienormalnie niskich cenach, niższych niż ceny obowiązujące w innych

krajach, ustala się drugą cenę oferowaną franco granica w odniesieniu do wywozu z tych krajów.

4. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady dotyczące systemu przewidzianego w ust. 1 akapit drugi.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

W przypadku gdy wymagane są dodatkowe kwoty, są one ustalane zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 14

1. Przywóz do Wspólnoty każdego z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 może być uzależniony od przedłożenia pozwolenia na przywóz, które wydają Państwa Członkowskie każdemu ubiegającemu się niezależnie od jego siedziby we Wspólnocie.

Pozwolenie takie jest ważne dla przywozu dokonanego gdziekolwiek we Wspólnocie.

Wydanie takich pozwoleń uzależnione jest od złożenia zabezpieczenia jako gwarancji, że przywóz zostanie dokonany w okresie ważności pozwolenia; zabezpieczenie przepada całkowicie lub częściowo, jeśli w danym okresie przywóz nie został dokonany lub został dokonany częściowo.

2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje wykaz produktów, dla których wymagane są pozwolenia na przywóz.

3. Okres ważności pozwoleń oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 24.

Artykuł 15

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na podstawie notowań lub cen tych produktów na rynku światowym, różnica między tymi notowaniami lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokryta przez refundację wywozową.

2. Refundacja wywozowa jest jednakowa dla całej Wspólnoty. Może być ona zróżnicowana ze względu na wykorzystanie czy przeznaczenie.

Refundacja zostaje przyznana na wniosek zainteresowanej strony.

3. Przy wyznaczaniu refundacji uwzględnia się w szczególności konieczność ustanowienia równowagi między zastosowaniem podstawowych produktów wspólnotowych przy wytworzeniu towarów przetworzonych wywożonych do państw trzecich, a zastosowaniem

produktów pochodzących z państw trzecich objętych ustaleniami o uszlachetnianiu czynnym.

4. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady przyznawania i wcześniejszego wyznaczania refundacji wywozowych oraz kryteria wyznaczania kwoty takich refundacji.

5. Refundacje wyznacza się w równych odstępach czasu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24. W miarę potrzeby Komisja może wcześniej zmienić refundacje, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 16

W zakresie niezbędnym do właściwego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wieprzowiny, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może zakazać, w całości lub częściowo, stosowania ustaleń o uszlachetnianiu czynnym w odniesieniu do produktów wyszczególnionych w art. 1 ust. 1, które są przeznaczone do wytworzenia innych produktów wymienionych w wyżej wymienionym ustępie.

Artykuł 17

1. Ogólne zasady dotyczące wykładni Wspólnej Taryfy Celnej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania, znajdują zastosowanie w odniesieniu do klasyfikacji celnej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia stanowi część Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Z zastrzeżeniem innych przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu lub w przypadku gdy Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, zadecyduje o odstępstwie od tych przepisów, zabrania się:

- pobierania opłat celnych lub opłat o skutku równoważnym,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Jakikolwiek środek ograniczający wydawanie pozwoleń na przywóz określonej kategorii osób uważa się za środek o skutku równoważnym z ograniczeniem ilościowym.

Artykuł 18

1. Jeśli ze względu na przywóz lub wywóz wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje poważnie zakłócony lub zagrożony, co może zagrażać celom wymienionym w art. 39 Traktatu, mogą zostać przyjęte odpowiednie środki w handlu z państwami trzecimi do czasu ustąpienia tych zakłóceń lub zagrożeń.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa przypadki oraz ograniczenia, w ramach których Państwa Członkowskie mogą przyjąć środki ochronne.

2. W przypadku zaistnienia sytuacji wymienionej w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, przyjmuje konieczne środki; środki te są przyjmowane bezzwłocznie; Państwa Członkowskie są o nich informowane. Jeśli Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmie decyzję w tej sprawie w ciągu 24 godzin od otrzymania wniosku.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą zostać odesłane do Rady przez każde Państwo Członkowskie w ciągu trzech dni roboczych od dnia, w którym zostały podane do wiadomości. Rada zbiera się bezzwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, poprawić lub uchylić środki, o których mowa.

TYTUŁ III **Przepisy ogólne**

Artykuł 19

Produkty wymienione w art. 1 ust. 1, które są produkowane lub otrzymywane z produktów nieobjętych art. 9 ust. 2 oraz art. 10 ust. 1 Traktatu, nie są dopuszczane do swobodnego obrotu we Wspólnocie.

Artykuł 20

W celu uwzględnienia ograniczeń swobodnego obrotu nałożonych na skutek środków mających na celu zapobieganie rozprzestrzenianiu się chorób zwierzęcych, można przyjąć nadzwyczajne środki na podstawie procedury przewidzianej w art. 24 w celu wsparcia jakiegokolwiek rynku obciążonego takimi ograniczeniami. Środki takie mogą zostać przyjęte w takim zakresie i na taki okres, które są niezbędne do wspierania takiego rynku.

Artykuł 21

1. Art. 92-94 Traktatu mają zastosowanie do produkcji i handlu produktami wymienionymi w art. 1 ust. 1, o ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie wzajemnie informacje niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia.

Zasady dotyczące przekazywania informacji oraz ich rozprowadzania przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 23

1. Ustanawia się Komitet Zarządzający ds. wieprzowiny, (zwany dalej „Komitetem”), składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich i przedstawiciela Komisji jako przewodniczącego.
2. Głosy Państw Członkowskich w Komitecie są wazone zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu

Artykuł 24

1. W przypadku gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący przekazuje sprawę Komitetowi z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela danego Państwa Członkowskiego.
2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy przyjąć. Komitet wydaje swoją opinię o takich środkach w terminie ustalonym przez przewodniczącego według pilności tych spraw. Opinie są przyjmowane większością 41 głosów.
3. Komisja przyjmuje środki, które są niezwłocznie stosowane. Jednakże w przypadku gdy środki te są niezgodne z opinią Komitetu są one bezzwłocznie podawane przez Komisję do wiadomości Rady.

W takim przypadku Komisja może odroczyć stosowanie środków, które zostały przyjęte, nie później niż jeden miesiąc od daty powiadomienia, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może w ciągu jednego miesiąca podjąć inną decyzję.

Artykuł 25

Komitet może rozważać wszelkie inne kwestie zgłoszone przez przewodniczącego, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Artykuł 26

Niniejsze rozporządzenie stosuje się tak, aby uwzględnić we właściwy sposób i równocześnie cele wymienione w art. 39 i 110 Traktatu.

Artykuł 27

W przypadku gdy Włochy odwołują się do przepisów art. 23 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2727/75⁴ z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje środki niezbędne w celu uniknięcia zakłócenia konkurencji.

⁴ Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str. 1.

Artykuł 28

1. Traci moc rozporządzenie Rady nr 121/67/EWG⁵ z dnia 13 czerwca 1967 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1861/74⁶.

2. Odniesienia do rozporządzenia uchylonego na mocy ust. 1 interpretuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Odniesienia do artykułów wyżej wymienionego rozporządzenia należy odczytywać zgodnie z korelacją podaną w Załączniku.

Artykuł 29

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1975 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 29 października 1975 r.

W imieniu Rady

G. MARCORA

Przewodniczący

⁵ Dz.U. nr 117 z 19.6.1976, str. 2283/67.

⁶ Dz.U. nr L 197 z 19.7.1974, str. 3.

ZAŁĄCZNIK

Korelacja

Rozporządzenie nr 121/67/EWG

Niniejsze rozporządzenie

art. 27

art. 26

art. 29

art. 27

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1423/78

z dnia 20 czerwca 1978 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2759/75 w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 5 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny², zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 367/76³, stanowi, że cena skupu interwencyjnego tusz wieprzowych o standardowej jakości nie może być wyższa niż 92% i niższa niż 85% ceny podstawowej;

z uwagi na znaczne wahania kosztów produkcji tusz wieprzowych w ciągu ostatnich kilku lat zarówno we Wspólnocie jak i na rynku światowym, wskazane jest zwiększenie zakresu, w ramach którego mogą być ustanowione ceny skupu interwencyjnego tusz wieprzowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 5 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 otrzymuje brzmienie:

„1. Cena skupu tusz wieprzowych o standardowej jakości nie może być wyższa niż 92% i niższa niż 78% ceny podstawowej.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1978 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

¹ Opinia wydana dnia 16 czerwca 1978 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

³ Dz.U. nr L 45 z 21.2.1976, str. 1.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 20 czerwca 1978 r.

W imieniu Rady

P. DALSAGER

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2966/80

z dnia 14 listopada 1980 r.

zmieniające niektóre rozporządzenia w sprawie wspólnej organizacji rynków wołowiny i cielęciny, wieprzowiny oraz mięsa baraniego i mięsa koziego oraz rozporządzenia (EWG) nr 827/68 i 950/68

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/79 z dnia 5 lutego 1979 r. w sprawie procedury dostosowania nomenklatury Wspólnej Taryfy Celnej używanej dla produktów rolnych¹, w szczególności jego art. 2,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2916/79³, w szczególności jego art. 10 ust. 5 i art. 12 ust. 7,

a także mając na uwadze co następuje:

duńska wersja Wspólnej Taryfy Celnej załączona do rozporządzenia Rady (EWG) nr 950/68⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2538/80⁵, w odniesieniu do podpozycji 01.01 A I, 01.02 A I oraz 01.03 A I zawiera wyrazy „til avlsbrug” (wykorzystywane w hodowli) zamiast „racerene avlsdyr” (zwierzęta hodowlane czystej krwi) jak w tekstach sporządzonych w innych językach;

1 A lit. c) akapit drugi uwag dodatkowych do działu 2 w duńskim tekście Wspólnej Taryfy Celnej zawiera wyrazy „... foruds_tning af, at denne v_gt ikke overstiger ..” (... o ile waga ta nie przekracza ...); wyrazy te powinny prawidłowo brzmieć „... foruds_tning af, at denne forskel ikke overstiger” (... o ile różnica ta nie przekracza...) jak w tekstach sporządzonych w innych językach;

duński tekst Taryfy należy zharmonizować z tekstami sporządzonymi w innych językach;

rozporządzenie Rady (EWG) nr 1272/80 z dnia 22 maja 1980 r. w sprawie zawarcia Umowy przejściowej między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Socjalistyczną Federalną Republiką Jugosławii w sprawie handlu i współpracy handlowej⁶ w tytule I B przewiduje preferencyjne stawki celne na niektóre produkty rolne, w szczególności na produkty otrzymane z wołowiny i cielęciny i objęte podpozycjami Wspólnej Taryfy Celnej 01.02 A II a); 02.01 A II a) 1 aa), 2 aa) i 3 aa); specjalne opłaty wyrównawcze zostały zniesione na te

¹ Dz.U. nr L 34 z 9.02.1979, str. 2.

² Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 24.

³ Dz.U. nr L 329 z 24.12.1979, str. 15.

⁴ Dz.U. nr L 172 z 22.07.1968, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 259 z 2.10.1980, str. 24.

⁶ Dz.U. nr L 130 z 27.05.1980, str. 1.

produkty i w rezultacie, te podpozycje mogą zostać zniesione;

choć systemy preferencyjne wynikające z różnych aktów prawnych przyjętych przez Wspólnotę tworzą integralną część Wspólnej Taryfy Celnej, właściwe wydaje się niewłączanie ich do niniejszego rozporządzenia;

w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 805/68, rozporządzeniu Rady (EWG) nr 827/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku niektórych produktów wymienionych w załączniku II do Traktatu⁷, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1837/80⁸, rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2759/79 z dnia 29 października 1979 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny⁹, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1423/78¹⁰ oraz rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1837/70 z dnia 27 czerwca 1980 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa baraniego i mięsa koziego, stosuje się nomenklaturę Wspólnej Taryfy Celnej w celu wprowadzenia rozróżnienia między kategoriami towarów i opisu produktów;

zmiany w duńskim tekście nomenklatury Wspólnej Taryfy Celnej wymagają wprowadzenia dostosowań w rozporządzeniach (EWG) nr 805/68, 827/68, 2759/75 i 1837/80; ponadto w niektórych z tych rozporządzeń zamiast wyrazów „... bortset fra racerene avlsdyr” (... inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi) i „racerene avlsdyr” (zwierzęta hodowlane czystej krwi) użyto wyrazów „... ikke til avlsbrug” (... niewykorzystywane w hodowli) oraz „til avlsbrug” (wykorzystywane w hodowli), podczas gdy w rozporządzeniach powinno stosować się te same wyrazy co we Wspólnej Taryfie Celnej;

zmiany do tekstu w języku duńskim skonsultowano z Komitetem ds. nomenklatury Wspólnej Taryfy Celnej;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wołowiny i cielęciny oraz Komitetu Zarządzającego ds. olejów i tłuszczów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

We Wspólnej Taryfie Celnej załączonej do rozporządzenia (EWG) nr 950/60 wprowadza się następujące zmiany:

1. W tekście duńskim:

- a) w podpozycjach 01.01 A I, 01.02 A I, 01.03 A I, określenie: „Til avlsbrug (a)” zastępuje się określeniem „Racerene avlsdyr (a)”.
- b) w uwagach dodatkowych do działu 2 na mocy 1 A lit. c) akapit drugi wyrazy „... foruds_tning af, at denne v_gt ikke overstiger...” zastępuje się wyrazami „... foruds_tning af, at denne forskel ikke overstiger ...”.

⁷ Dz.U. nr L 151 z 30.06.1968, str. 16.

⁸ Dz.U. nr L 183 z 16.07.1980, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

¹⁰ Dz.U. nr L 171 z 28.06.1978, str. 18.

2. We wszystkich językach:

a) podpozycje 01.02 A II i 02.01 A II a) otrzymują brzmienie:

Numer pozycji	Wyszczególnienie	Stawka celna	
		Autonomiczna % lub opłata wyrównawcza (L)	Konwencyjna %
1	2	3	4
01.02	Bydło żywe: A. Gatunki domowe: I. (bez zmian) II. Pozostałe	16 + (L)(b)*	(c)(d)
02.01	Mięso i jadalne podroby zwierząt objętych pozycją nr 01.01, 01.02, 01.03 lub 01.04, świeże, chłodzone lub mrożone: A. Mięso: I. (bez zmian) II. Ze zwierząt z gatunku bydła: a) Świeże lub z chłodzone: 1. Tusze, półtusze lub ćwierci „kompensowane” 2. Ćwierci przednie rozdzielone lub nierozdzielone 3. Ćwierci tylne rozdzielone lub nierozdzielone 4. (Bez zmian)		
		20 + (L)*	(a)
		20 + (L)*	(a)
		20 + (L)*	(a)

- b) Skreśla się przypis „(a)” odnoszący się do poprzednich podpozycji 02.01 A II a) 1 aa), 2 aa) i 3 aa) oraz przypis „(b)” odnoszący się do poprzednich podpozycji 01.02 A II a); 02.01 A II a) 1 aa), 2 aa) i 3 aa).

Skutkiem tego:

- przypisy „(c)”, „(d)” i „(e)” odnoszące się do podpozycji 01.02 A II otrzymują oznaczenie odpowiednio „(b)”, „(c)” i „(d)”

oraz

- przypisy „(c)”, „(d)”, „(e)”, „(f)” i „(g)” odnoszące się do podpozycji 02.01 A II a) i b) otrzymują oznaczenie odpowiednio „(a)”, „(b)”, „(c)”, „(d)” i „(e)”

oraz

lit. „(c)”, „(d)”, „(e)”, „(f)” i „(g)” w kolumnach 2, 3 i 4 odnoszące się do podpozycji 02.01 A II a) 4 i 02.01 A II b) otrzymują oznaczenie odpowiednio „(a)”, „(b)”, „(c)”, „(d)” i „(e)”.

Artykuł 2

W art. 1 w tekście duńskim rozporządzenia (EWG) nr 805/68 wprowadza się następujące zmiany:

1. W ust. 1:

- a) w podpozycji 01.02 A II, wyrazy „... ikke til avlsbrug” zastępuje się wyrazami „... bortset fra racerene avlsdyr”;
- b) w podpozycji 01.02 A I, wyrazy „... til avlsbrug” zastępuje się wyrazami „... racerene avlsdyr”.

2. W ust. 2 lit. a) wyrazy „... ikke til avlsbrug” zastępuje się wyrazami „... bortset fra racerene avlsdyr”.

Artykuł 3

W tekście duńskim Załącznika do rozporządzenia (EWG) nr 827/68 wprowadza się następujące zmiany:

W podpozycjach 01.01 A I i 01.03 A określenie „... til avlsbrug (a)” zastępuje się określeniem „racerene avlsdyr (a)”.

Artykuł 4

W art. 1 w tekście duńskim rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 wprowadza się następujące zmiany:

W ust. 1 w podpozycji 01.03 A II wyrazy „... ikke til avlsbrug” zastępuje się wyrazami „... bortset fra racerene avlsdyr”.

Artykuł 5

W art. 1 w tekście duńskim rozporządzenia (EWG) nr 1837/80 wprowadza się następujące zmiany:

W ust. 1:

1. w podpozycji 01.04 B II wyrazy „... ikke til avlsbrug” zastępuje się wyrazami „... bortset fra racerene avlsdyr”.
2. w podpozycji 01.04 A II wyrazy „... til avlsbrug” zastępuje się wyrazami „... racerene avlsdyr”.

Artykuł 6

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się z mocą od dnia 1 stycznia 1981 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 listopada 1980 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3768/85

z dnia 20 grudnia 1985 r.

dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre ustawy rolne w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, w szczególności jego art. 396,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, i na podstawie art. 396 Aktu Przystąpienia niektóre akty rolne powinny być dostosowane z uwzględnieniem liczby głosów, wyrażających, po przystąpieniu, kwalifikowaną większość w odniesieniu do procedur Komitetów Zarządzających i podobnych komitetów ustanowionych w sektorze rolnym;

na podstawie art. 2 ust. 3 Traktatu o Przystąpieniu instytucje Wspólnot mogą przed przystąpieniem przyjąć środki, określone w art. 396 Aktu, przy czym środki takie wchodzi w życie w dniu wejścia w życie Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W aktach wymienionych w Załączniku oraz w artykułach tam wskazanych wyrazy „czterdzieści pięć” zastępuje się wyrazami „pięćdziesiąt cztery”.
2. W art. 26 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1837/80¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1312/85², wyrazy „Opinie przyjmowane będą kwalifikowaną większością głosów” zastępuje się wyrazami „Opinie przyjmowane będą większością pięćdziesięciu czterech głosów”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r., pod warunkiem, że wejdzie w życie Traktat o Przystąpieniu Hiszpanii i Portugalii.

¹ Dz.U. nr L 183 z 16.07.1980, str. 1

² Dz.U. nr L 137 z 27.05.1985, str. 22

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1985 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Rozporządzenie Rady (EWG)³ nr 136/66/EWG, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 231/85⁴:

art. 38 ust. 2.
2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 79/65/EWG⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2143/81⁶:

art. 19 ust. 2.
3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68⁷, ostatnio zmienione decyzją Rady z dnia 1 stycznia 1973 r.⁸:

art. 14 ust. 2.
4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1298/85¹⁰:

art. 30 ust. 2.
5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68¹¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia¹² z 1979 r.:

art. 27 ust. 2.
6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 727/70¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1461/82¹⁴:

art. 30 ust. 2.
7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3509/80¹⁶:

³ Dz.U. nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66.

⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1985, str. 12.

⁵ Dz.U. nr 109 z 23.06.1965, str. 1859/65.

⁶ Dz.U. nr L 210 z 30.07.1981, str. 1.

⁷ Dz.U. nr L 55 z 2.03.1968, str. 1.

⁸ Dz.U. nr L 2 z 1.01.1973, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 13.

¹⁰ Dz.U. nr L 137 z 27.05.1985, str. 5.

¹¹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 26.

¹² Dz.U. nr L 291 z 19.11.1979, str. 1.

¹³ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 1.

¹⁴ Dz.U. nr L 164 z 14.06.1982, str. 72.

¹⁵ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

art. 12 ust. 2.

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70¹⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1430/82¹⁸:

art. 12 ust. 2.

9. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71¹⁹, ostatnio zmienione aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 20 ust. 2.

10. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71²⁰, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1581/83.²¹

art. 11 ust. 2.

11. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72²², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1332/84²³:

art. 33 ust. 2.

12. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1728/74²⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 8 ust. 3.

13. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2727/75²⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1018/84²⁶:

art. 26 ust. 2.

14. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75²⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2966/80²⁸.

¹⁶ Dz.U. nr L 367 z 31.12.1980, str. 87.

¹⁷ Dz.U. nr L 146 z 4.07.1970, str. 1.

¹⁸ Dz.U. nr L 162 z 12.06.1982, str. 27.

¹⁹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

²⁰ Dz.U. nr L 246 z 5.11.1971, str. 1.

²¹ Dz.U. nr L 163 z 22.06.1983, str. 23.

²² Dz.U. nr L 118 z 20.05.1972, str. 1.

²³ Dz.U. nr L 130 z 16.05.1984, str. 1.

²⁴ Dz.U. nr L 182 z 5.07.1974, str. 1.

²⁵ Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str. 1.

²⁶ Dz.U. nr L 107 z 19.04.1984, str. 1.

²⁷ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

²⁸ Dz.U. nr L 307 z 18.11.1980, str. 5.

art. 24 ust. 2.

15. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75²⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3643/81³⁰:

art. 17 ust. 2.

16. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75³¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 17 ust. 2.

17. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76³², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1025/84³³:

art. 27 ust. 2.

18. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 516/77³⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 988/84³⁵:

art. 20 ust. 2.

19. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1117/78³⁶, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1220/83³⁷:

art. 11 ust. 2.

20. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 337/79³⁸, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 798/85³⁹:

art. 67 ust. 2.

21. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81⁴⁰, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1482/85⁴¹:

art. 41 ust. 2.

²⁹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1955, str. 49.

³⁰ Dz.U. nr L 364 z 19.12.1981, str. 1.

³¹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 77.

³² Dz.U. nr L 166 z 25.06.1976, str. 1.

³³ Dz.U. nr L 107 z 19.04.1984, str. 13.

³⁴ Dz.U. nr L 73 z 21.03.1977, str. 1.

³⁵ Dz.U. nr L 103 z 16.04.1984, str. 11.

³⁶ Dz.U. nr L 142 z 30.05.1978, str. 2.

³⁷ Dz.U. nr L 132 z 21.05.1983, str. 132.

³⁸ Dz.U. nr L 54 z 5.03.1979, str. 1.

³⁹ Dz.U. nr L 89 z 29.03.1985, str. 1.

⁴⁰ Dz.U. nr L 177 z 1.07.1981, str. 4.

⁴¹ Dz.U. nr L 151 z 10.06.1985, str. 1.

22. Decyzja Rady (EWG) nr 77/97⁴², ostatnio zmieniona decyzją (EWG) nr 85/312/EWG⁴³
art. 5 ust. 3.
23. Dyrektywa Rady 64/432/EWG⁴⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/320/EWG⁴⁵:
art. 12 ust. 3,
art. 13 ust. 3.
24. Dyrektywa Rady 64/433/EWG⁴⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/325/EWG⁴⁷:
art. 15 ust. 3,
art. 16 ust. 3.
25. Dyrektywa Rady 66/400/EWG⁴⁸, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 21 ust. 3.
26. Dyrektywa Rady 66/410/EWG⁴⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/38/EWG⁵⁰:
art. 21 ust. 3.
27. Dyrektywa Rady 66/402/EWG⁵¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/561/EWG⁵²:
art. 21 ust. 3.
28. Dyrektywa Rady 66/403/EWG⁵³, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/218/EWG⁵⁴:
art. 19 ust. 3.
29. Dyrektywa Rady 66/404/EWG⁵⁵, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

⁴² Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 78.

⁴³ Dz.U. nr L 96 z 3.04.1985, str. 32.

⁴⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴⁵ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 36.

⁴⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁴⁷ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 47.

⁴⁸ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2290/66.

⁴⁹ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2298/66.

⁵⁰ Dz.U. nr L 16 z 19.01.1985, str. 41.

⁵¹ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2309/66.

⁵² Dz.U. nr L 203 z 23.07.1981, str. 25.

⁵³ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2320/66.

⁵⁴ Dz.U. nr L 104 z 17.04.1984, str. 19.

⁵⁵ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2326/66.

- art. 17 ust. 3.
30. Dyrektywa Rady 68/193/EWG⁵⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/193/EWG⁵⁷:
art. 17 ust. 3.
31. Dyrektywa Rady 69/208/EWG⁵⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/859/EWG⁵⁹:
art. 20 ust. 3.
32. Dyrektywa Rady 70/457/EWG⁶⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 80/1141/EWG⁶¹:
art. 23 ust. 3.
33. Dyrektywa Rady 70/458/EWG⁶², ostatnio zmieniona dyrektywą 80/1141/EWG:
art. 40 ust. 3.
34. Dyrektywa Rady 70/524/EWG⁶³, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/429/EWG⁶⁴:
art. 23 ust. 3,
art. 24 ust. 3.
35. Dyrektywa Rady 71/118/EWG⁶⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/326/EWG⁶⁶:
art. 12 ust. 3,
art. 12a ust. 3.
36. Dyrektywa Rady 71/161/EWG⁶⁷, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 18 ust. 3.
37. Dyrektywa Rady 72/461/EWG⁶⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/322/EWG⁶⁹:

⁵⁶ Dz.U. nr L 93 z 9.04.1968, str. 15.

⁵⁷ Dz.U. nr L 148 z 27.05.1982, str. 47.

⁵⁸ Dz.U. nr L 169 z 10.07.1969, str. 3.

⁵⁹ Dz.U. nr L 357 z 18.11.1982, str. 31.

⁶⁰ Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 1.

⁶¹ Dz.U. nr L 341 z 16.12.1980, str. 27.

⁶² Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 7.

⁶³ Dz.U. nr L 207 z 14.12.1970, str. 1.

⁶⁴ Dz.U. nr L 245 z 12.09.1985, str. 1.

⁶⁵ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁶⁶ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 48.

⁶⁷ Dz.U. nr L 87 z 17.04.1971, str. 14.

⁶⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁶⁹ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 41.

art. 9 ust. 3.

38. Dyrektywa Rady 74/462/EWG⁷⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/91/EWG⁷¹:

art. 29 ust. 3,

art. 30 ust. 3.

39. Dyrektywa Rady 74/63/EWG⁷², ostatnio zmieniona dyrektywą 83/381/EWG⁷³:

art. 9 ust. 3,

art. 10 ust. 3.

40. Dyrektywa Rady 76/895/EWG⁷⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/528/EWG⁷⁵:

art. 7 ust. 3,

art. 8 ust. 3.

41. Dyrektywa Rady 77/93/EWG⁷⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/173/EWG⁷⁷:

art. 16 ust. 3,

art. 17 ust. 3.

42. Dyrektywa Rady 77/96/EWG⁷⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/319/EWG⁷⁹:

art. 9 ust. 3.

43. Dyrektywa Rady 77/99/EWG⁸⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/528/EWG⁸¹:

art. 18 ust. 3,

art. 19 ust. 3.

⁷⁰ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁷¹ Dz.U. nr L 59 z 5.03.1983, str. 34.

⁷² Dz.U. nr L 38 z 11.02.1974, str. 31.

⁷³ Dz.U. nr L 222 z 28.07.1983, str. 31.

⁷⁴ Dz.U. nr L 340 z 9.12.1976, str. 1.

⁷⁵ Dz.U. nr L 234 z 9.08.1982, str. 1.

⁷⁶ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 20.

⁷⁷ Dz.U. nr L 65 z 6.03.1985, str. 23.

⁷⁸ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

⁷⁹ Dz.U. nr L 167 z 17.06.1984, str. 12.

⁸⁰ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

⁸¹ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 50.

44. Dyrektywa Rady 77/101/EWG⁸², ostatnio zmieniona dyrektywą 82/937/EWG⁸³:
art. 13 ust. 3.
45. Dyrektywa Rady 77/391/EWG⁸⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/400/EWG⁸⁵:
art. 11 ust. 3.
46. Dyrektywa Rady 77/504/EWG⁸⁶, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 8 ust. 3.
47. Dyrektywa Rady 79/117/EWG⁸⁷, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/298/EWG⁸⁸:
art. 8 ust. 3.
48. Dyrektywa Rady 79/373/EWG⁸⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/957/EWG⁹⁰:
art. 13 ust. 3.
49. Dyrektywa Rady 79/509/EWG⁹¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/477/EWG⁹²:
art. 5 ust. 3.
50. Dyrektywa Rady 80/877/EWG⁹³, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/477/EWG⁹⁴:
art. 5 ust. 3.
51. Dyrektywa Rady 80/1096/EWG⁹⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/254/EWG⁹⁶:
art. 6 ust. 3.
52. Dyrektywa Rady 80/1097/EWG⁹⁷, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/255/EWG⁹⁸:

⁸² Dz.U. nr L 32 z 3.02.1977, str. 1.

⁸³ Dz.U. nr L 383 z 21.12.1982, str. 11.

⁸⁴ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 44.

⁸⁵ Dz.U. nr L 173 z 19.06.1982, str. 18.

⁸⁶ Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 8.

⁸⁷ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 36.

⁸⁸ Dz.U. nr L 154 z 22.05.1985, str. 48.

⁸⁹ Dz.U. nr L 86 z 6.04.1979, str. 30.

⁹⁰ Dz.U. nr L 386 z 31.12.1982, str. 42.

⁹¹ Dz.U. nr L 133 z 31.05.1979, str. 27.

⁹² Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 22.

⁹³ Dz.U. nr L 250 z 23.09.1980, str. 12.

⁹⁴ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 22.

⁹⁵ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

⁹⁶ Dz.U. nr L 143 z 2.06.1983, str. 37.

- art. 8 ust. 3.
53. Dyrektywa Rady 82/471/EWG⁹⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/433/EWG¹⁰⁰:
art. 13 ust. 3,
art. 14 ust. 3.
54. Dyrektywa Rady 80/215/EWG¹⁰¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/321/EWG¹⁰²:
art. 8 ust. 3.
55. Dyrektywa Rady 80/217/EWG¹⁰³, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/645/EWG¹⁰⁴:
art. 16 ust. 3,
art. 16a ust. 3.
56. Dyrektywa Rady 80/1095/EWG¹⁰⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/47/EWG¹⁰⁶:
art. 9 ust. 3.
57. Dyrektywa Rady 81/389/EWG¹⁰⁷:
art. 7 ust. 3.
58. Dyrektywa Rady 82/400/EWG¹⁰⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/253/EWG¹⁰⁹:
art. 8 ust. 3.
59. Dyrektywa Rady 82/894/EWG¹¹⁰:
art. 6 ust. 3.

⁹⁷ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 8.

⁹⁸ Dz.U. nr L 143 z 2.06.1983, str. 39.

⁹⁹ Dz.U. nr L 213 z 21.07.1982, str. 8.

¹⁰⁰ Dz.U. nr L 245 z 14.09.1984, str. 21.

¹⁰¹ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁰² Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 39.

¹⁰³ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁰⁴ Dz.U. nr L 339 z 27.12.1984, str. 33.

¹⁰⁵ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

¹⁰⁶ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 20.

¹⁰⁷ Dz.U. nr L 150 z 6.06.1981, str. 1.

¹⁰⁸ Dz.U. nr L 173 z 19.06.1982, str. 18.

¹⁰⁹ Dz.U. nr L 143 z 2.03.1983, str. 36.

¹¹⁰ Dz.U. nr L 378 z 13.12.1982, str. 58.

60. Dyrektywa Rady 85/358/EWG¹¹¹:
art. 10 ust. 2,
art. 11 ust. 2.
61. Dyrektywa Rady 85/397/EWG¹¹²:
art. 13 ust. 3,
art. 14 ust. 3.
62. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 355/77¹¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1247/85¹¹⁴:
art. 22 ust. 2.
63. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1360/78¹¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3086/81¹¹⁶:
art. 16 ust. 2.
64. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1362/78¹¹⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1820/83¹¹⁸:
art. 15 ust. 2.
65. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1760/78¹¹⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 762/85¹²⁰:
art. 16 ust. 2.
66. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 269/79¹²¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 763/85¹²²:
art. 15 ust. 2.

¹¹¹ Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46.

¹¹² Dz.U. nr L 226 z 24.08.1985, str. 13.

¹¹³ Dz.U. nr L 51 z 23.02.1977, str. 1.

¹¹⁴ Dz.U. nr L 130 z 16.05.1985, str. 1.

¹¹⁵ Dz.U. nr L 166 z 23.06.1978, str. 1.

¹¹⁶ Dz.U. nr L 310 z 30.10.1981, str. 3.

¹¹⁷ Dz.U. nr L 166 z 23.06.1978, str. 11.

¹¹⁸ Dz.U. nr L 180 z 5.07.1983, str. 3.

¹¹⁹ Dz.U. nr L 204 z 28.07.1978, str. 1.

¹²⁰ Dz.U. nr L 86 z 27.03.1985, str. 1.

¹²¹ Dz.U. nr L 38 z 14.02.1979, str. 1.

¹²² Dz.U. nr L 86 z 27.03.1985, str. 2.

67. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 270/79¹²³:

art. 14 ust. 2.

¹²³ Dz.U. nr L 38 z 2.02.1979, str. 6.

68. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 357/79¹²⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3719/81¹²⁵:
- art. 8 ust. 2.
69. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 458/80¹²⁶:
- art. 12 ust. 2.
70. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1820/80¹²⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1932/84¹²⁸:
- art. 25 ust. 2.
71. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1938/81¹²⁹:
- art. 15 ust. 2.
72. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1941/81¹³⁰:
- art. 13 ust. 2.
73. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1942/81¹³¹:
- art. 17 ust. 2.
74. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1943/81¹³²:
- art. 13 ust. 2.
75. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1975/82¹³³:
- art. 21 ust. 2.
76. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1463/84¹³⁴:

¹²⁴ Dz.U. nr L 54 z 5.03.1979, str. 124.

¹²⁵ Dz.U. nr L 373 z 29.12.1981, str. 5.

¹²⁶ Dz.U. nr L 57 z 29.02.1980, str. 27.

¹²⁷ Dz.U. nr L 180 z 14.07.1980, str. 1.

¹²⁸ Dz.U. nr L 180 z 7.07.1984, str. 1.

¹²⁹ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 1.

¹³⁰ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 13.

¹³¹ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 17.

¹³² Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 23.

¹³³ Dz.U. nr L 214 z 22.07.1982, str. 1.

¹³⁴ Dz.U. nr L 142 z 29.05.1984, str. 3.

- art. 12 ust. 2.
77. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 797/85¹³⁵:
- art. 25 ust. 2.
78. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 895/85¹³⁶:
- art. 9 ust. 2.
79. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1820/80¹³⁷, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
- art. 3 ust. 2.
80. Dyrektywa Rady 80/1096/EWG¹³⁸, ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 797/85:
- art. 18 ust. 2.
81. Dyrektywa Rady 72/280/EWG¹³⁹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
- art. 7 ust. 2.
82. Dyrektywa Rady 73/132/EWG¹⁴⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/488/EWG¹⁴¹:
- art. 9 ust. 2.
83. Dyrektywa Rady 76/625/EWG¹⁴², ostatnio zmieniona dyrektywą 81/1015/EWG¹⁴³:
- art. 9 ust. 2.
84. Dyrektywa Rady 76/630/EWG¹⁴⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 79/920/EWG¹⁴⁵:
- art. 11 ust. 2.
85. Dyrektywa Rady 82/177/EWG¹⁴⁶:

¹³⁵ Dz.U. nr L 93 z 30.03.1985, str. 1.

¹³⁶ Dz.U. nr L 97 z 4.04.1985, str. 2.

¹³⁷ Dz.U. nr L 170 z 3.08.1970, str. 2.

¹³⁸ Dz.U. nr L 96 z 23.04.1972, str. 2.

¹³⁹ Dz.U. nr L 179 z 7.06.1972, str. 2.

¹⁴⁰ Dz.U. nr L 153 z 7.06.1973, str. 25.

¹⁴¹ Dz.U. nr L 189 z 11.07.1981, str. 46.

¹⁴² Dz.U. nr L 218 z 11.08.1976, str. 19.

¹⁴³ Dz.U. nr L 367 z 23.12.1981, str. 31.

¹⁴⁴ Dz.U. nr L 223 z 16.08.1976, str. 4.

¹⁴⁵ Dz.U. nr L 281 z 10.11.1979, str. 4.

art. 9 ust. 2.

¹⁴⁶ Dz.U. nr L 81 z 27.03.1982, str. 35.

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1473/86

z dnia 13 maja 1986 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2759/75 w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

artykuł 20 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85⁴, ustanawia możliwość przedsięwzięcia środków stabilizujących rynek w celu uwzględnienia wszelkich ograniczeń nałożonych na swobodny obrót wieprzowiną na skutek środków podjętych w zakresie polityki weterynaryjnej lub zdrowotnej; wspomniane środki są obecnie ograniczone wyłącznie do rynków, które zostały objęte tymi ograniczeniami; ograniczenia przywozu do państw trzecich produktów z części Państwa Członkowskiego, którego terytorium dotknęła epidemia, mogą mieć poważne skutki dla całości wywozu danego Państwa Członkowskiego; dlatego należy rozszerzyć możliwość dostosowania środków wspierających rynek w takich przypadkach na całe terytorium takiego Państwa Członkowskiego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Artykuł 20 rozporządzenia (EWG) nr 2709/75 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

W celu uwzględnienia wszelkich ograniczeń handlu wewnątrzwspólnotowego lub handlu z państwami trzecimi, wynikających z zastosowania środków podjętych w celu zwalczania rozprzestrzeniania się chorób zwierząt, mogą zostać podjęte wyjątkowe środki, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24, w celu stabilizacji rynku objętego takimi ograniczeniami. Środki takie można podjąć jedynie w takiej mierze i przez taki okres, które są bezwzględnie konieczne do stabilizacji takiego rynku.”

¹ Dz.U. nr C 85 z 14.4.1986, str. 83.

² Opinia wydana dnia 17 kwietnia 1986 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 362 z 31.12.1985, str. 8.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego publikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 maja 1986 r.

W imieniu Rady

W. F. van EEKELEN

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3906/87

z dnia 22 grudnia 1987 r.

zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny oraz (EWG) nr 2766/75 ustanawiające wykaz produktów dla których ustala się ceny zaporowe i ustanawiające zasady ustalania ceny zaporowej tusz wieprzowych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota jest Umawiającą się Stroną Międzynarodowej Konwencji w sprawie Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów, zwanego dalej „zharmonizowanym systemem”, zastępującej Konwencję z dnia 15 grudnia 1950 r. w sprawie nomenklatury klasyfikacji towarów w taryfie celnej;

rozporządzenie (EWG) nr 2658/87³ ustanowiło z dniem 1 stycznia 1988 r. nomenklaturę scaloną towarów opartą na zharmonizowanym systemie, która będzie spełniać wymagania zarówno Wspólnej Taryfy Celnej, jak i statystyk w dziedzinie handlu zewnętrznego Wspólnoty;

w konsekwencji należy sformułować wyszczególnienie towarów i pozycje taryfowe wymienione w rozporządzeniu 2759/75⁴, ostatnio zmienionym przez rozporządzenie (EWG) nr 1475/86⁵, zgodnie z nazewnictwem nomenklatury scalonej, opartej na zharmonizowanym systemie;

niektóre jadalne mączki i grysiki z mięsa lub podrobów zaliczane są do podpozycji objętych pozycją 02.06 obecnie obowiązującej Wspólnej Taryfy Celnej i są objęte rozporządzeniem (EWG) 2759/75; w Nomenklaturze Scalonej, tytułem uproszczenia, ustanowiona została jedna podpozycja obejmująca wszystkie jadalne mączki i grysiki z mięsa i podrobów; pożądane jest, aby omawiane mączki i grysiki były objęte rozporządzeniem Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i

¹ Opinia wydana dnia 18 grudnia 1987 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym.).

² Opinia wydana dnia 16 grudnia 1987 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym.).

³ Dz.U. nr L 265 z 7.09.1987, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 133 z 21.05.1986, str. 39.

cielęciny⁶, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 3905/87⁷; w konsekwencji produkty te nie powinny być dłużej objęte rozporządzeniem 2759/75;

ponieważ tłuszcze wieprzowe z kości lub odpadów nie są wymienione w załączniku II do Traktatu, są one wyłączone ze stosowania zawartych w Traktacie przepisów dotyczących rolnictwa, podczas gdy smalec i inne tłuszcze wieprzowe otrzymane z innych części tych zwierząt im podlegają; w zharmonizowanym systemie, tłuszcze z kości lub odpadów zaklasyfikowane są do tej samej pozycji nomenklatury co smalec i inne tłuszcze wieprzowe; z powodu postępu technicznego w przetwarzaniu tłuszczu zwierzęcych, nie ma możliwości odróżnienia tłuszczu z kości lub odpadów od smalcu i innych tłuszczu uzyskanych z trzody chlewnej; dlatego środki przyjęte w stosunku do smalcu i innych tłuszczu wieprzowych w zakresie handlu z państwami trzecimi oraz normy handlowe przyjęte w odniesieniu do smalcu i tłuszczów wieprzowych powinny zostać rozszerzone na smalec i tłuszcze z kości lub odpadów z trzody chlewnej;

przetwory homogenizowane z mięs, podrobów lub krwi, przetwory z krwi zwierząt i makaron nadziewany zawierający w masie więcej niż 20% kielbas i podobnych produktów, mięs i podrobów, łącznie z tłuszczami, można zaklasyfikować zgodnie z ich istotnymi właściwościami do różnych podpozycji objętych pozycją nr 16.02 w obecnie obowiązującej Wspólnej Taryfie Celnej; w nomenklaturze scalonej ustanowiono pojedyncze podpozycje obejmujące wszystkie przetwory homogenizowane, przetwory z krwi dowolnych zwierząt i nadziewane makarony zawierające w masie więcej niż 20% kielbas i podobnych produktów, mięs i podrobów, łącznie z tłuszczami dowolnego pochodzenia; pożądanym jest, aby omawiane przetwory objęte wyżej wymienionymi podpozycjami nomenklatury scalonej były objęte rozporządzeniem (EWG) nr 2759/75;

sformułowanie wyszczególnienia towarów i pozycji taryfowych według nazewnictwa nomenklatury scalonej wymaga dostosowania, między innymi, rozporządzenia (EWG) nr 2766/75⁸, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1905/83⁹, jak również rozporządzenia Rady (EWG) nr 2767/75 z dnia 29 października 1975 r. ustanawiającego ogólne zasady systemu „produktów pilotażowych i pochodnych” umożliwiającego ustalenie kwot dodatkowych w odniesieniu do wieprzowiny¹⁰, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) 1906/83¹¹; rozporządzenie (EWG) nr 2767/75 nie odzwierciedla rzeczywistości gospodarczej w zakresie ustalania kwot dodatkowych; w konsekwencji należy ustalić ceny służy dla wszystkich produktów objętych rozporządzeniem (EWG) 2759/75 i uchylić rozporządzenie (EWG) nr 2767/75;

liczne rozporządzenia w sektorze wieprzowiny muszą zostać dostosowane tak, aby uwzględnić stosowanie nowej nomenklatury; na mocy art. 15 rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 dokonywane mogą być jedynie zmiany o charakterze technicznym; należy wprowadzić przepis, według którego wszystkie inne dostosowania rozporządzeń Rady i Komisji w sprawie wspólnego rynku wieprzowiny powinny być dokonywane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75, pod warunkiem że tego rodzaju dostosowania wymagane wskutek wprowadzenia Zharmonizowanego Systemu,

⁶ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 24.

⁷ Dz.U. nr L 370 z 30.12.1987, str. 7.

⁸ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 25.

⁹ Dz.U. nr L 190 z 14.07.1983, str. 1.

¹⁰ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 29.

¹¹ Dz.U. nr L 190 z 14.07.1983, str. 4.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 2759/75 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wspólna organizacja rynku wieprzowiny składa się z systemu cenowego i handlowego, który obejmuje następujące produkty:

Kod CN	Wyszczególnienie
a) ex 0103	Trzoda chlewna żywa, gatunki domowe, inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi
b) ex 0203	Mięso ze świń domowych, świeże, chłodzone lub mrożone
ex 0206	Jadalne podroby ze świń domowych, inne niż do produkcji wyrobów farmaceutycznych, świeże, chłodzone lub mrożone
ex 0209 00	Tłuszcz wieprzowy bez chudego mięsa (niewytapiany) świeży, chłodzony, mrożony, solony, w solance, suszony lub wędzony
ex 0210	Mięso i jadalne podroby ze świń domowych, solone, w solance, suszone lub wędzone
1501 00 11 1501 00 19	Smalec i inne tłuszcze wieprzowe, wytapiane nawet, tłoczone lub ekstrahowane
c) ex 1601 00	Kiełbasy i podobne produkty, z mięsa, podrobów lub krwi, przetwory żywnościowe na bazie tych produktów
1602 10 00	Przetwory homogenizowane z mięsa, podrobów lub krwi
1602 20 90	Przetwory lub konserwy z wątroby dowolnych zwierząt innych niż gęsia lub kaczka
1602 41 10 1602 42 10 1602 49 11 do 1602 49 50	Pozostałe przetwory i konserwy zawierające mięso lub podroby ze świń domowych

Kod CN	Wyszczególnienie
1602 90 10	Przetwory z krwi dowolnych zwierząt
1602 90 51	Pozostałe przetwory lub konserwy zawierające mięso lub podroby ze świń domowych
1902 20 30	Makarony nadziewane, również gotowane lub przygotowane inaczej, zawierające w masie więcej niż 20% kielbas i podobnych, mięsa i podrobów jakiegokolwiek rodzaju, włącznie z tłuszczami dowolnego rodzaju i pochodzenia”

2. W art. 3 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Agencje interwencyjne skupują tusze lub półtusze, świeże lub chłodzone objęte podpozycją 0203 11 10 Nomenklatury Scalonej, agencje mogą skupować boczek (chudy), świeży lub chłodzony objęty podpozycją ex 0203 19 15 oraz niewytopiony tłuszcz wieprzowy, świeży lub chłodzony, objęty podpozycją ex 0209 00 11.”

3. W art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) drugi element równy 7% średniej ceny ofertowej ustalonej na podstawie przywozu dokonanego w ciągu dwunastu miesięcy poprzedzających dzień 1 maja każdego roku. Jednakże w odniesieniu do produktów objętych podpozycjami ex 1602 i 1902, wyżej wymieniona wartość procentowa wynosi 10%.

Element ten oblicza się raz w roku na okres 12 miesięcy, rozpoczynający się dnia 1 sierpnia.”

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 i 2, w przypadku produktów objętych podpozycjami 0206 30 21, 0206 30 31, 0206 41 91, 0206 49 91, 1501 00 11, 1601 00 10 i 1602 20 90, w odniesieniu do których stawka celna została ustalona w ramach GATT, opłaty wyrównawcze ograniczone są do stawki wynikającej z tego ustalenia.”

4. W art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 innych niż tusze wieprzowe, ceny służy nalicza się na podstawie ceny służy tusz wieprzowych w oparciu o stosunek ustalony dla takich produktów na mocy art. 10 ust. 4.”;

- b) w ust. 4 skreśla się tiret drugie.
5. W art. 13 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 skreśla się akapit drugi;
 - b) skreśla się ust. 4.

Artykuł 2

Uchyla się art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2766/75 oraz Załącznik do wymienionego rozporządzenia.

Artykuł 3

Rozporządzenie (EWG) nr 2767/75 traci moc.

Artykuł 4

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75, Komisja dokonuje niezbędnych dostosowań rozporządzeń Rady i Komisji w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny, które wynikają ze stosowania art. 1.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Art. 1, 2 i 3 stosuje się z mocą od dnia 1 stycznia 1988 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1987 r.

W imieniu Rady

N. WILHJELM

Przewodniczący

AROPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1249/89

z dnia 3 maja 1989 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2759/75 w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 3906/87⁵, przewiduje ustalanie ceny podstawowej ubitych świń obowiązującej od dnia 1 listopada każdego roku; koszt zbóż pastewnych ma olbrzymi wpływ na koszt produkcji ubitych świń; z powodu tej ścisłej zależności cena podstawowa powinna stać się skuteczna w dniu rozpoczęcia roku gospodarczego w sektorze zbóż; przy ustalaniu ceny podstawowej uwzględnia się cenę słuzy i opłatę wyrównawczą obowiązujące w sektorze wieprzowiny, dlatego muszą również zostać zmienione terminy, w jakich stają się skuteczne;

art. 4 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 przewiduje wyznaczanie wspólnotowej ceny rynkowej ubitych świń na podstawie cen notowanych na reprezentatywnych rynkach; art. 4 ust. 5 wymienionego rozporządzenia stanowi, że wykaz reprezentatywnych rynków ma zostać przyjęty Radę stanowiącą większością kwalifikowaną; z powodu czysto technicznego charakteru tej kwestii oraz potrzeby częstych zmian, właściwsza byłaby procedura przewidziana w art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75;

podczas wprowadzania Nomenklatury Scalonej oraz Wspólnej Taryfy Celnej ustanowionych rozporządzeniem (EWG) nr 2658/87⁶, do rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 przez rozporządzenie (EWG) nr 3906/87, pominięte zostały dwa produkty ustalone na podstawie GATT, które powinny być wymienione w art. 10 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75; należy poprawić ten błąd,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹ Dz.U. nr C 82 z 3.4.1989, str. 46.

² Dz.U. nr C 120 z 16.5.1989.

³ Opinia wydana dnia 31 marca 1989 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 370 z 30.12.1987, str. 11.

⁶ Dz.U. nr L 256 z 7.9.1987, str. 1.

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 2759/75 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1 skreśla się ust. 2.

2. W art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Co roku ustala się cenę podstawową obowiązującą od dnia 1 lipca danego roku mięsa ze świń domowych w tuszach lub półtuszach (zwanymi dalej „ubitymi świniąmi”) o standardowej jakości określonej według wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych.

Przy ustalaniu ceny podstawowej uwzględnia się także:

- cenę służby i opłatę wyrównawczą w kwartale rozpoczynającym się dnia 1 lipca danego roku,
- konieczność ustalenia tej ceny na poziomie, który przyczynia się do stabilizacji cen rynkowych, przy czym nie prowadzi do tworzenia nadwyżek strukturalnych we Wspólnocie.”

3. W art. 4 ust. 5 i 6 otrzymuje brzmienie:

„5. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustanawia wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych.

6. Procedurę ustanowioną w art. 24 stosuje się w celu:

- decydowania o podejmowaniu środków interwencyjnych oraz o dacie, w której środki te przestają obowiązywać,
- przyjmowania wykazu rynków reprezentatywnych,
- przyjmowania szczegółowych zasad stosowania niniejszego artykułu.”

4. W art. 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Opłata wyrównawcza w odniesieniu do ubitych świń składa się z:

- a) jednego elementu równego różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym w odniesieniu do ilości zboża pastewnego potrzebnego do produkcji we Wspólnocie jednego kilograma wieprzowiny.

Ceny zboża pastewnego we Wspólnocie ustala się raz w roku na okres dwunastu miesięcy, rozpoczynający się dnia 1 lipca, na podstawie cen progowych i ich miesięcznych podwyżek. Służą one do ustalania opłaty wyrównawczej od dnia 1 lipca każdego roku.

Ceny zboża pastewnego na rynku światowym ustala się co kwartał na podstawie cen takiego zboża, notowanych w okresie pięciu miesięcy kończącym się jeden miesiąc przed początkiem kwartału, w odniesieniu do którego oblicza się wspomniany element.

Jednakże przy ustalaniu opłat wyrównawczych obowiązujących od dnia 1 października, dnia 1 stycznia i dnia 1 kwietnia, tendencje światowych cen rynkowych zbóż pastewnych bierze się pod uwagę tylko wtedy, gdy jednocześnie ustala się nową cenę słuzy;

- b) jednego elementu równego 7% średniej cen słuzy obowiązujących przez cztery kwartały poprzedzające dzień 1 kwietnia każdego roku.

Element ten oblicza się raz w roku na okres dwunastu miesięcy rozpoczynający się dnia 1 lipca.”

5. W art. 10 ust. 2 i 3 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeśli chodzi o produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit. c), opłata wyrównawcza jest równa sumie następujących elementów:

- a) jednego elementu wyliczonego na podstawie opłaty wyrównawczej w odniesieniu do tusz wieprzowych w oparciu o stosunek we Wspólnocie cen takich produktów do ceny ubitych świń;
- b) drugiego elementu równego wartości 7% średniej ceny ofertowej ustalonej na podstawie przywozu dokonanego w ciągu dwunastu miesięcy poprzedzających dzień 1 kwietnia każdego roku. Jednakże w przypadku produktów oznaczonych kodami CN ex 1602 i ex 1902 wyżej wymieniona wartość wynosi 10%.

Element ten oblicza się raz do roku na okres dwunastu miesięcy, rozpoczynający się dnia 1 lipca.

3. Bez względu na ust. 1 i 2, w odniesieniu do produktów oznaczonych kodami CN 0206 30 21, 0206 30 31, 0206 41 91, 0206 49 91, 1501 01 11, 1601 00 10, 1602 10 00, 1602 20 90 i 1602 90 10, w odniesieniu do których stawka celna została ustalona na podstawie GATT, opłaty wyrównawcze ograniczone są do stawki wynikającej z tego ustalenia.”

6. W art. 12 ust. 2 akapit ostatni otrzymuje brzmienie:

„Jednakże przy ustalaniu ceny słuzy obowiązującej od dni 1 października, 1 stycznia i 1 kwietnia, tendencje światowych cen rynkowych zbóż pastewnych bierze się pod uwagę tylko wtedy, gdy cena danej ilości zboża pastewnego zmienia się przynajmniej o określone minimum w stosunku do ceny przyjętej do obliczenia ceny słuzy dla poprzedniego kwartału.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku*

Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 1989 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 maja 1989 r.

W imieniu Rady

P. SOLBES

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 3290/94

z dnia 22 grudnia 1994 r.

w sprawie dostosowań i przejściowych uzgodnień wymaganych w sektorze rolnym w celu wprowadzenia w życie porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając rozporządzenie (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny¹, w szczególności jego art. 7 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota przyjęła szereg zasad regulujących wspólną politykę rolną;

w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej Wspólnota wynegocjowała różnorodne porozumienia handlowe (zwane dalej „porozumieniami GATT”); kilka z nich dotyczy rolnictwa, w szczególności Porozumienie w sprawie rolnictwa (zwane dalej „Porozumieniem”); uzgodnienia dotyczące wspierania wewnętrznego można wykonywać poprzez ustalanie cen i pomocy na odpowiednim poziomie i nie ma potrzeby ustanawiania przepisów szczególnych w tych sprawach; porozumienie ustanawia okres sześciu lat na rozszerzenie, z jednej strony, zakresu dostępu do rynku Wspólnoty dla artykułów rolnych z państw trzecich oraz, z drugiej strony, stopniowe zmniejszanie wsparcia, jakiego Wspólnota udziela na wywóz produktów rolnych; należy w związku z tym odpowiednio dostosować ustawodawstwo rolne w sprawie handlu z państwami trzecimi;

wobec zastąpienia wszystkich środków ograniczających przywóz opłatami celnymi (taryfikacja) oraz zakazu stosowania takich środków w przyszłości, porozumienie wymaga zniesienia zmiennych opłat przywozowych i innych środków oraz opłat przywozowych, przewidzianych obecnie w ramach organizacji rynków; stawki celne stosowane wobec produktów rolnych mają zgodnie z Porozumieniem zostać określone we Wspólnej Taryfie Celnej; jednakże w stosunku do niektórych grup produktów, takich jak zboża, ryż, wino oraz owoce i warzywa, wprowadzenie uzupełniających lub innych mechanizmów handlowych, które nie przewidują pobierania stałych opłat celnych, wymaga dostosowania w przepisach podstawowych zasad dotyczących odstępstw; w dodatku środki ochrony rynku wspólnotowego przed przywozem suszonych winogron i przetworzonych wiśni mogą, w ramach Porozumienia o środkach ochronnych, być utrzymywane przez okres pięciu lat; ponadto, w celu uchronienia wspólnotowego rynku przed problemami zaopatrzeniowymi,

¹ Dz.U. nr L 148 z 28.6.1968, str. 24. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1884/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 27).

² Opinia wydana dnia 14 grudnia 1994 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

należy zezwolić na zawieszanie stawek celnych na niektóre produkty cukrownicze;

w celu utrzymania minimalnego poziomu bezpieczeństwa przed niekorzystnymi skutkami oddziaływania taryfikacji na rynek, porozumienie zezwala na stosowanie dodatkowych opłat celnych pod ściśle określonymi warunkami, lecz tylko na produkty podlegające taryfikacji; odpowiednie przepisy powinny zostać dodane do danych rozporządzeń podstawowych;

Porozumienie przewiduje wprowadzenie serii kontyngentów taryfowych w ramach uzgodnień dotyczących aktualnego i minimalnego dostępu; warunki odnoszące się do tych kontyngentów zostały szczegółowo zapisane w porozumieniach; z uwagi na wielką liczbę kontyngentów oraz w celu zapewnienia, by były one jak najskuteczniej realizowane, należy obciążyć Komisję obowiązkiem ich uruchamiania oraz zarządzania nimi przy wykorzystaniu procedury działania komitetu zarządzającego;

zmiany przepisów wynikające z umowy ramowej w sprawie bananów zawartej z niektórymi państwami Ameryki Południowej w ramach Rundy Urugwajskiej powinny zostać włączone do rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku bananów³;

Porozumienie o środkach bezpieczeństwa określa wyraźnie zasady stosowania klauzul ochronnych jako klauzul włączonych do systemu organizacji rynków, klauzule takie powinny zostać uzupełnione przez odniesienie do obowiązków wynikających z umów międzynarodowych;

w swoich stosunkach handlowych z państwami trzecimi niepodlegających porozumieniom GATT, Wspólnota nie jest związana wynikającymi z nich ograniczeniami dotyczącymi dostępu do wspólnotowego rynku; w celu zapewnienia, tam gdzie jest to stosowne, możliwości przyjmowania wszelkich niezbędnych środków w odniesieniu do produktów z tych państw, Komisji należy przyznać wszelkie odpowiednie uprawnienia, które byłyby realizowane poprzez procedury komitetu zarządzającego;

na mocy Porozumienia, przyznawanie subsydiów wywozowych jest od tej chwili ograniczone do niektórych, określonych w porozumieniu grup produktów rolnych; dodatkowo podlega ono ograniczeniom pod względem ilości i wartości;

przestrzeganie limitów wartościowych można zapewnić podczas ustalania refundacji i poprzez monitorowanie płatności pod kątem zgodności z zasadami dotyczącymi EFOGR; monitorowanie można usprawnić poprzez obowiązkowe wcześniejsze ustalanie refundacji, przy dopuszczeniu możliwości, w przypadku zróżnicowanych refundacji, zmiany wskazanego miejsca przeznaczenia; w przypadku zmiany miejsca przeznaczenia stosowana byłaby refundacja mająca zastosowanie do faktycznego miejsca przeznaczenia, przy pułapie na poziomie kwoty mającej zastosowanie dla wcześniej ustalonego miejsca przeznaczenia;

monitorowanie przestrzegania ograniczeń w ujęciu ilościowym wymaga wprowadzenia niezawodnego i skutecznego systemu monitorowania; w tym celu, przyznawanie refundacji wywozowych należy uzależnić od posiadania pozwolenia na wywóz; refundacje należy przyznawać aż do wyczerpania dostępnych limitów w zależności od indywidualnej sytuacji każdego określonego produktu; odstępstwa od tej zasady można dopuszczać tylko w

³ Dz.U. L 47 z 25.2.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3518/93 (Dz.U. nr L 320 z 22.12.1993, str. 15).

przypadku produktów przetworzonych, niewymienionych w załączniku II do Traktatu, których nie dotyczą ograniczenia wartościowe, oraz w przypadku operacji pomocy żywnościowej, które są wyłączone z wszelkich ograniczeń; należy opracować przepisy dotyczące odstępstw od ścisłego przestrzegania zasad zarządzania tam gdzie nie przewiduje się, że wywóz korzystający z refundacji przekroczy ustalone ograniczenia ilościowe; monitorowanie wywożonych ilości, które otrzymały refundacje w latach gospodarczych, które wymienia się w porozumieniu, może mieć miejsce w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane w ciągu każdego roku gospodarczego;

w większości systemów wspólnej organizacji rynku wyłączenie z możliwości korzystania z rozwiązań dotyczących uszlachetniania czynnego w państwie poddano wyłącznej kompetencji Rady; w warunkach gospodarczych ukształtowanych Porozumieniem może okazać się konieczne szybkie reagowanie na problemy rynkowe wynikające ze stosowania wspomnianych rozwiązań; w tym zakresie powinny zostać przyznane Komisji kompetencje odnośnie podejmowania pilnych środków działania, które są ograniczone w czasie, podejmowanie tych środków powinno być uwarunkowane stosowaniem procedury określonej w art. 3 decyzji Rady 87/373/EWG z dnia 13 lipca 1987 r.⁴;

należy także zapewnić zgodność z Porozumieniem o handlowych aspektach praw własności intelektualnej; w tym celu należy zamieścić wymagane przepisy w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina⁵;

w świetle zmian do ustawodawstwa w sprawie rolnictwa, dokonanych niniejszym rozporządzeniem, wiele z rozporządzeń Rady wynikających z rozporządzeń podstawowych przestaje spełniać swoje zadania; do celów przejrzystości prawnej należy je uchylić; należy również uchylić niektóre przepisy, które utraciły aktualność, pomimo że nie są bezpośrednio związane z porozumieniami GATT; to samo dotyczy niektórych rozporządzeń Komisji, określanych jako akty „drugiej generacji”, które w większości można włączyć do wspomnianych rozporządzeń podstawowych;

jednakże nie jest możliwe zintegrowanie istniejących zasad ogólnych Rady dotyczących stosowania klauzuli ochronnej w rozporządzeniach podstawowych; z uwagi na znaczenie zmian, których wprowadzenie stało się niezbędne w tej dziedzinie po zawarciu Porozumień GATT, odnośnych przepisów nie można nadal utrzymywać w mocy; w związku z tym powinny one zostać uchylone, przy jednoczesnym dostarczeniu podstaw prawnych umożliwiających ich zastąpienie;

stosowanie Porozumienia w sprawie rolnictwa może być zagrożone, jeżeli wewnętrzne procedury, które mają być stosowane, będą się znacznie różnić między różnymi sektorami; dlatego też pożądane jest ujednolicenie tych procedur;

przyjęcie przez Radę ogólnych przepisów wykonawczych umożliwiło w przeszłości stworzenie odpowiednich ram dla bardziej szczegółowych zasad niezbędnych do zarządzania rynkami; realizacja wspomnianego Porozumienia w sprawie rolnictwa nie powinna spowodować zakwestionowania mechanizmów i procedur zarządzania wspólną polityką rolną;

⁴ Dz.U. nr L 197 z 18.7.1987, str. 33.

⁵ Dz.U. nr L 84 z 27.3.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1981/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 42).

użyteczne będzie dokonanie na późniejszym etapie analizy zarówno funkcjonowania rozwiązań ustanowionych niniejszym rozporządzeniem, jak i doświadczeń zdobytych w zakresie środków podejmowanych przez państwa trzecie w odniesieniu do wprowadzenia w życie porozumień GATT; w tym celu po upływie pierwszych dwóch lat stosowania niniejszego rozporządzenia Komisja powinna przedstawić odpowiedni raport Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu;

przejście z rozwiązań dotychczasowych na rozwiązania wynikające z Porozumień GATT może stworzyć powody do powstania trudności dostosowawczych, które nie są przedmiotem niniejszego rozporządzenia; w celu poradzenia sobie z taką ewentualnością, należy zamieścić normę ogólną w celu umożliwienia Komisji przyjmowanie środków przejściowych, niezbędnych w niektórych okresach,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa środki dostosowawcze oraz przejściowe wymagane w sektorze rolnym w celu wprowadzenia w życie porozumień zawartych podczas wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

Artykuł 2

Środki dostosowawcze określone w art. 1 są wymienione w załącznikach do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

1. W przypadku gdy środki przejściowe są niezbędne w ramach wspólnej polityki rolnej w celu ułatwienia przedstawienia się z rozwiązań istniejących na rozwiązania wynikające z warunków porozumień wymienionych w art. 1, środki takie są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 38 rozporządzenia (EWG) nr 136/66⁶, lub, tam gdzie jest to właściwe, w odpowiednich artykułach innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych lub w rozporządzeniu (EWG) nr 3448/93⁷.

Przyjmując takie środki należy uwzględniać specyficzne cechy poszczególnych sektorów rolnych zwracając stosowną uwagę na zobowiązania wynikające z porozumień określonych w art. 1.

2. Środki określone w ust. 1 mogą być przyjmowane w terminie do 30 czerwca 1996 r. i nie mają zastosowania po tym terminie. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może wydłużyć ten termin.

Artykuł 4

1. W przypadku gdy z uwagi na szczególne okoliczności wywierające wpływ na produkt rolny można zapewnić zgodność z wymogami dotyczącymi wspierania wywozu w ramach porozumień określonych w art. 1 przy pomocy środków o mniejszych skutkach niż te, które

⁶ Dz.U. nr 172 z 30.9.1966, str. 3025/66.

⁷ Dz.U. nr L 318 z 20.12.1993, str. 18.

przewidziano w stosownych przepisach, Komisja może zwolnić dany produkt ze stosowania przepisów o refundacjach wywozowych objętych niniejszym rozporządzeniem.

2. Bez uszczerbku dla przepisów niniejszego rozporządzenia, Komisja może przyjmować wszelkie środki niezbędne do ochrony wspólnotowego rynku przed przywozem produktów rolnych z państw trzecich, wobec których Wspólnota nie ma żadnych zobowiązań z tytułu porozumień określonych w art. 1.

3. Środki przewidziane w ust. 1 i 2 są podejmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 3 ust. 1.

Artykuł 5

Komisja przedkłada Radzie oraz Parlamentowi Europejskiemu przed 30 czerwca 1997 r. sprawozdanie na temat funkcjonowania rozwiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz doświadczeń nabytych w wyniku działań podejmowanych przez państwa trzecie w celu realizacji porozumień zawartych w trakcie wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, podejmie decyzję co do zmian wynikających z dokonań i wniosków przedstawionych w sprawozdaniu.

Artykuł 6

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1995 r.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od 1 lipca 1995 r.

Jednakże:

- a) art. 3 oraz art. 4 ust. 2 stosuje się od 1 stycznia 1995 r.;
- b) przepisy ustanowione w załącznikach, w sprawie należności celnych przywozowych i dodatkowych należności przywozowych mających zastosowanie do produktów wymienionych w załącznikach XII oraz XVI, w stosunku do których ma zastosowanie cena importowa, są stosowane w roku 1995 przez okres od dnia rozpoczęcia roku gospodarczego na dane produkty w roku 1995;
- c) przepisy w sprawie refundacji wywozowych stosuje się:
 - od 1 września 1995 r. w odniesieniu do załączników II oraz XVI,
 - od 1 października 1995 r. w odniesieniu do załącznika IV,
 - od 1 listopada 1995 r. w odniesieniu do załącznika V;
- d) przepisy ustanowione w załączniku XV stosuje się od 1 stycznia 1995 r.;
- e) przepisy ustanowione w załączniku XVI pkt I.2. stosuje się od 1 stycznia 1996 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1994 r.

W imieniu Rady

H. SEEHOFER

Przewodniczący

WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW

Załącznik I	ZBOŻA
Załącznik II	RYŻ
Załącznik III	SUSZ PASZOWY
Załącznik IV	CUKIER
Załącznik V	OLEJE I TŁUSZCZE
Załącznik VI	LEN I KONOPIE
Załącznik VII	PRZETWORY MLECZNE
Załącznik VIII	WOŁOWINA I CIEŁĘCINA
Załącznik IX	MIĘSO BARANIE I KOZIE
Załącznik X	WIEPRZOWINA
Załącznik XI	MIĘSO DROBIOWE
Załącznik XII	JAJA, OWOALBUMINA I LAKTALBUMINA
Załącznik XIII	OWOCE I WARZYWA
Załącznik XIV	OWOCE I WARZYWA
Załącznik XV	BANANY
Załącznik XVI	WINO
Załącznik XVII	TYTOŃ
Załącznik XVIII	CHMIEL
Załącznik XIX	ŻYWE DRZEWA I INNE ROŚLINY, BULWY, KORZENIE I TYM PODOBNE, KWIATY CIĘTE I LIŚCIE OZDOBNIE
Załącznik XX	NASIONA
Załącznik XXI	PRZEPISY RÓŻNE
Załącznik XXII	REGIONY PERYFERYJNE

ZAŁĄCZNIK I **ZBOŻA**

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 181 z 1.7.1992, str. 21), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1866/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 1).*

1. Skreśla się art. 3 ust. 2.

2. W art. 3 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Cena interwencyjna kukurydzy i ziarna sorgo ważna w maju pozostaje ważna w lipcu, sierpniu i wrześniu następnego roku gospodarczego.”

3. W art. 3 ust. 4 akapit drugi zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Cena interwencyjna podlega comiesięcznym podwyżkom w odniesieniu do całego lub części roku gospodarczego.”

4. W art. 5 skreśla się tiret pierwsze i ostatnie.

5. Tytuł VI otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II *Artykuł 9*

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 12 i 13.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest dokonywany, lub jest dokonywany jedynie częściowo.

2. Termin ważności pozwoleń i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

Artykuł 10

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, należność celna przywózowa na produkty objęte kodami CN ex 1001, inne niż meslin, 1002, 1003, ex 1005, inne niż mieszańcowy materiał siewny oraz ex 1007, inne niż mieszańcowy materiał siewny, jest równa cenie interwencyjnej ważnej w odniesieniu do takich produktów w chwili przywozu i podniesionej o 55%, minus cif, cena importowa mająca zastosowanie do przedmiotowej dostawy. Opłata ta jednak nie może przekroczyć stawki celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej.

3. Do celów obliczania opłaty przywózowej, określonej w ust. 2:

- a) dla produktów wymienionych w ust. 2 wyrażonych w jednej jakości standardowej, lub, gdzie sytuacja tego wymaga, w podziale na kilka klas (pszenica zwykła: klasy wysokiej, średniej, niskiej, pszenica durum; kukurydza; inne ziarna paszowe) ceny importowe cif rejestruje się na podstawie cen płaconych za te ilości na rynku światowym.

Reprezentatywna cena importowa cif ustalana jest regularnie;

- b) każda przesyłka przy przywozie jest klasyfikowana zgodnie z jakością najbliższą spośród jakości standardowych, określonych w lit. a).

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Zasady szczegółowe określają:

- normy jakościowe, jakie należy stosować,
- notowania cenowe, jakie należy brać pod uwagę,
- sposób obliczania opłaty przywózowej dla każdej przesyłki sklasyfikowanej zgodnie z normami jakościowymi, określonymi w ust. 3 lit a),
- możliwość, gdzie sytuacja tego wymaga, w szczególnych przypadkach zapoznania się przez podmioty gospodarcze z wysokością stosowanych opłat przed nadejściem przedmiotowej dostawy.

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku we Wspólnocie, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów ze stawką celną określoną w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli zostaną spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że nie jest prawdopodobne, aby przywóz ten zakłócił rynek Wspólnoty, lub jeżeli skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło, są

cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Ilości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby nałożyć dodatkową należność przywózową, są określone w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują negatywne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe, jakie należy wziąć pod uwagę przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej, są określone na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z reprezentatywnymi cenami produktu na rynku światowym lub rynku przywózowym Wspólnoty.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na podstawie art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1, wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 23.

2. Kontyngenty mogą być administrowane poprzez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda przydzielania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosku (używając metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na tradycyjnym modelu handlu (z zastosowaniem metody przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między danymi podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku,

dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 ustalają otwieranie rocznych kontyngentów, w razie konieczności odpowiednio rozłożonych na cały rok, określają metodę administrowania nimi oraz tam gdzie stosowne, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu;
- b) zasad uznawania dokumentu używanego w celu sprawdzenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków odnoszących się do wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

W przypadku kontyngentu przywozowego do Hiszpanii na 2 000 000 ton kukurydzy i 300 000 ton sorgo oraz kontyngentu przywozowego do Portugalii na 500 000 ton kukurydzy, szczegółowe zasady obejmują również przepisy niezbędne do wykorzystania kontyngentów przywozowych i, gdy jest to właściwe, składowania przywożonych ilości w magazynach publicznych przez agencje interwencyjne zainteresowanych Państw Członkowskich oraz ich zbywania na rynkach tych Państw.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 bez dalszego przetwarzania lub w postaci towarów wymienionych w załączniku B na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami cenowymi lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacją wywozową.

Refundacje wywozowe do produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w załączniku B nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane do takich produktów wywiezionych bez dalszego przetwarzania.

2. Metoda przyjęta dla dokonywania rozdziału ilości kwalifikujących się do przyznania refundacji wywozowej jest:

- a) najlepiej dostosowana do charakteru produktu i do sytuacji danego rynku, pozwala na możliwie najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wspólnotowego wywozu, nie stwarzając jednak dyskryminacji między wielkimi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jak najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla

podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;

- c) taka, by zapobiegała dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty. Mogą być one różne w zależności od kraju przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji na rynku światowym lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu,
- b) w drodze zaproszenia do składania ofert dla produktów, w odniesieniu do których w przeszłości przewidziano stosowanie takiej procedury.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, gdzie sytuacja tego wymaga, zostać skorygowane przez Komisję w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

4. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania przyznaje się jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja stosowana wobec wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie przekracza refundacji stosowanej wobec miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużyciom elastyczności niniejszego ustępu mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Ust. 4 i 5 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci produktów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

7. Od stosowania przepisów ust. 4 i 5 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

8. Jeżeli nie postanowiono inaczej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23, refundacja dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) stosowana zgodnie z ust. 5 jest dostosowywana do kwoty miesięcznych podwyżek stosowanych w odniesieniu do ceny interwencyjnej i, w miarę potrzeby, zmian tej ceny.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 może zostać ustalona kwota korygująca. Jednakże Komisja może w razie konieczności zmieniać kwoty korygujące.

Akapit pierwszy i drugi mogą być stosowane, w całości lub w części, do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i d) i do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci produktów wymienionych w załączniku B. W tym przypadku dostosowanie, określone w akapicie pierwszym, jest korygowane przez zastosowanie współczynnika wyrażającego stosunek między ilością produktu podstawowego a jego ilością zawartą w produkcie przetworzonym, wywiezionym lub wykorzystanym w produktach wywiezionych.

W okresie pierwszych trzech miesięcy roku gospodarczego refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu słodu składowanego w końcu poprzedniego roku gospodarczego lub wytworzonego z jęczmienia składowanego w tym okresie jest równa tej, jaką zastosowano by w odniesieniu do przedmiotowych certyfikatów w okresie ostatniego miesiąca poprzedniego roku gospodarczego.

9. Na tyle, na ile konieczne jest uwzględnienie szczególnych cech procesu produkcji niektórych napojów alkoholowych otrzymywanych ze zbóż, kryteria przyznawania refundacji wywozowej określone w ust. 1 oraz procedura nadzoru mogą być dostosowywane do tej szczególnej sytuacji.

10. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na przewidziane w nich okresy referencyjne i stosowanych do produktów, których to dotyczy. Z uwagi na zgodność ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, koniec okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących ponownej dystrybucji ilości nierozdysponowanych i niewykorzystanych, w szczególności te dotyczące dostosowywania przewidzianego w ust. 9, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23. Załącznik B zostaje zmieniony zgodnie z tą samą procedurą. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 6 w odniesieniu do produktów określonych w art. 1, i wywożonych w postaci towarów określonych w Załączniku, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku zbóż, Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art.

43 ust. 2 Traktatu, na wniosek Komisji, może zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego:

- w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1, przeznaczonych do wyrobu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i d),
- oraz, w szczególnych przypadkach, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i przeznaczonych do wyrobu towarów wymienionych w załączniku B.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja określona w ust. 1 powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub prawdopodobne jest, że ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na życzenie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o podjęciu niezbędnych środków; powiadamia o nich Radę i Państwa Członkowskie, utrzymują one ważność przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w terminie tygodnia od doręczenia wniosku.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodnia od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Jeżeli Rada nie odniesie się do odwołania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 15

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania stosuje się do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Nomenklatury Scalonej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów uchwalonych na mocy niniejszego rozporządzenia, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równorzędnym.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy notowania lub ceny światowe dla jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 osiągną poziom cen Wspólnoty, oraz gdy prawdopodobne jest, że sytuacja ta będzie się utrzymywać i pogarszać, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie

z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 17

1. Jeżeli, z powodu zwiększenia się przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub jest zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie przyjęcia niezbędnych środków; Państwa Członkowskie powiadamiane są o takich środkach, które stosowane są natychmiast. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w ciągu trzech dni roboczych od otrzymania tego wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

6. W załączniku A dodaje się, co następuje:

Kod CN	Wyszczególnienie
2306	Makuchy i inne pozostałości stałe, nawet mielone lub w postaci granulek, pozostałe z ekstrakcji tłuszczów lub olejów roślinnych, inne niż te objęte pozycją 2304 lub 2305:
2306 90	- Pozostałe:
	- - Pozostałe:
2306 90 91	- - - z zarodków kukurydzy.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2729/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str. 18).*

Terminy „opłata wyrównawcza” i „opłaty wyrównawcze” zastępuje się odpowiednio terminami „cło” i „cła”.

- III. *Rozporządzenie Rady (WE) nr 3670/93 z dnia 22 grudnia 1993 r. (Dz.U. nr L 338 z 31.12.1993, str. 35).*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK II **RYŻ**

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1869/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 7).*

1. W art. 4 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27 określa się, co następuje:

- a) po konsultacji z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, centra skupu interwencyjnego określone w ust. 4;
- b) współczynnik przeliczania ryżu łuskanego na ryż niełuskany i vice versa;
- c) współczynnik przeliczania ryżu łuskanego na ryż całkowicie bielony i ryż półbielony, i vice versa; oraz
- d) koszty przetworzenia i wartość produktów ubocznych uwzględniane w celu zastosowania ust. 3.”

2. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II **Handel z państwami trzecimi**

Artykuł 10

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 14 i 15.

Pozwolenia na przywóz i wywóz obowiązują w całej Wspólnocie. Pozwolenia na przywóz i wywóz wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie nastąpił, lub nastąpił jedynie częściowo w tym okresie.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są uchwalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

Artykuł 11

1. Można ustalić dotację dla dostaw do francuskiego departamentu

zamorskiego Reunion, przeznaczonych w tym departamencie do konsumpcji produktów objętych kodem CN 1006 (z wyjątkiem kodu 1006 10 10), pochodzących z Państw Członkowskich i znajdujących się w jednej z sytuacji, określonej w art. 9 ust. 2 Traktatu.

Dotacja ta jest ustalana z uwzględnieniem wymogów podaży rynku Reunion, na podstawie różnicy między notowaniami cenowymi lub cenami odpowiednich produktów na rynku światowym a notowaniami cenowymi lub cenami tych produktów na rynku Wspólnoty, i w razie konieczności, ceną tych produktów dostarczonych do Reunion.

Dotacja jest przyznawana na wniosek zainteresowanej strony. Dotacja może zostać ustalona, w razie potrzeby, w drodze procedury przetargowej. Procedura taka prowadzona jest w odniesieniu do określonej kwoty dotacji.

Dotacja jest ustalana okresowo, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27. Jednakże w razie potrzeby Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z własnej inicjatywy, może okresowo zmieniać wysokość dotacji.

2. Zasady dotyczące finansowania wspólnej polityki rolnej stosuje się do dotacji przewidzianej w ust. 1.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Artykuł 12

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, cło przywozowe na:

a) ryż łuskany objęty kodem CN 1006 20 jest równe cenie interwencyjnej obowiązującej w odniesieniu do ryżu indica i japonica w dniu przywozu, powiększonej o:

- 80% w przypadku ryżu indica, i

- 88% w przypadku ryżu japonica,

i pomniejszonej o cenę importową; oraz

b) ryż całkowicie bielony objęty kodem 1006 30, równowartość ceny interwencyjnej powiększonej o procent, który zostanie wyliczony później i pomniejszonej o cenę importową.

Jednakże cło to nie może przekraczać stawki celnej we Wspólnej Taryfie Celnej.

Procent określony w lit. b) jest obliczany przez dostosowanie odpowiedniego

procentu określonego w lit. a) przez odniesienie do kursu wymiany, kosztów przetwórstwa i wartości produktów ubocznych, a następnie przez dodanie kwoty przeznaczonej na ochronę przemysłu.

3. Nie naruszając przepisów ust. 1:

- a) nie jest nakładane żadne cło na przywóz produktów objętych kodami CN 1006 10, 1006 20 lub 1006 40 00 do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion, przeznaczonych do konsumpcji w tym departamencie;
- b) cło nakładane na przywóz produktów objętych kodem CN 1006 30 do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion, przeznaczonych do konsumpcji w tym departamencie, jest mnożone przez współczynnik 0,30.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27. Te szczegółowe zasady ustanawiają w szczególności kryteria rozróżniania rodzajów przywożonego ryżu określonego w ust. 2, ustalają kwotę na cele ochrony branży i zawierają przepisy konieczne do ustalania i obliczania cen importowych oraz sprawdzania ich autentyczności.

Artykuł 13

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 12 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku we Wspólnocie mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów ze stawką celną określoną w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostaną spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że nie jest prawdopodobne, aby przywóz ten zakłócił rynek Wspólnoty, lub jeżeli skutki te byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są określane szczególnie na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu dodatkowej należności przywozowej, są określane na podstawie cen importowych cif danej przesyłki.

Ceny importowe cif są weryfikowane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu tego produktu we Wspólnocie.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Takie szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywozowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 bez dalszego przetwarzania lub w postaci towarów wymienionych w załączniku B na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie, może być pokrywana refundacją wywozową.

Refundacje wywozowe dla produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w załączniku B nie mogą być wyższe niż refundacje stosowane dla takich produktów wywożonych bez dalszego przetwarzania.

2. Metoda, jaką należy przyjąć dla podziału ilości, których wywozu można dokonać z refundacją, jest metodą, która:

- a) najbardziej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na danym rynku, stwarzając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystania dostępnych zasobów, uwzględniając efektywność i strukturę wywozu Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów gospodarczych pod względem administracyjnym, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega wszelkiej dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są jednakowe dla całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert na produkty, dla których przewidziano tę procedurę w przeszłości.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą być, o ile zajdzie taka potrzeba, dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu dla produktów określonych w art. 11 ust. 1 lit. a) i b) są ustalane przynajmniej raz w miesiącu.

4. Podczas ustalania refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i dostępności ryżu i ryżu łamanego na rynku Wspólnoty,
 - cen i dostępności ryżu i ryżu łamanego na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku ryżu, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego rozwoju cen i handlu na tym rynku;
- c) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- d) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- e) ekonomiczne aspekty proponowanego wywozu.

Podczas wyznaczania kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty, jako towarów przetworzonych na wywóz do państw trzecich, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych krajów dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

5. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) są ustalane zgodnie z następującymi kryteriami szczegółowymi:

- a) cenami, jakie te produkty uzyskują na różnych reprezentatywnych rynkach wywozowych Wspólnoty,
- b) najbardziej korzystnymi notowaniami cenowymi na różnych rynkach importujących państw trzecich; i
- c) kosztów sprzedaży i najbardziej korzystnych opłat transportowych z rynków Wspólnoty określonych w lit. a), do portów lub innych punktów dokonywania wywozu we Wspólnocie obsługujących te rynki, jak również koszty poniesione podczas wprowadzania towarów na rynek światowy.

6. Jeżeli refundacje są ustalane w drodze procedury przetargowej, taka procedura przetargu dotyczy kwoty refundacji.

7. Refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania udziela się jedynie na wniosek i po przedstawieniu

odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużyciom elastyczności przepisów zawartych w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

9. Ust. 7 i 8 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w formie towarów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

10. Od stosowania ust. 7 i 8 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

11. Jeżeli nie postanowiono inaczej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, refundacja dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) stosowana zgodnie z ust. 4, jest dostosowywana do kwoty miesięcznych podwyżek stosowanych w odniesieniu do ceny interwencyjnej i w miarę potrzeby, zmian tej ceny, zależnie od stopnia przetworzenia i przy wykorzystaniu obowiązującego kursu wymiany.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 może zostać ustalona kwota korygująca. Jednakże Komisja może w razie konieczności zmieniać kwoty korygujące.

Akapit pierwszy i drugi mogą być stosowane, w całości lub w części, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) i do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku B. W tym przypadku dostosowanie, określone w akapicie pierwszym, jest korygowane przez zastosowanie współczynnika wyrażającego stosunek między ilością produktu podstawowego a jego ilością zawartą w produkcie przetworzonym wywiezionym lub wykorzystanym w produktach wywiezionych.

12. Refundacja może zostać podwyższona o kwotę wyrównawczą w odniesieniu do zapasów ryżu niełuskanego zebranego we Wspólnocie i do uzyskanego z niego ryżu łuskanego, pozostałego na koniec roku gospodarczego i stanowiącego część rocznego zbioru, które są wywożone bez dalszego przetwarzania w postaci ryżu całkowicie bielonego lub ryżu półbielonego między początkiem następnego roku gospodarczego i datą, która wciąż jeszcze pozostaje do ustalenia. Przed 1 lipca

każdego roku Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustala, w razie konieczności, wykaz produktów, do których mają zastosowanie przepisy zawarte w poprzednim akapicie.

Kwota wyrównawcza jest:

- w przypadku ryżu łuskanego, równa różnicy między ceną docelową obowiązującą dla ostatniego miesiąca roku gospodarczego i tą, jaka obowiązywała dla pierwszego miesiąca nowego roku gospodarczego,
- w przypadku ryżu niełuskanego, równa tej różnicy dostosowanej przy zastosowaniu kursu wymiany.

Kwota ta jednak jest zmniejszana o kwotę wszelkich już przyznanych płatności prolongowanych, zgodnie z art. 8.

Kwota wyrównawcza przyznawana jest jedynie wówczas, gdy zapasy osiągają poziom minimalny.

13. Refundacja dla produktów określonych w art. 1 lit. a) i b) jest wypłacana po udowodnieniu, że:

- produkty, w przypadku ryżu niełuskanego i ryżu łuskanego, pochodzą ze Wspólnoty, z wyłączeniem sytuacji, do których stosuje się ust. 14,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 8 lit. b. Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 mogą zostać wydane dodatkowe przepisy.

14. Nie przyznaje się żadnej refundacji wywozowej dla ryżu niełuskanego i ryżu łuskanego przywożonego z państw trzecich i powrotnie wywożonego do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu jest tym samym produktem, co produkt uprzednio przywieziony, i
- przy jego przywozie została pobrana opłata wyrównawcza.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa cłom pobranym przy przywozie w przypadku gdy są one niższe niż refundacja stosowana dla każdego produktu; jeżeli opłaty te są wyższe od stosowanej refundacji, stosuje się tę refundację.

15. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z porozumień zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na okresy referencyjne w nich określone i stosowanych w odniesieniu do danych produktów. Zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

16. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących ponownego przydzielania nierozdysponowanych ilości przewidzianych do wywozu i ilości niewykorzystanych, w szczególności w odniesieniu do dostosowania określonego w ust. 11, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zgodnie z tą samą procedurą załącznik B zmienia się. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 7 w odniesieniu do produktów określonych w art. 1, i ich wywozu w postaci towarów określonych w Załączniku są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 15

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku ryżu, Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli wyjątkowo nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostaje dotknięty lub zagrożony zakłóceniami przez ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmie powyższą decyzję w terminie tygodniowym od daty doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodniowym od daty powiadomienia, odwołać się od decyzji Komisji do Rady. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może utrzymać, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podejmie działania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 16

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczególne zasady jej stosowania mają zastosowanie do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia łącznie z definicjami wymienionymi w załączniku A, zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych w przywozie lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 17

1. W przypadku gdy notowania cen lub ceny na rynku światowym jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 lit. a) i b) osiągną poziom cen Wspólnoty, i gdy jest prawdopodobne, że sytuacja ta będzie się utrzymywać i pogarszać, zakłócając w ten sposób rynek Wspólnoty lub grożąc jego zakłóceniem, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

2. Notowania cen lub ceny na rynku światowym uważa się za takie, które osiągnęły poziom cen Wspólnoty, jeżeli zbliżają się one do lub przekraczają cenę interwencyjną, powiększoną o:

- 80% w przypadku ryżu indica, i
- 88% w przypadku ryżu japonica.

3. Sytuacja określona w ust. 1 uznawana jest za taką, która prawdopodobnie utrzyma się lub pogorszy, jeżeli zachodzi brak równowagi między podażą a popytem, i jeżeli w świetle możliwej do przewidzenia produkcji i tendencji cen rynkowych jest prawdopodobne, że ten brak równowagi będzie się utrzymywać.

4. Rynek Wspólnoty uznawany jest za dotknięty lub zagrożony zakłóceniami w wyniku sytuacji, o której mowa w poprzednim ustępie, jeżeli międzynarodowe ceny handlowe są tak wysokie, że utrudniają przywóz do Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 lub wywołują ich wywóz ze Wspólnoty, zagrażając przez to stabilności rynku lub bezpieczeństwu dostaw.

5. Jeżeli spełnione zostają warunki określone w niniejszym artykule, mogą zostać wprowadzone następujące środki:

- zastosowanie opłaty wywozowej; oprócz tego w odniesieniu do ustalonej ilości może zostać ustalona w drodze procedury przetargowej specjalna opłata wywozowa,
- ustalenie ograniczeń czasowych dla wydawania pozwoleń na wywóz,
- całkowite lub częściowe zawieszenie wydawania pozwoleń na wywóz,
- całkowite lub częściowe odrzucenie nierozpatrzonych wniosków o wydanie pozwoleń na wywóz.

Środki te są uchylane najpóźniej po stwierdzeniu, że przez okres trzech kolejnych

tygodni warunek określony w ust. 2 nie jest spełniany.

6. Przy ustalaniu opłaty wywozowej dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i b) uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i dostępności ryżu na rynku Wspólnoty;
 - cen i dostępności ryżu i produktów przetworzonych w sektorze ryżu na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku w sektorze ryżu, które mają zapewnić równowagę zarówno podaży jak i popytu;
- c) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- d) gospodarczy aspekt wywozu.

7. Przy ustalaniu opłaty wywozowej dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) mają zastosowanie czynniki wymienione w ust. 6. Oprócz tego bierze się pod uwagę następujące czynniki szczególne:

- a) ceny uzyskiwane za ryż łamany na różnych rynkach Wspólnoty;
- b) ilość ryżu łamanego niezbędną do wytworzenia danych produktów i, gdy sytuacja tego wymaga, wartość produktów ubocznych;
- c) możliwości i warunki sprzedaży danych produktów na rynku światowym.

8. Jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym i szczególne potrzeby niektórych rynków, opłata wywozowa może zostać zróżnicowana.

9. Nakładana opłata wywozowa jest równa opłacie stosowanej w dniu dokonywania wywozu. Jednakże jeżeli żąda tego wnioskodawca w chwili składania wniosku o wydanie pozwolenia, do wywozu dokonywanego w okresie ważności pozwolenia stosuje się opłatę obowiązującą w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia na wywóz.

10. Żadna opłata nie może być stosowana przy wywozie prowadzonym w ramach działań związanych z pomocą żywnościową realizowanych na podstawie art. 25 ust. 10.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Zgodnie z tą samą procedurą i dla każdego z produktów:

- podejmowana jest decyzja o wprowadzeniu środków wymienionych w ust. 5 i o zakończeniu stosowania środków wymienionych w tiret drugim i

trzecim tego ustępu,

- opłata wywozowa ustalana jest okresowo.

Jeżeli jest to konieczne, Komisja może wprowadzić lub zmodyfikować opłatę wywozową.

12. W nagłych przypadkach Komisja może podejmować środki określone ust. 5 tiret trzecie i czwarte. Powiadamia o swojej decyzji Państwa Członkowskie i publikuje ją na tablicy ogłoszeń w swojej siedzibie głównej. Na mocy takiej decyzji środki są stosowane w odniesieniu do odpowiednich produktów od dnia określonego w tym celu, dzień ten przypada po dacie powiadomienia. Decyzja w sprawie środków określonych w ust. 5 tiret trzecie jest stosowana przez okres nieprzekraczający siedmiu dni.

Artykuł 18

1. Jeżeli we Wspólnocie na rynku jednego lub kilku produktów określonych w art. 1, w następstwie przywozu lub wywozu, wystąpią poważne zakłócenia mogące zagrozić celom określonym w art. 39 Traktatu, bądź zaistnieje ryzyko ich wystąpienia, możliwe jest przyjęcie odpowiednich środków w handlu z państwami trzecimi, aż do czasu ustąpienia zakłóceń lub ryzyka ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. W przypadku zaistnienia sytuacji określonej w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie zastosowania niezbędnych środków, Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

- II *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1423/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 20).*

Skreśla się art. 3.

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1428/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 30).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1431/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 36).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1432/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 39).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1433/76 z dnia 21 czerwca 1976 r. (Dz.U. nr L 166 z 25.6.1976, str. 42).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1263/78 z dnia 12 czerwca 1978 r. (Dz.U. nr 156 z 14.6.1978, str. 14).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK III
SUSZ PASZOWY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1117/78 z dnia 22 maja 1978 r. (Dz.U. nr L 142 z 30.5.1978, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3496/93 (Dz.U. nr L 319 z 21.12.1993, str. 17.)

1. W tytule II przed art. 7 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.”

2. W art. 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, lub też zgodnie z jego przepisami, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- ☐ nakładania jakichkolwiek opłat o oddziaływaniu równoważnym do opłat celnych;
- ☐ stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o równoważnych skutkach.”

3. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Jeżeli, w wyniku wywozu lub przywozu, rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1, jest dotknięty, lub jest w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami, które prawdopodobnie mogą zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które mają zastosowanie natychmiastowe. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Środki, o których zadecydowała Komisja, każde z Państw Członkowskich może skierować do Rady w terminie trzech dni roboczych od dnia otrzymania powiadomienia. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, działając większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić dany środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK IV
CUKIER

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. nr L 177 z 1.7.1981, str. 4), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 133/94 (Dz.U. nr L 22 z 27.1.1994, str. 7).*

1. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 13

1. Przywóz do Wspólnoty oraz wywóz któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c), d), f), g) i h) podlegają obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu zastosowania przepisów art. 16 i 17.

Pozwolenia przywóz i na wywóz są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie został w tym okresie dokonywany, lub został dokonany jedynie częściowo.

2. Zgodnie z procedurą określoną w art. 41:

- a) uregulowania przewidziane niniejszym artykułem mogą zostać rozszerzone tak, by obejmowały produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit. e);
- b) okres ważności pozwoleń oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, które w szczególności mogą ustanawiać termin wydawania pozwoleń zostaną przyjęte.

Artykuł 14

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, w celu zapewnienia, by rynek wspólnotowy był odpowiednio zaopatrywany w produkty wymienione w art. 1 ust. 1 lit a) (cukier surowy do rafinacji objęty kodami CN 1701 11 10 i 1701 12 10) oraz w art. 1 ust. 1 lit. c) (melasy) w drodze przywozu z państw trzecich, Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, zawieszać w całości

lub w części stosowanie należności celnych przywózowych na te produkty i ustanawiać rozwiązania dotyczące realizacji każdej z takich decyzji o zawieszeniu.

Zawieszenie może być zastosowane na okres, gdy cena na światowym rynku plus cło przywózowe we Wspólnej Taryfie Celnej:

- w przypadku cukru surowego, przekracza cenę interwencyjną zastosowaną wobec tego produktu,
- w przypadku melas, przekracza poziom cenowy odpowiadający cenie melasy stosowanej jako podstawa w danym roku cukrowniczym, dla ustalania przychodów ze sprzedaży melasy, zgodnie z przepisami art. 4 ust. 2.

Artykuł 15

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynku Wspólnoty, które mogą powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz jednego lub więcej takich produktów przy stawce celnej określonej we Wspólnej Taryfie Celnej podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli zostają spełnione warunki wymienione w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa opłata celna, są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, są określone w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w ciągu trzech lat poprzedzających rok, w którym występują, albo mogą mieć wystąpić skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych, są ustalane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, wobec których stosowane są dodatkowe należności przywózowe na warunkach określonych art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 15a

Dla melas:

- cena rynku światowego określona w art. 14 ust. 2, oraz
- cena reprezentatywna, określona w art. 15 ust. 3,

ma zastosowanie do jakości standardowej.

Jakość standardowa może zostać określona zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

Artykuł 16

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowywania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy użyciu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między danymi podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, przy jednoczesnej możliwości sięgania do metod, które mogły być stosowane w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w ciągu całego roku, określają zalecaną metodę przydzielania kontyngentów oraz, w zależności od potrzeb, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu;
- b) uznawania dokumentu używanego do sprawdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 17

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d) bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku I, na podstawie notowań cenowych lub cen na rynku światowym na produkty wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i c), oraz w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między takimi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

Refundacja wywozowa przyznawana dla cukru surowego nie może przekroczyć refundacji wywozowej przyznawanej dla cukru białego.

2. Można ustanawiać przepisy dotyczące refundacji wywozowych w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. f), g) i h) wywożonych bez dalszego przetworzenia lub w postaci towarów wymienionych w załączniku I.

Przy ustalaniu kwoty refundacji, w odniesieniu do każdych 100 kg suchej masy uwzględnia się w szczególności:

- a) refundacje mające zastosowanie do wywozu produktów objętych podpozycjami 1702 30 91 Nomenklatury Scalonej;
- b) refundacje stosowane do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d);
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

3. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1, wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I, nie mogą być wyższe niż te stosowane w odniesieniu do tych samych produktów wywożonych bez dalszego przetworzenia.

4. Przyjęta metoda rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów zarządzania;
- c) zapobiega jakiegokolwiek dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

5. Refundacje są takie same na całym obszarze Wspólnoty. Mogą być różnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli zachodzi taka konieczność z uwagi na sytuację rynku światowego lub szczególne wymogi niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41. Mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) w drodze zaproszenia do składania ofert w odniesieniu do produktów, dla których procedurę taką przewidziano w przeszłości.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, o ile zajdzie taka potrzeba, być dostosowywane przez Komisję w okresie interwencyjnym, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Oferty przetargowe złożone w odpowiedzi na zaproszenie nie są brane pod uwagę w przypadku, gdy nie zostanie złożone zabezpieczenie. Z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, depozyt przepada w całości lub w części, jeżeli oferenci nie wypełniają, lub wypełniają tylko częściowo nałożone na nich zobowiązania.

Dodatkowo mają zastosowanie przepisy art. 17a-17c dotyczące produktów niedenaturowanych i wywożonych bez dalszego przetwarzania, wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c) i d).

6. Przy wyznaczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty do wywozu, w charakterze towarów przetworzonych do państw trzecich, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

7. Refundacje dla produktów wymienionych w ust. 1 i wywożonych bez dalszego przetwarzania przyznaje się jedynie na wniosek i po okazaniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

8. Refundacja stosowana do wywozu produktów wymienionych w art. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu:

- a) dla przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub

- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku przyznana kwota nie może przekraczać kwoty stosowanej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

9. W odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku II zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93 mogą mieć zastosowanie ust. 7 i 8.

10. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 7 i 8 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

11. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodu na to:

- że produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, i
- że w przypadku refundacji zróżnicowanej produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla ust. 6 lit. b). Jednakże od tej zasady można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

Warunki uzupełniające mogą być ustanawiane przy zachowaniu procedury przewidzianej w art. 41.

12. Żadna refundacja nie jest przyznawana dla wywozu w stanie naturalnym produktów niedenaturowanych określonych w art. 1 ust. 1 lit. a), o ile, w zależności od konkretnego przypadku, nie zostały one:

- a) uzyskane z buraków cukrowych lub z trzciny cukrowej zebranych na obszarze Wspólnoty
- b) przywiezione do Wspólnoty zgodnie z art. 33;
- c) uzyskane z jednego z produktów przywiezionych na podstawie przepisu lit. b).

13. Żadna refundacja nie jest przyznawana dla wywozu w stanie naturalnym produktów niedenaturowanych określonych w art. 1 lit. c) i d), które nie pochodzą ze Wspólnoty, albo nie zostały uzyskane z cukru przywożonego do Wspólnoty zgodnie z przepisami ust. 12 lit. b) lub z produktów określonych w ust. 12 lit. c).

14. Zgodność z limitami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane na przewidziane w nich okresy referencyjne i mające zastosowanie do

przedmiotowych produktów.

15. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym ustalenia rozdziału nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości towarów przewidzianych do wywozu, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41. Jednakże szczegółowe zasady stosowania ust. 6, 10, 11 i 12 dla produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku II przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 17a

1. Niniejszy artykuł dotyczy ustalania refundacji dla produktów niedenaturowanych, wywożonych w stanie naturalnym, określonych w art. 1 ust. 1 lit. a).

2. W odniesieniu do okresowego ustalania refundacji dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. a):

a) refundacje są ustalane co dwa tygodnie.

Jednakże ustalania tego można zaprzestać zgodnie z procedurą określoną w art. 41, jeżeli zostaje stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki cukru we Wspólnocie na wywóz po cenach rynku światowego. W takim przypadku nie przyznaje się żadnych refundacji.

b) przy ustalaniu refundacji bierze się pod uwagę sytuację na wspólnotowym i światowym rynku cukru, w szczególności następujące czynniki:

- cenę interwencyjną na cukier biały dla obszaru Wspólnoty posiadającego największą nadwyżkę lub cenę interwencyjną dla cukru surowego dla obszaru Wspólnoty uważanego za reprezentatywny dla wywozu tego rodzaju cukru,
- koszty transportu cukru z obszarów określonych w tirecie pierwszym do portów lub innych punktów wywozu ze Wspólnoty,
- koszty handlowe oraz opłaty przeładunkowe, transportowe i za opakowanie poniesione przy sprzedaży cukru na rynku światowym,
- notowania lub ceny odnotowane dla cukru na rynku światowym, i
- ekonomiczne aspekty proponowanego wywozu.

3. W przypadku gdy refundacja dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. a) ustalana jest w oparciu o procedurę przetargową:

a) celem przetargu jest określenie kwoty refundacji,

b) właściwe władze Państw Członkowskich zapraszają do składania ofert w

oparciu o podstawy prawne obowiązujące we wszystkich Państwach Członkowskich. Stosowne przepisy ustanawiają warunki przetargu. Warunki te muszą gwarantować równość dostępu dla wszystkich osób posiadających swoją siedzibę we Wspólnocie,

- c) zaproszenie do składania ofert zawiera ostateczny termin składania ofert. Maksymalna kwota refundacji dla danego przetargu jest ustalana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41, w terminie trzech dni roboczych następujących po wygaśnięciu terminu i z uwzględnieniem otrzymanych ofert przetargowych. Przy obliczaniu kwoty maksymalnej uwzględniana jest sytuacja w zakresie podaży i cen we Wspólnocie, ceny i potencjalne możliwości zbytu na rynku światowym oraz koszty poniesione przy wywozie cukru.

Zgodnie z tą samą procedurą można również ustalić maksymalną wielkość;

- d) w przypadku gdy można dokonać wywozu z refundacją niższą niż ta, która wynikałaby z uwzględnienia różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym, oraz w przypadku gdy wywóz dotyczy konkretnego miejsca przeznaczenia, można wymagać od właściwych władz Państw Członkowskich specjalnego zaproszenia do składania ofert, którego warunki przewidują:

- możliwość składania ofert w każdym czasie do chwili zakończenia procedury przetargowej, oraz
- maksymalną kwotę refundacji, obliczoną w świetle wymogów odnoszących się do określonego wywozu;

- e) jeżeli kwota refundacji podana w ofercie:

- przekracza ustalone maksimum, właściwe władze Państw Członkowskich mogą odrzucić taką ofertę,
- nie przekracza maksimum, władze takie ustalają refundację w kwocie równej refundacji podanej w danej ofercie.

4. Refundacje dla cukru surowego:

- a) ustala się w odniesieniu do jakości standardowej określonej w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68;

- b) są ustalane okresowo zgodnie z ust. 2 lit. a):

- nie mogą przekraczać 92% refundacji dla cukru białego w tym samym okresie. Jednakże ograniczenie to nie ma zastosowania do refundacji ustalanych dla cukru krystalicznego,
- w odniesieniu do każdej przedmiotowej operacji wywozu są one przemnażane przez współczynnik przeliczeniowy, który otrzymuje się

przez podzielenie wydajności wywiezionego cukru surowego, obliczonej zgodnie z przepisami art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68, przez 92;

- c) maksymalna kwota, ustalona zgodnie z ust. 3 lit. c) w ramach procedury przetargowej, nie może przekraczać 92% maksymalnej kwoty ustalonej w tym samym czasie dla cukru białego przy zastosowaniu przepisów niniejszego ustępu.

Artykuł 17b

1. Refundację dla produktów niedenaturowanych wywożonych w stanie naturalnym wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. c) ustala się co miesiąc, uwzględniając:

- a) cenę melas wykorzystywaną dla ustalenia przychodów ze sprzedaży melasy dla danego roku cukrowego na podstawie art. 4 ust. 2;
- b) ceny i potencjalne rynki zbytu melas we Wspólnocie;
- c) notowań cenowych lub cen odnotowanych dla melas na rynku światowym; oraz
- d) ekonomicznego aspektu proponowanego wywozu.

Jednakże można zaprzestać takiego ustalania, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41, jeżeli zostanie stwierdzone, że nie występują żadne nadwyżki melas we Wspólnocie na wywóz po cenach rynku światowego. W takim przypadku nie przyznaje się żadnej refundacji.

2. W szczególnych okolicznościach kwota refundacji może zostać ustalona poprzez przetarg na określone ilości i w odniesieniu do określonych obszarów Wspólnoty. Celem takiego przetargu jest ustalenie wysokości kwoty refundacji.

Właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich zapraszają do składania ofert na podstawie upoważnienia określającego warunki przetargu. Warunki te muszą gwarantować równość dostępu do przetargu dla wszystkich osób posiadających swoją siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 17c

1. Podstawowa kwota refundacji ustalana jest w każdym miesiącu dla wywożonych w stanie naturalnym niedenaturowanych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Można jednak zaprzestać takiego okresowego ustalania, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41, jeżeli zostaje zawieszone okresowe ustalanie refundacji dla cukru białego niepoddanego dalszemu przetwarzaniu. W takim przypadku nie przyznaje się żadnej refundacji.

2. Podstawowa kwota refundacji dla produktów określonych w ust. 1, z wyjątkiem sorbozy, jest równa jednej setnej kwoty otrzymanej przy uwzględnieniu:

- a) różnicy między ceną interwencyjną dla cukru białego dla obszaru Wspólnoty o najwyższej nadwyżce w miesiącu, dla którego ustalana jest kwota podstawowa, a notowaniami lub cenami na cukier biały zarejestrowanych na rynku światowym;
- b) konieczności ustanowienia równowagi między:
 - wykorzystywaniem wspólnotowych produktów podstawowych w produkcji przetworzonych towarów na wywóz do państw trzecich, oraz
 - wykorzystywaniem produktów z państw trzecich dopuszczonych na podstawie ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego.

3. W przypadku sorbozy kwota podstawowa refundacji jest równa kwocie podstawowej refundacji pomniejszonej o jedną setną refundacji produkcyjnej obowiązującej na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 1010/86 dla produktów wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia.

4. Stosowanie podstawowej kwoty refundacji może zostać ograniczone do określonych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. d).

Artykuł 18

1. W zakresie niezbędnym dla prawidłowego działania wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, Rada, działając zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu na wniosek Komisji, może zakazać całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego:

- w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i d),
- oraz, w szczególnych przypadkach, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wyrobu produktów wymienionych w załączniku I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja, o której mowa w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają zawiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli do Komisji wpływa wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie tygodnia od jego doręczenia.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodniowym od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podejmuje działań w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 19

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- a) nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do cel;
- b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 20

1. W przypadku gdy cena cukru na światowym rynku przekracza cenę interwencyjną, mogą zostać wprowadzone przepisy o zastosowaniu opłaty wywozowej w odniesieniu do danego cukru. Opłata ta musi być zastosowana, jeżeli cena cif cukru białego lub cukru surowego jest wyższa niż cena interwencyjna powiększona o kwotę równą sumie 10% ceny interwencyjnej i opłaty za składowanie stosowanej w danym roku gospodarczym.

Opłata wywozowa może być ustalona w drodze przetargu. Z wyjątkiem przypadków stosowania przetargu nakładana opłata wywozowa jest równa opłacie obowiązującej w dniu dokonywania wywozu.

2. W przypadku gdy cena cif cukru białego lub surowego jest wyższa niż cena interwencyjna powiększona o kwotę równą 10% ceny interwencyjnej i opłatę za składowanie stosowaną w danym roku gospodarczym, Rada może podjąć decyzję, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, o przyznaniu subsydiów przywozowych dla danego produktu.

W przypadku stwierdzenia, że:

- a) dostawy do Wspólnoty; lub
- b) dostawy do jednego z głównych regionów konsumpcji we Wspólnocie;

nie mogą zostać zapewnione z zasobów wspólnotowych, Rada, działając na

wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, podejmuje decyzję o przyznawaniu subsydiów przywózowych i określa warunki ich przyznawania. Warunki te dotyczą w szczególności ilości cukru białego objętych subsydiami, okresu stosowania subsydiów i, w przypadku gdy jest to właściwe, regionów dokonujących przywozu.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41 podejmowane są decyzje dotyczące:

- a) cen cif określonych w ust. 1 i 2,
- b) innych uzgodnień dotyczących stosowania niniejszego artykułu.

W przypadku produktów, określonych w art. 1 ust. 1 lit. b)-d) i f)-h), można przyjmować przepisy podobne do zamieszczonych w ust. 1 i 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 41.

4. Kwoty wynikające ze stosowania niniejszego artykułu są ustalane przez Komisję. Jednakże opłaty wywozowe określone w drodze przetargu są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Artykuł 21

1. Jeżeli, z powodu przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli do Komisji wpływa wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych następujących po dacie doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od daty powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podejmuje działań w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Art. 26 otrzymuje brzmienie:

a) Ostatnie zdanie w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8, 9, 17 i 20 nie mają zastosowania do tego cukru, a art. 9, 17 i 20 do tej izoglukozy i do tego syropu inulinowego”.

b) W ust. 2 odniesienie do „art. 18” zastępuje się odniesieniem do „art. 20”.

3. W art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) Ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W odniesieniu do przywozu cukru preferencyjnego nie stosuje się żadnego cła przywozowego.”

b) W ust. 2 wyrażenie „określone w art. 21 ust. 2” zastępuje się wyrażeniem „określone w art. 19 ust. 2”.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 431/68 z dnia 9 kwietnia 1968 r. (Dz.U. nr L 89 z 10.4.1968, str. 3).*

Skreśla się art. 2.

III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 766/68 z dnia 18 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 143 z 25.6.1968, str. 6), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1489/76 (Dz.U. nr L 167 z 26.6.1976, str. 13).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 770/68 z dnia 18 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 143 z 25.6.1968, str. 16).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 226/72 z dnia 31 stycznia 1972 r. (Dz.U. nr L 28 z 1.2.1972, str. 3).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 608/72 z dnia 23 marca 1972 r. (Dz.U. nr L 75 z 28.3.1972, str. 5).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK V
OLEJE I TŁUSZCZE

- I. *Rozporządzenie Rady nr 136/66/EWG z dnia 22 września 1966 r. (Dz.U nr 172 z 30.9.1966, str. 3025, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3179/93 (Dz.U. nr L 285 z 20.11.1993, str. 9.).*

1. Tytuł I otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ I
Handel

Artykuł 2

1. Przywóz do Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lub produktów objętych kodami CN 0709 90 39, 0711 20 90, 230690 19, 1522 00 31, 1522 00 39, podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Wywóz ze Wspólnoty oliwy z oliwek odbywa się pod warunkiem przedstawienia pozwolenia na wywóz.

Wywóz ze Wspólnoty innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może zostać objęty obowiązkiem przedstawienia pozwolenia na wywóz.

Pozwolenia wydaje Państwo Członkowskie każdemu wnioskodawcy bez względu na położenie jego siedziby we Wspólnocie oraz bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w związku ze stosowaniem przepisów art. 3.

Pozwolenia na wywóz i na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Pozwolenia takie są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną wywiezione lub przywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie przepada w części lub całości, jeżeli w ciągu tego okresu wywóz lub przywóz nie mają miejsca lub mają miejsce tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 38.

Artykuł 2a

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 2b

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2, w celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom dla rynków we Wspólnocie wynikających z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub więcej takich produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega obowiązkowi wniesienia dodatkowej należności przywozowej, jeśli

zostały spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, aby taki przywóz zakłócił rynek wspólnotowy, lub jeśli skutki tego byłyby niewspółmierne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność przywózowa równe są cenom zgłoszonym przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, określa się w szczególności w oparciu o wspólnotowy przywóz w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły niekorzystne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe brane pod uwagę przy nakładaniu dodatkowych opłat celnych są ustalane na podstawie cen importowych cif dla danej przesyłki.

Ceny importowe cif są w tym celu poddawane weryfikacji na podstawie reprezentatywnych cen danego produktu na rynkach światowych, lub na wspólnotowym rynku przywózowym danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 38. Te szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, na które stosuje się dodatkowe należności przywózowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) pozostałe kryteria niezbędne do stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 wspomnianego Porozumienia.

Artykuł 3

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku pochodzących ze zbiorów we Wspólnocie na podstawie notowań lub cen tych produktów na rynku światowym, oraz w ramach limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami lub cenami, a cenami we Wspólnocie, może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Dla dokonywania rozdziału ilości, które mogą zostać wywiezione przy zastosowaniu refundacji wywozowych, ustanawia się metodę, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu oraz sytuacji na danym rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych środków z uwzględnieniem efektywności oraz struktury przywozu Wspólnoty, nie powodując jednakże dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;

- b) jest najmniej uciążliwa administracyjnie dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty.

Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków. W przypadku oliwy z oliwek refundacje można ustalać także na różnych poziomach odpowiednio do ich jakości i sposobu przygotowania do sprzedaży, jeżeli wymaga tego sytuacja na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków.

Refundacje ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 38. Szczególnie dla oliwy z oliwek refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert jeśli jest to uzasadnione sytuacją rynkową. Dla oliwy z oliwek przetarg może ograniczać się do niektórych miejsc przeznaczenia, określonej ilości, jakości oraz sposobu przygotowania do sprzedaży.

Za wyjątkiem przypadków gdy kwota refundacji zostaje ustalona w ogłoszeniu o przetargu, kwota ta jest ustalana co najmniej raz w miesiącu. Jeżeli jest to konieczne, refundacje w okresie interwencyjnym mogą być dostosowywane przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Refundacje dla oliwy z oliwek ustala się przy uwzględnieniu:

- a) istniejącej sytuacji oraz prawdopodobnych trendów:
 - ☐ na rynku wspólnotowym w odniesieniu do cen oliwy z oliwek oraz jej dostaw;
 - ☐ na rynku światowym w odniesieniu do cen oliwy z oliwek;
- b) limitów wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Jednakże w przypadku gdy sytuacja na rynku światowym nie pozwala na określenie najbardziej korzystnych cen oliwy z oliwek, można wziąć pod uwagę cenę na tym rynku głównych konkurujących z oliwą olejów roślinnych oraz odnotowaną różnicę między tą ceną a ceną oliwy z oliwek w reprezentatywnym okresie.

Kwota refundacji nie może przekraczać różnicy między ceną oliwy z oliwek we Wspólnocie oraz na rynku światowym dostosowanej, jeżeli jest to właściwe, tak by uwzględnić koszty wywozu produktu na tamten rynek.

5. Refundacje dla rzepiku i rzepaku ustala się w świetle:
- a) uzyskiwanych cen we Wspólnocie na różnych rynkach reprezentatywnych dla przetwarzania i wywozu oraz poziomu cen rynkowych we Wspólnocie na materiał siewny rzepiku i rzepaku, jak również prawdopodobne kierunki zmian tych cen;
 - b) sytuacji we Wspólnocie w zakresie dostaw omawianych produktów w stosunku do popytu;
 - c) najbardziej korzystne kursy cenowe odnotowane na różnych rynkach państw trzecich przywozu;
 - d) koszty wysyłki na rynku światowym;
 - e) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
 - f) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.
6. Refundację przyznaje się jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.
7. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku jest refundacją mającą zastosowanie w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia, a w przypadku refundacji zróżnicowanej jest to refundacja mająca zastosowanie w tym samym dniu:
- a) w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, gdzie stosowne;
 - b) w odniesieniu do rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu zapobiegania nadużywaniu elastyczności rozwiązań przewidzianych w niniejszym ustępie można przyjąć odpowiednie środki.

8. W przypadku oliwy z oliwek oraz materiału siewnego rzepiku i rzepaku można odstąpić od przepisów ust. 6 i 7, o ile w odniesieniu do tych produktów refundacje wypłaca się w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.
9. Zgodność z limitami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydanych na okresy referencyjne przewidziane w powołanym artykule i mające zastosowanie w odniesieniu do danych produktów. Biorąc pod uwagę zgodność ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresów referencyjnych nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

10. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów dotyczących redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przeznaczonych do wywozu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.

Artykuł 3a

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczególne zasady jej stosowania mają zastosowanie do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zakazane jest:

- nakładanie jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych,
- stosowanie jakiegokolwiek ograniczenia ilościowego lub środka o skutku równoważnym..

Artykuł 3b

1. Jeżeli wskutek przywozu lub wywozu jednego lub kilku produktów określonych w art. 1 rynek wspólnotowy zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, możliwe jest przyjęcie odpowiednich środków w handlu z państwami trzecimi, do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu.

2. Jeśli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na prośbę Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o koniecznych środkach; po powiadomieniu Państwa Członkowskiego o przyjętych środkach są one niezwłocznie stosowane. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego podejmuje stosowną decyzję w terminie trzech dni roboczych od jego otrzymania.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. W art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Docelową cenę produkcyjną, cenę interwencyjną oraz reprezentatywną cenę

rynkową na oliwę z oliwek ustala się każdego roku dla Wspólnoty.

Jednakże w przypadku gdy w trakcie roku gospodarczego czynniki stanowiące podstawę określania reprezentatywnej ceny rynkowej oliwy z oliwek podlegają zmianom, które można uznać za istotne na podstawie kryteriów ustalonych w ramach procedury ustanowionej w art. 38, podejmuje się decyzję w ramach wymienionej procedury w celu dostosowania reprezentatywnej ceny rynkowej w czasie roku gospodarczego.

W takim przypadku poziom pomocy żywnościowej określonej w art. 11 ust. 5 i 6 można dostosować w ramach tej samej procedury.”

3. Art. 9, 14, 15, 16, 17, 18 i 19 skreśla się.
4. Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. W przypadku wywozu oliwy z oliwek do państw trzecich oraz cen światowych wyższych niż cena wspólnotowa można zastosować opłatę wyrównawczą w celu pokrycia różnicy.

2. W przypadku oliwy z oliwek, która nie została poddana procesowi rafinacji, kwota opłaty wyrównawczej nie może przekraczać ceny cif za oliwę z oliwek pomniejszonej o reprezentatywną cenę rynkową ustaloną stosownie do art. 4 i 6. Cenę cif wyznacza się na podstawie najkorzystniejszych warunków zakupu na rynku światowym, przy dostosowaniu cen w świetle wszelkich różnic związanych z nazewnictwem i jakością danych produktów.

W przypadku oliwy z oliwek, która została poddana procesowi rafinacji, kwota opłaty wyrównawczej nie może przekraczać ceny cif określonej w ust. 1 pomniejszonej o reprezentatywną cenę rynkową, przy czym kwota różnicy jest ważona, gdzie stosownie, wagą 111 reprezentującą ilość oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia konieczną do wyprodukowania 100 kg rafinowanej oliwy z oliwek lub wagą 149 reprezentującą ilość surowej oliwy z wytlóków z oliwek niezbędną do wyprodukowania 100 kg rafinowanej oliwy z wytlóków oliwek.

3. Opłata wywozowa ustalana jest przez Komisję.
4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.”
5. Art. 20a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20a

1. Oliwa z oliwek do wytwarzania konserwowanych ryb objętych kodem CN 1604, z wyjątkiem podpozycji 1604 30, konserwowanych skorupiaków i mięczaków objętych kodami CN 1605 oraz konserwowanych warzyw objętych kodami 2001, 2001, 2003, 2004 i 2005 korzysta z systemu refundacji

produkcyjnych.

2. Kwota refundacji ustalana jest na podstawie różnicy między cenami uzyskiwanymi na rynku światowym i na rynku wspólnotowym. W tym celu bierze się pod uwagę:

- opłaty przywózowe mające zastosowanie do oliwy z oliwek objętej podpozycją CN 1509 90 00 w okresie referencyjnym;
- czynniki uwzględniane przy ustalaniu refundacji wywozowych obowiązujących w stosunku do oliwy z oliwek objętej podpozycją CN 1509 90 00 w okresie referencyjnym.

Jednakże w przypadku gdy oliwa z oliwek stosowana do produkcji konserw została wyprodukowana we Wspólnocie, refundacja równa jest kwocie określonej w poprzednim ustępie, powiększonej o kwotę równą pomocy żywnościowej, obowiązującej w dniu zastosowania refundacji.

3. Refundacja uprzednio ustalona zostaje utrzymana w przypadku gdy różnica między refundacją wymienioną i nową refundacją nie przekracza kwoty, która zostanie ustalona.

4. W przypadku znaczącej zmiany wysokości reprezentatywnej ceny rynkowej na początku okresu ważności refundacji, w czasie ustalania refundacji można również wziąć pod uwagę różnicę między nową i dotychczasową reprezentatywną ceną rynkową.

5. Uprawnienie do refundacji uzyskuje się w momencie wykorzystania oliwy do wytwarzania konserw. Państwo Członkowskie zapewnia, przy pomocy uzgodnień w zakresie nadzoru, że refundacja przyznawana jest wyłącznie w odniesieniu do oliwy z oliwek wykorzystywanej do produkcji konserw określonych w ust. 1.

6. Refundacja produkcyjna ustalana jest przez Komisję co dwa miesiące.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności zasady dotyczące uzgodnień w zakresie nadzoru, określone w ust. 5, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38.”

6. Art. 20b i 28 skreśla się.

II. *Rozporządzenie (EWG) nr 142/67 z dnia 21 czerwca 1967 r. (Dz.U. nr L 125 z 26.6.1967, str.2461), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2429/72 (Dz.U. nr L 264 z 23.11.1972, str. 1)*

Rozporządzenie (EWG) nr 143/67 z dnia 21 czerwca 1967 r. (Dz.U. nr L 125 z 26.6.1967, str. 2463), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2077/71 (Dz.U. nr L 220 z 30.9.1972, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 19/69 z dnia 20 grudnia 1968 r. (Dz.U. nr L 3 z 7.1.1969, str.

2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2429/72 (Dz.U. nr L 264 z 23.11.1972, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 2596/69 z dnia 18 grudnia 1969 r. (Dz.U. nr L 324 z 27.12.1969, str.12)

Rozporządzenie (EWG) nr 1076/71 z dnia 25 maja 1971 r. (Dz.U. nr L 116 z 28.5.1971, str. 2)

Rozporządzenie (EWG) nr 443/72 z dnia 29 lutego 1972 r. (Dz.U. nr L 54 z 3.3.1972, str. 3), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2560/77 (Dz.U. nr L 303 z 28.11.1977, str. 1)

Rozporządzenie (EWG) nr 1569 z dnia 20 lipca 1972 r. (Dz.U. nr L 167 z 25.7.1972, str. 9), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2206/90 (Dz.U. nr L 201 z 31.1.1990, str. 11)

Rozporządzenie (EWG) nr 2751/78 z dnia 23 listopada 1978 r. (Dz.U. nr L 331 z 28.11.1978, str. 5)

Rozporządzenie (EWG) nr 591/79 z dnia 26 marca 1979 r. (Dz.U. nr L 78 z 30.3.1979, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2903/89 (Dz.U. nr L 280 z 29.9.1989, str. 3)

Rozporządzenie (EWG) nr 1594/83 z dnia 14 czerwca 1983 r. (Dz.U. nr L 163 z 22.6.1983, str. 44), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) 1321/90 (Dz.U. nr 132 z 23.5.1990, str. 15)

Rozporządzenie (EWG) nr 1491/85 z dnia 23 maja 1985 r. (Dz.U. nr L 151 z 10.6.1985, str. 15), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1724/91 (Dz.U. nr L 162 z 26.6.1991, str. 35),

Rozporządzenie (EWG) nr 2194/85 z dnia 25 lipca 1985 r. (Dz.U. nr L 204 z 2.8.1985, str. 7), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1725/91 (Dz.U. nr L 162 z 26.6.1991, str. 37),

Rozporządzenie (EWG) nr 1650/86 z dnia 26 maja 1986 r. (Dz.U. nr L 145 z 30.5.1986, str. 8)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK VI
LEN I KONOPIE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70 z dnia 29 czerwca 1970 r. (Dz.U. nr L 146 z 4.7.1970, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1557/93 (Dz.U. nr L 154 z 25.6.1993, str. 26).*

Art. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 7

O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi jest zabronione:

- nakładanie jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowanie jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym.

Artykuł 8

1. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla przepisów bardziej ograniczających przyjętych przez Państwa Członkowskie.

2. Surowe konopie prawdziwe objęte kodem CN 5302 10 00 i pochodzące z państw trzecich mogą stanowić przedmiot przywozu jedynie wówczas, gdy produkt spełnia warunki ustanowione w art. 4 ust. 1 i gdy przedstawiony zostaje dowód na to, że ich zawartość tetrahydrokanabinolu nie jest wyższa niż określona w art. 4 ust. 4

3. Przywożone mogą być tylko materiał siewny i odmiany konopi objęte kodem CN 1207 99 10 pochodzące z państw trzecich, które dają gwarancje przewidziane w art. 4 ust. 1, i które zostaną włączone do wykazu, jaki ma zostać sporządzony. Wykaz ten zostanie sporządzony zgodnie z warunkami, które zostaną ustanowione zgodnie z art. 4. ust. 4.

4. Przywóz do Wspólnoty produktów wymienionych w ust. 2 i 3 podlega kontroli w celu ustalenia, czy spełnione zostały warunki niniejszego artykułu.

W przypadku gdy warunki te zostały spełnione, Państwo Członkowskie dokonujące przywozu wydaje świadectwo potwierdzające taką zgodność.

5. Do przywozu nasion konopi objętych kodem CN 1207 99 91 uprawnione są wyłącznie następujące podmioty:

- organizacje i instytuty naukowe,
- osoby fizyczne lub prawne mogące udowodnić odpowiedni poziom swojej działalności w danym sektorze.

6. Wszelki przywóz, dokonywany przez osoby określone w ust. 5 tiret drugie, nasion

określonych w tym ustępie, podlega systemowi kontroli stosowanych do chwili wykorzystania nasion do celów innych niż siew.

7. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach przyjętych przez siebie dla zapewnienia kontroli przewidzianych w ust. 6 przed ich zastosowaniem. Jeżeli przepisy te nie umożliwiają skutecznego przeprowadzania takiej kontroli, decyduje co do zmian jakich powinno w nich dokonać zainteresowane Państwo Członkowskie, jest podejmowana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.

Artykuł 8a

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z krajami można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady wykonywania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1430/82 z dnia 18 maja 1982 r. (Dz.U. nr L 162 z 12.6.1982, str. 27), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr L 2058/84 (Dz.U. nr L 191 z 19.7.1984, str. 5).*

Skreśla się art. 2.

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2059/84 z dnia 16 lipca 1984 r. (Dz.U. nr L 191 z 19.7.1984, str. 6)*

Skreśla się art. 2-4.

IV. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1054/72 z dnia 19 maja 1972 r. (Dz.U. nr L 120 z 25.5.1972, str. 1)*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK VII
PRZETWORY MLECZNE

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 27.6.1968, str. 13), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2807/94 (Dz.U. nr L 298 z 19.11.1994, str. 1).*

1. Art. 4 skreśla się.
2. Tytuł III otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ III
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 13

1. Przywóz do Wspólnoty jakiegokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz. Wywóz ze Wspólnoty tych produktów może mieć miejsce za okazaniem pozwolenia na wywóz.
2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania art. 16 i 17.
3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30, przyjmuje się:
 - a) wykaz produktów, dla których wymagane są pozwolenia na wywóz;
 - b) okres ważności pozwolenia; oraz
 - c) inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 14

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 15

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 powinien być uwarunkowany zaplaceniem dodatkowej należności przywozowej, jeśli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe cła przywozowe, są ceny przekazane przez Wspólną Światową Organizację Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone dla nałożenia dodatkowego cła przywozowego są określone w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych są ustalane na podstawie cen importowych danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które są nakładane dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 16

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i przydzielane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być przydzielane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych we wnioskach w chwili ich składania (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi rynkowej, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z umów zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują otwieranie rocznych kontyngentów, jeżeli jest to konieczne odpowiednio rozłożonych na cały rok, określają administracyjne metody ich przyznawania oraz tam gdzie jest to stosowne, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji obejmujących charakter, pochodzenie i źródło produktu;
- b) uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 17

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu bez dalszego przetwarzania produktów wymienionych w art. 1 lub wywozu w postaci towarów wymienionych w Załączniku, jeśli są to produkty wymienione w art. 1 lit. a)-e) i g), na podstawie cen tych produktów na rynku światowym oraz w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

Refundacje wywozowe dla produktów wymienionych w art. 1 w postaci towarów wymienionych w Załączniku nie mogą być wyższe niż te, jakie stosuje się dla tych produktów wywożonych bez ich dalszego przetwarzania.

2. Metoda, jaką należy przyjąć do dokonywania rozdziału ilości, które mogą być wywiezione z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy wzięciu pod uwagę efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Mogą być one zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli jest to niezbędne z uwagi na sytuację rynku światowego lub szczególne wymagania niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30. Refundacje mogą być ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) przez zaproszenie do składania ofert na produkty, dla których ta procedura była ustalona w przeszłości.

Z wyjątkiem ustaleń w drodze przetargu, wykaz produktów, dla których przyznawane są refundacje wywozowe i kwotę tych refundacji ustala się co najmniej raz na cztery tygodnie. Kwota refundacji może jednak pozostawać na tym samym poziomie przez więcej niż cztery tygodnie i może, jeżeli jest to konieczne, być przez Komisję dostosowywana w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy. Jednakże w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, refundacja może być ustalana według innego terminarza zgodnie z procedurą określona w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

4. Przy ustalaniu refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych bez ich dalszego przetwarzania należy brać pod uwagę:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - ceny i podaży mleka i przetworów mlecznych na rynku Wspólnoty,
 - ceny mleka i przetworów mlecznych na rynku światowym;
- b) najbardziej korzystne koszty wprowadzania do obrotu i koszty transportu z rynków Wspólnoty do portów Wspólnoty lub innych miejsc wywozu wraz z kosztami wysyłki do miejsc przeznaczenia; popyt istniejący na rynku Wspólnoty;
- c) cele wspólnej organizacji rynków mleka i przetworów mlecznych, którymi są zapewnienie zrównoważonej sytuacji oraz naturalne kształtowanie się cen i handlu na tych rynkach;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- e) istotne znaczenie unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

W szczególności należy brać pod uwagę potrzebę zachowania równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych podstawowych produktów rolniczych do

wywozu do państw trzecich w postaci towarów przetworzonych i wykorzystywaniem produktów pochodzących z tych państw dopuszczonych do uszlachetniania czynnego.

5. W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 i wywożonych jako takie:

- a) ceny we Wspólnocie, określone w ust. 1, ustalane są przy uwzględnieniu aktualnie dominujących cen, które okazują się najkorzystniejsze w odniesieniu do wywozu;
- b) ceny na rynku światowym, określone w ust. 1, ustalane są przy uwzględnieniu w szczególności:
 - a) cen na rynkach państw trzecich;
 - b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państw trzecich;
 - c) ceny producenta odnotowane w wywożących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawanych przez te państwa;
 - d) ceny ofertowe franco granica.

6. Refundacje są przyznawane dla produktów określonych w ust. 1, tylko na wniosek i za okazaniem odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana wobec wywozu produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych jako takie jest równa stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenia i, w przypadku refundacji zróżnicowanych, stosowanej tego samego dnia dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub w przypadku gdy jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od wskazanego w pozwoleniu. W przypadku takim stosowana kwota refundacji nie może przekraczać kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Ust. 6 i 7 mogą być stosowane w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

9. Od stosowania ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

10. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, do których ma zastosowanie ust. 11,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

11. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywieziony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja jest równa wartości opłat pobranych przy przywozie, jeżeli opłaty te są równe lub niższe od refundacji mającej zastosowanie; refundacja jest równa refundacji mającej zastosowanie, jeżeli opłaty pobrane przy przywozie są wyższe od tej refundacji.

12. W odniesieniu do produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, przepisy ust. 10 i 11 stosuje się tylko do towarów objętych następującymi kodami CN:

- 1806 90 60 do 1806 90 90 (niektóre produkty zawierające kakao),
- 1901 (niektóre mączne przetwory spożywcze itp.),
- 2106 90 99 (niektóre przetwory spożywcze gdzie indziej niewymienione),

o wysokiej zawartości przetworu mlecznego.

13. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie przewidzianych w nim świadectw wywozowych wystawianych na okresy referencyjne i mających zastosowanie do danych produktów. W odniesieniu do zobowiązań wynikających z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

14. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym rozwiązania dla redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości towarów

przewidzianych do wywozu, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 8, 10, 11 i 12 dla produktów określonych w art. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w Załączniku, przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 18

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, Rada, działając zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w szczególnych przypadkach, na wniosek Komisji, zabronić całkowicie lub częściowo stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule lub towarów wymienionych w Załączniku.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeśli sytuacja określona w ust. 1 powstaje w sposób wyjątkowo nagły i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub jest prawdopodobne, że ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; powiadamia ona o nich Radę i Państwa Członkowskie, a środki te, ważne nie dłużej niż sześć miesięcy, stosowane są niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu tygodnia od doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie tygodnia od daty powiadomienia o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek. Jeżeli Rada nie podejmuje działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 19

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutku równoważnym do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równorzędnym.

Artykuł 20

1. W przypadku gdy dla jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 cena franco granica wyraźnie przekracza poziom cen Wspólnoty, i jeżeli jest prawdopodobne, że sytuacja ta będzie się utrzymywała zakłócając lub zagrażając zakłóceniami na rynku Wspólnoty, mogą zostać przyjęte środki przewidziane w ust. 5.

2. W rozumieniu ust. 1 istotne przekroczenie ma miejsce wówczas, gdy cena franco granica jest wyższa od ceny interwencyjnej ustalonej dla przedmiotowych produktów, podwyższonej o 15%, lub w odniesieniu do produktów, dla których nie ma ceny interwencyjnej od ceny będącej pochodną ceny interwencyjnej, która jest ustalana zgodnie z procedurą określoną w art. 30, przy uwzględnieniu charakteru i składu przedmiotowego produktu.

3. Sytuacja, w której cena franco granica wyraźnie przewyższa poziom cen prawdopodobnie utrzyma się w przypadku braku równowagi między popytem i kiedy prawdopodobne jest utrzymywanie się tego braku równowagi w świetle trendów w produkcji oraz cen rynkowych.

4. Rynek Wspólnoty jest zakłócony lub zagrożony zakłóceniem w sytuacji, o której mowa w niniejszym artykule, jeżeli wysoki poziom cen w handlu międzynarodowym:

- utrudnia przywóz przetworów mlecznych do Wspólnoty, lub
- powoduje wywożenie przetworów mlecznych ze Wspólnoty,

tak że we Wspólnocie nie jest już zapewniona ochrona podaży lub istnieje zagrożenie, że nie będzie ona mogła być nadal zapewniana.

5. Jeżeli spełnione są warunki wymienione w ust. 1-4, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu opłat i/lub pobieraniu opłat wywozowych, zgodnie z procedurą określoną w art. 30. Komisja przyjmuje, zgodnie z tą samą procedurą, szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 21

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub zagrożony zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa

Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie powiadamiane są o tych środkach, a środki są stosowane natychmiast. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego podejmuje stosowną decyzję w terminie trzech dni roboczych następujących od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 876/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 155 z 3.7.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1344/86 (Dz.U. nr L 119 z 8.5.1986, str. 36).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2115/71 z dnia 28 września 1971 r. (Dz.U. nr L 222 z 2.10.1971, str. 5).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2180/71 z dnia 12 października 1971 r. (Dz.U. nr L 231 z 14.10.1971, str. 1).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1603/74 z dnia 25 czerwca 1974 r. (Dz.U. nr L 172 z 27.6.1974, str. 9).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2915/79 z dnia 18 grudnia 1979 r. (Dz.U. nr L 329 z 24.12.1979, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3798/91 (Dz.U. nr L 357 z 28.12.1991, str. 3).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK VIII
WOŁOWINA I CIEŁĘCINA

I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 148 z 28.6.1968, str. 24), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1884/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 27).*

1. Skreśla się art. 3.
2. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 wymaga przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b) i wywóz ze Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit a) i b) może wymagać przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba, i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania przepisów art. 12 i 13.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie przepada całkowicie lub częściowo, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie ma miejsca lub ma miejsce tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

Artykuł 10

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 11

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega dodatkowemu cłu przywozowemu, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z

art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe cła przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, jakie muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa opłata przywozowa są ustalane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych, ustala się na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe na mocy warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1, wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczególnymi zasadami przyjmowanymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

W odniesieniu do kontyngentu przywozowego 50 000 ton mięsa mrożonego objętego kodami CN 0202 20 30, 0202 30 i 0206 29 91 i przeznaczonego do przetworzenia, Komisja przedkłada sprawozdanie w sprawie jego bilansu przed początkiem grudnia każdego roku. Rada, stanowiąc na wniosek Komisji większością kwalifikowaną, może postanowić, że całość lub część kontyngentu pokrywa równoważne ilości mięsa jakościowego, stosując kurs wymiany w wysokości 4,375.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)

- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości określanych we wnioskach w chwili ich składania (używając metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda uwzględniająca tradycyjny model wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania, gdzie sytuacja tego wymaga, kładzie odpowiedni nacisk na wymogi podaży wspólnotowego rynku Wspólnoty i potrzeby ochrony równowagi tego rynku, jednocześnie dając możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z zawartych umów, będących częścią negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w okresie całego roku, oraz określają stosowaną metodę ich przydzielania oraz, tam gdzie jest to właściwe, określają:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu i, tam gdzie jest to właściwe, sposoby utrzymywania tradycyjnego modelu handlu;
- b) uznanie dokumentu używanego do potwierdzania złożenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 na podstawie cen tych produktów na rynku światowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, które można wywieźć z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracji;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji na rynku światowym lub ze szczególnych wymagań niektórych rynków. Refundacje ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Refundacje są ustalane:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) dodatkowo i w odniesieniu do ograniczonych ilości, w drodze zaproszenia do składania ofert, dla produktów, dla których wydaje się to właściwe.

Z wyjątkiem ustaleń w drodze przetargu, wykaz produktów, dla których przyznaje się refundacje wywozowe i kwoty tych refundacji są ustalane co najmniej raz na trzy miesiące. Jednakże kwota refundacji może być, w miarę potrzeby, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji bierze się pod uwagę następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i podaży produktów sektora wołowiny i cielęciny na rynku Wspólnoty;
 - cen i podaży produktów sektora wołowiny i cielęciny na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego kształtowania się cen i handlu na tym rynku;
- c) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu;
- d) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty;
- e) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

Pod uwagę bierze się również w szczególności potrzebę zachowania równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych podstawowych produktów rolnych z przeznaczeniem do wywozu do państw trzecich w postaci towarów przetworzonych i wykorzystywaniem produktów pochodzących z tych państw dopuszczonych w celu dokonania ich przetworzenia uszlachetniającego.

Dodatkowo przy obliczaniu kwoty refundacji dla produktów wymienionych w działach a), c) i d) Załącznika oraz w dziale b) w podpozycjach 0202 20 30, 0202

20 50, 0202 20 90, 0202 30 i 0206 29 91, uwzględnia się współczynniki stawek ryczałtowych dla każdego z produktów.

5. Podczas ustalania we Wspólnocie cen wymienionych w ust. 1 uwzględnia się:

- ceny dominujące na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty,
- ceny dominujące w wywozie.

Podczas ustalania cen w handlu międzynarodowym wymienionych w ust. 1 uwzględnia się:

- ceny dominujące na rynkach państw trzecich,
- najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego,
- ceny producenta odnotowane w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to stosowne, dopłat przyznawanych przez te państwa,
- ceny ofertowe franco granice Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się wyłącznie na wniosek i po okazaniu właściwego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie, a w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu; lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekroczyć kwoty stosowanej w odniesieniu do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 63 i 47 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

9. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, dla których ma zastosowanie ust. 10,

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 3 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

10. W razie braku odstępstwa dopuszczonego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27, żadne refundacje wywozowe nie są przyznawane dla produktów przywożonych z państw trzecich i powtórnie wywożonych do państw trzecich.

11. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zostaje zapewniona na podstawie pozwoleń na wywóz wydawanych na przewidziany w nich okres referencyjny dotyczący przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące redystrybucji ilości dostępnych do wywozu, które nie zostały rozdzielone lub wykorzystane, przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w szczególnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1.

2. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli w sposób wyjątkowo nagły zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub zagrożony zakłóceniem wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie zostają powiadomione o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od dnia, w którym nastąpiło powiadomienie, skierować do Rady sprawę środków, o których zdecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w okresie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 15

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące wykładni Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest zawarta we Wspólnej Taryfie Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16

1. Jeżeli, wskutek przywozu lub wywozu, wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrażać realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. W razie zaistnienia sytuacji, o której mowa w ust. 1, Komisja, na wniosek Państw Członkowskich lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków. Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku..

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

3. W art. 22a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada, działając na wniosek, zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.”

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 98/69 z dnia 16 stycznia 1969 r. (Dz.U. nr L 14 z 21.1.1969, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 429/77 (Dz.U. nr L 61 z 5.3.1977, str. 18).*

Art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. Rozdysponowywanie produktów będących w posiadaniu agencji interwencyjnej może być podejmowane jedynie:

- a) w przypadku gdy produkty są przewidziane do określonego wykorzystania; lub
- b) w przypadku gdy produkty są przewidziane do wywozu; lub
- c) w przypadku rozdysponowania bez określonego miejsca przeznaczenia, jeżeli w jego wyniku nie powstaje żadne ryzyko zakłócenia rynku, w szczególności w odniesieniu do przeciętnego poziomu we Wspólnocie i w Państwach Członkowskich cen rynkowych za dorosłe sztuki bydła rejestrowane zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1892/87; lub
- d) w przypadku gdy ich usunięcie ze składu jest konieczne za względów technicznych.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 lit. a) i b) mogą być ustanawiane specjalne warunki dla zapewnienia, by produkty nie były wykorzystywane do celów innych niż te, do których je przeznaczono i by uwzględnić szczególne wymagania takiej sprzedaży.

Dla zapewnienia wykonania podjętych zobowiązań warunki takie mogą obejmować złożenie zabezpieczenia, które ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli wspomniane zobowiązania nie są wykonywane, lub są wykonywane tylko częściowo.”

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 885/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 156 z 4.7.1968, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 427/77 (Dz.U. nr L 61 z 5.3.1977, str. 16).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1157/92 z dnia 28 kwietnia 1992 r. (Dz.U. nr L 122 z 7.5.1992, str. 4).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK IX
MIĘSO BARANIE I KOZIE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. (Dz.U. nr L 289 z 7.10.1989, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1886/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 30).*

Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty, lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, bez względu na to, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 12.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem wystąpienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie zostaje utracone całkowicie lub częściowo, jeśli w danym okresie przywóz lub wywóz nie jest realizowany lub jeśli jest realizowany tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

Artykuł 10

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 11

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty wynikającym z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 jest przedmiotem dodatkowych należności przywozowych, jeśli zostają spełnione warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywózowa, są ustalane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, uwzględniane przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych, są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub na rynku przywózowym Wspólnoty.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywózowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjmowanymi zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane przez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (używając metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na tradycyjnym modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone w okresie całego roku, oraz określają stosowaną metodę administrowania oraz, gdzie sytuacja tego wymaga, uwzględniają:

- a) gwarancje obejmujące charakter, pochodzenie i źródło pozyskania produktu oraz, jeżeli jest to właściwe, utrzymywania tradycyjnego modelu handlu;
- b) uznawania dokumentu wykorzystywanego w celu sprawdzenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli w sposób wyjątkowo nagły zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie z powodu ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego lub biernego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może w terminie miesiąca od powiadomienia skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 14

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 15

1. Jeżeli z powodu wzrostu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja, określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2641/80 z dnia 14 października 1980 r. (Dz.U. nr L 275 z 18. 10.1980, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3890/92 (Dz.U. nr L 391 z 31.12.1992, str. 51).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2642/80 z dnia 14 października 1980 r. (Dz.U. nr L 275 z 18.10.1980, str. 4), ostatnio zmienione y rozporządzeniem (EWG) nr 3939/87 (Dz.U. nr L 373 z 31. 12.1987, str. 1).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3643/85 z dnia 19 grudnia 1985 r. (Dz.U. nr L 348 z 24.12.1985, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3890/92 (Dz.U. nr L 391 z 31.12.1992, str. 51).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK X
WIEPRZOWINA

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1249/89 (Dz.U. nr L 129 z 11.5.1989, str. 12).*

1. W art. 4 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Cenę podstawową ustala się uwzględniając w szczególności potrzebę ustalenia tej ceny na poziomie mającym wpływ na ustabilizowanie cen rynkowych, jednakże nieprowadzącym do powstawania we Wspólnocie nadwyżek strukturalnych.”

2. W art. 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Ceny skupu za produkty jakości standardowej, inne niż tusze wieprzowe, wyliczane są z cen skupu tusz wieprzowych na podstawie stosunku między wartością handlową tych produktów a wartością handlową tusz wieprzowych.”

3. W art. 5 ust. 4 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) ustalania współczynnika wyrażającego stosunek, określony w ust. 2.”

4. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 8

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 11 i 13.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie podlega całkowitej lub częściowej utracie, jeśli w danym okresie przywóz lub wywóz nie zostanie zrealizowany lub jeśli będzie zrealizowany tylko częściowo.

Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 9

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 10

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty, lub gdy skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe, są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są określone w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym mają miejsce lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych ustala się na podstawie cen importowych cif dostawy towaru, którego to dotyczy.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe w ramach warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 11

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane poprzez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy zastosowaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia w należyтым stopniu, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, sięgając jednocześnie do metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone na cały rok, oraz, tam gdzie jest to właściwe, regulują sprawy:

- a) gwarancji dotyczących charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasad uznawania dokumentu używanego do potwierdzania złożenia gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 12

1. W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się takiej sytuacji, wskutek czego mają miejsce zakłócenia na tym rynku lub istnieje zagrożenie wystąpienia takich zakłóceń, mogą zostać podjęte środki przewidziane w ust. 4.

2. Znaczny wzrost cen w rozumieniu ust. 1 ma miejsce wówczas, gdy wskutek ogólnego wzrostu cen we wszystkich regionach Wspólnoty przeciętna cena tusz wieprzowych na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty wymienionych w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 2123/89 kształtuje się na poziomie wyższym niż średnia z tych cen ustalona w okresie poprzednich trzech lat, od 1 lipca do 30 czerwca, dostosowana w razie konieczności na podstawie cyklicznych trendów przedmiotowych cen, z dodaniem różnicy między tą średnią i średnią cen podstawowych obowiązujących w rozważanym okresie, przy uwzględnieniu

wszelkich zmian ceny podstawowej w drodze porównania z cenami wynikającymi ze średniej dla wymienionego okresu.

3. W rozumieniu ust. 1 znaczny wzrost cen może się utrzymywać, jeżeli nierównowaga między podażą i popytem na wieprzowinę może się nadal utrzymywać wobec:

- a) trendu cyklicznego w odniesieniu do liczby pokrytych macior i do cen za prosięta;
- b) wyników badań i szacunków przeprowadzonych stosownie do dyrektywy 93/23/EWG z dnia 1 czerwca 1993 r. w sprawie prowadzenia badań statystycznych dotyczących produkcji świń;
- c) przewidywalnych trendów cen rynkowych na tusze wieprzowe.

4. W przypadku gdy spełnione są warunki wymienione w ustępach poprzedzających, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu ceł przywozowych zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Jeżeli jest to konieczne, Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia dokonania wywozu produktów wymienionych w art. 1 na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami cenowymi lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda rozdysponowania ilości, jakie mogą być wywiezione z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej kłopotliwa pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) pozwala uniknąć wszelkiej dyskryminacji między podmiotami.

3. Refundacje są takie same na obszarze całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Refundacje są

ustalane w równych odstępach czasu, jednakże bez korzystania z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których są przyznawane refundacje wywozowe i kwota takiej refundacji są ustalane co najmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednakże pozostawać na tym samym poziomie przez dłużej niż trzy miesiące i może być, w razie konieczności, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i ilości produktów z wieprzowiny występujących na rynku wspólnotowym,
 - cen produktów z wieprzowiny na rynku światowym;
- b) potrzebę unikania zakłóceń mogących powodować przedłużającą się nierównowagę między podażą i popytem na rynku Wspólnoty;
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy ustalaniu refundacji brana jest również pod uwagę potrzeba ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych produktów podstawowych do wytwarzania towarów przetworzonych do wywozu do państw trzecich i wykorzystywaniem produktów państw trzecich przywożonych w ramach ustaleń dotyczących przetwarzania.

Przy obliczaniu refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 uwzględnia się różnice między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym w odniesieniu do ilości zbóż pastewnych potrzebnych do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma wieprzowiny, jak również współczynników określonych w art. 5 ust. 2, w przypadku produktów innych niż tusze wieprzowe.

5. Ceny wspólnotowe określone w ust. 1 są ustalane na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych na różnych stadiach obrotu rynkowego we Wspólnocie;
- b) cen uzyskiwanych w odniesieniu do wywozu.

Ceny rynku światowego określone w ust. 1 ustalane są na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych na rynkach państw trzecich;
- b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;

c) cen producenta odnotowanych w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawane przez te państwa;

d) cen ofertowych franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej jest ona równa refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

a) państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;

b) rzeczywistego państwa przeznaczenia, jeżeli różni się ono od państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie może przekroczyć refundacji stosowanej dla państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 6 i 7 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 24.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, poza sytuacjami, do których ma zastosowanie ust. 10, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

10. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, oraz

- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego z produktów jest równa opłatom celnym pobieranym przy przywozie, jeżeli opłaty te były równe lub niższe od stosowanej refundacji; refundacja jest równa refundacji stosowanej jeżeli opłaty celne pobrane przy przywozie były wyższe niż ta refundacja.

11. Zgodność z ograniczeniami wielkościovymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych dla przewidzianych w nim okresów referencyjnych i mających zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności z zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wieprzowiny, Rada może, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub zagrożony zakłóceniem wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmie decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodnia od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie odniosła się do odwołania w ciągu trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 15

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczegółowe zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy podejmuje decyzję w sprawie zastosowania koniecznych środków.; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w ciągu trzech dni roboczych od dnia jego otrzymania.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2764/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 21), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4160/87 (Dz.U. nr L 392 z 31.12.1987, str. 46).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2765/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 23).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2766/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 25), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3906/87 (Dz.U. nr L 370 z 30.12.1987, str. 11).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2768/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282

z 1.11.1975, str. 39).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2769/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 43).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XI
MIĘSO DROBIOWE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 77), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1574/93 (Dz.U. nr L 52 z 24.6.1993, str. 1).*

1. Art. 3-11 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 3

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia te są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 6 i 8.

Pozwolenia na przywóz i wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem wystąpienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

Artykuł 4

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 5

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym wynikać z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłacie dodatkowej należności przywozowej, jeżeli spełniane są warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby nałożyć dodatkową należność przywózową są określone w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej są określone na podstawie cen importowych przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe cła przywózowe na warunkach określonych w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 6

1. Kontyngenty taryfowe dla produktów wymienionych w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 17.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”)
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych w chwili składania wniosku (przy zastosowaniu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, umożliwiając jednocześnie stosowanie metod, które mogły być stosowane

wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone na cały rok, oraz tam gdzie jest to właściwe:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;
- b) zasady uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji określonych w lit. a); oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz i terminu ich ważności.

Artykuł 7

W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku wspólnotowym i jeżeli istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się takiej sytuacji i wskutek tego powstawania zakłóceń lub zagrożenia zakłóceniami na tym rynku mogą być przyjmowane właściwe środki.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 8

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na podstawie cen na produkty na rynku światowym w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega wszelkiej dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 17. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, bez korzystania jednak z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których przyznawana jest refundacja wywozowa i kwotę refundacji ustala się co najmniej raz na trzy miesiące. Jednak kwota refundacji może pozostawać na takim samym poziomie przez dłużej niż trzy miesiące, a Komisja może ją dostosowywać w okresie interwencyjnym na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i ilości produktów z mięsa drobiowego dostępnych na rynku wspólnotowym,
 - cen produktów z mięsa drobiowego na rynku światowym;
- b) istotne znaczenie, jakie ma unikanie zakłóceń mogących spowodować przedłużającą się nierównowagę między popytem i podażą na rynku Wspólnoty;
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) limity wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy wyznaczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty na wywóz do państw trzecich jako towarów przetworzonych, a wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

Dodatkowo do celów obliczania refundacji dla produktów określonych w art. 1 ust. 1 uwzględnia się różnicę między cenami na rynkach wspólnotowym i światowym za ilość zbóż paszowych koniecznych do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma drobiu bitego, dopuszczając, w przypadku produktów innych niż drób bity, różnice w wadze różnych produktów i/lub ich przeciętnej wartości handlowej.

5. Cenę wspólnotową określoną w ust. 1 ustala się na podstawie:

- a) cen uzyskiwanych we Wspólnocie w różnych stadiach obrotu rynkowego;

- b) cen uzyskiwanych przy wywozie.

Cenę światową określoną w ust. 1 ustala się na podstawie:

- a) cen na rynkach państw trzecich;
- b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych w przywozie z państwa trzeciego;
- c) cen producenta odnotowanych w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, subsydiów przyznawanych przez te państwa;
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz, z wyjątkiem przypadku jednodniowych kurcząt, dla których pozwolenie może być wydawane po dokonaniu ich wywozu.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota refundacji nie może przekroczyć kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Od stosowania przepisów ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem sytuacji, w których ma zastosowanie ust. 10, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z

procedurą przewidzianą w art. 17, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

10. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa opłacie pobranej przy przywozie, jeżeli opłaty te są równe lub niższe od zastosowanej refundacji; refundacja jest równa zastosowanej refundacji, jeżeli opłata pobrana przy przywozie jest wyższa od tej refundacji.

11. Przestrzeganie ograniczeń ilościowych wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniane na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na przewidziane w nim okresy referencyjne i stosowane w odniesieniu do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym także rozwiązania dla redystrybucji ilości nieprzydzielonych i niewykorzystanych, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

Artykuł 9

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub narażony na zakłócenie przez ustalenia dotyczące uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja podejmuje, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane natychmiast. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu tygodnia następującego po otrzymaniu wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od dnia powiadomienia o nich, skierować do Rady sprawę wniosków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może

decyzję Komisji potwierdzić, zmienić albo uchylić. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczegółowe zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenia lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 11

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeśli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od dnia doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się art. 12.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2778/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282*

z 1.11.1975, str. 84), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378 z 23.12.1992, str. 23).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2779/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 90).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2780/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 94).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XII
JAJA, OWALBUMINA I LAKTALBUMINA

A. JAJA

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 49), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1574/93 (Dz.U. nr L 152 z 24.6.1993, str. 1).*

1. Art. 3-11 otrzymują brzmienie

Artykuł 3

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 mogą podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub pozwolenia na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 6 i 8.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków zaistnienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są uchwalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

Artykuł 4

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 5

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty powstającym w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeśli są spełniane warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe należności przywozowe są ceny przedstawione przez Wspólnotę Światowej

Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkową należność przywózową są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki, określone w ust. 1, lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe uwzględniane przy nakładaniu dodatkowej należności przywózowej są ustalane na podstawie cen importowych danej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywózowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywózowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria konieczne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 6

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 ust. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

2. Kontyngenty taryfowe są administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podanych we wnioskach w chwili ich składania (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”),

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to właściwe, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość sięgania do metod, które mogły być stosowane

wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności rozdzielone w ciągu roku, oraz, tam gdzie jest to właściwe:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasady uznawania dokumentu używanego dla potwierdzenia gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz okresu ich ważności.

Artykuł 7

Jeżeli następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i jeżeli sytuacja ta może się nadal utrzymywać powodując zakłócenia, lub zagrażając zakłóceniami na tym rynku, mogą zostać przyjęte właściwe środki.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady dotyczące stosowania tego artykułu.

Artykuł 8

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 na podstawie cen tych produktów na światowym rynku i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda rozdziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją, jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami,
- b) jest najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych,
- c) zapobiega jakiegokolwiek dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Refundacje są takie same na obszarze całej Wspólnoty.

Mogą być one zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli konieczność taka wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 17. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, jednakże bez korzystania z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których mogą być przyznawane refundacje wywozowe i kwotę tych refundacji ustala się co najmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednak pozostawać taka sama przez więcej niż trzy miesiące i może być, w razie konieczności, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i ilości dostępnych produktów sektora jaj na rynku wspólnotowym,
 - cen produktów sektora jaj na rynku światowym,
- b) potrzebę unikania zakłóceń mogących prowadzić do utrzymującej się nierównowagi popytu i podaży na rynku wspólnotowym,
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu,
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy ustalaniu kwoty refundacji uwzględnia się w szczególności potrzebę ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem podstawowych produktów rolnych Wspólnoty do wywozu do państw trzecich jako towarów przetworzonych, a wykorzystaniem podstawowych produktów rolnych z tych państw dopuszczonych do obrotu uszlachetniającego czynnego.

Ponadto przy obliczaniu kwoty refundacji uwzględnia się w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 różnicę między cenami we Wspólnocie i na rynku światowym, ilość zbóż paszowych potrzebnych we Wspólnocie do wyprodukowania jednego kilograma jaj w skorupkach, a w przypadku produktów innych niż jaja w skorupkach, ilość jaj w skorupkach zużywaną do wytworzenia takich produktów, i/lub średni stosunek między wartością handlową składników jaj.

5. Przy ustalaniu cen we Wspólnocie, określonych w ust. 1, uwzględnia się:

- a) ceny uzyskiwane na różnych stadiach obrotu we Wspólnocie,
- b) ceny uzyskiwane w wywozie.

Ceny na rynku światowym, określone w ust. 1, ustala się biorąc pod uwagę w szczególności:

- a) ceny uzyskiwane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z innych państw trzecich,
- c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, z uwzględnieniem, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawanych przez te państwa,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 i wywożonych bez dalszego przetworzenia są przyznawane tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz, z wyjątkiem przypadku jaj wylęgowych, dla których pozwolenie może zostać przyznane po ich wywiezieniu.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, wywożonych bez dalszego przetwarzania, jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się on od kraju przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekraczać kwoty stosowanej dla kraju przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Ust. 6 i 7 mogą być stosowane do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 i wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

9. Od stosowania przepisów ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

10. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem tych, do których stosuje się ust. 11, oraz

- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, bez uszczerbku dla przepisów. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

11. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie została pobrana opłata wyrównawcza.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa opłacie wyrównawczej pobranej przy przywozie, jeżeli opłata ta jest równa lub niższa od stosowanej refundacji; refundacja jest równa refundacji stosowanej jeżeli opłata wyrównawcza pobierana przy przywozie jest wyższa od tej refundacji.

12. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne, mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

13. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym ustalenia dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych i niewykorzystanych, są przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17. Zmiany w załączniku I przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą. Jednakże szczegółowe zasady stosowania przepisów ust. 8 do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 wywożonych w postaci towarów wymienionych w załączniku I przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 3448/93.

Artykuł 9

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku jaj, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie:

- produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b), oraz
- w przypadkach szczególnych, produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, przeznaczonych do wytwarzania towarów wymienionych w załączniku I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja, określona w ust. 1,

powstaje nagle i rynek Wspólnoty doznaje zakłóceń, lub prawdopodobne jest, że dozna takich zakłóceń wskutek stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodniowym od dnia powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, to uważa się, że decyzja Komisji została uchylona.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nomenklatura taryfy wynikająca z zastosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 11

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o przyjęciu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym

zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

2. Skreśla się art. 12.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2773/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 64), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4155/87 (Dz.U. nr L 392 z 31.12.1987, str. 29).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2774/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 68).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2775/75 z dnia 1 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 72).

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

B. OWALBUMINA I LAKTABUMINA

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2783/75 z dnia 29 października 1975 r. (Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 104), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 4001/87 (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1987, str. 44).

1. Zdanie wprowadzające w art. 1 otrzymuje brzmienie:

„O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej mają zastosowanie w odniesieniu do następujących produktów:”

2. Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 może podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania przepisów art. 4.

Pozwolenia na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75”.

3. Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą powstać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1 przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może być nakładana dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe uwzględniane przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

4. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 2771/75.

2. Kontyngenty taryfowe są administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków)
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”)

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Zgodność z ograniczeniami wielkościami wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne i stosowane w odniesieniu do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, rozłożone odpowiednio na cały rok, jeżeli jego otworzenie jest konieczne, oraz, tam gdzie jest to właściwe, zasady określające:

- a) gwarancje dotyczących charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) uznawanie dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

5. Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się tej sytuacji a w skutek tego rynek ten doznaje zakłóceń lub jest zagrożony zakłóceniami mogą zostać przyjęte właściwe środki.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 Traktatu, przyjmuje, w razie konieczności, szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.”

6. Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku jaj, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w specjalnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego odnośnie produktów wymienionych w art. 1, które są przeznaczone do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja określona w ust. 1 powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub prawdopodobne jest, że wewnętrzne przepisy regulujące zasady uszlachetniania czynnego spowodują takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskiego są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż przez sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może w terminie tygodniowym od dnia powiadomienia skierować do Rady sprawę wniosków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działań w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.”

7. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania mają zastosowanie do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączone do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.”

ZAŁĄCZNIK XIII
OWOCE I WARZYWA

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72 z dnia 18 maja 1972 r. (Dz.U. nr L 118 z 20.5.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3669/93 (Dz.U. nr L 338 z 31.12.1993, str. 26)*

Tytuł VI otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 22

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjętych w celu stosowania przepisów art. 25 i 26.

Pozwolenia na przywóz i pozwolenia na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną wywiezione lub przywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w okresie tym przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Artykuł 23

1. O ile niniejsze rozporządzenia nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Jeżeli zastosowanie stawek celnych we Wspólnej Taryfie Celnej miałoby zależeć od ceny importowej partii przesyłki w przywozie, rzetelność tej ceny sprawdza się przy zastosowaniu zryczałtowanej wartości przywozowej obliczanej przez Komisję z uwzględnieniem pochodzenia i rodzaju produktu na podstawie średniej ważonej cen przedmiotowych produktów na reprezentatywnych rynkach przywozowych Państw Członkowskich lub, jeżeli jest to właściwe, na innych rynkach..

3. Jeżeli zadeklarowana cena importowa przedmiotowej przesyłki jest wyższa od zryczałtowanej wartości przywozowej, powiększonej o marżę ustaloną zgodnie z ust. 5, która nie może przekraczać zryczałtowanej wartości przywozowej o więcej niż 10%, wymagane jest złożenie zabezpieczenia równego wysokości należności celnych przywozowych ustalonych na podstawie zryczałtowanej wartości przywozowej.

4. Jeżeli cena importowa przedmiotowej przesyłki nie zostaje zadeklarowana w chwili dokonywania odprawy celnej, sposób zastosowania stawek celnych Wspólnej Taryfy Celnej zależy od zryczałtowanej wartości przywozowej lub zastosowania odpowiednich przepisów ustawodawstwa celnego, zgodnie z warunkami jakie zostaną ustalone zgodnie z ust. 5.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33.

Artykuł 24

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeśli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność przywozowa są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych cel przywozowych są ustalane na podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są w tym celu sprawdzane w oparciu o ceny reprezentatywne na przedmiotowe produkty na rynku światowym lub na rynku przywozu do Wspólnoty danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywozowe na podstawie art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 25

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 ust. 2 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane zgodnie ze szczegółowymi zasadami

przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 33.

2. Kontyngenty mogą być administrowane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na tradycyjnym modelu obrotów handlowych (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to właściwe, potrzeby podaży rynku wspólnotowego i potrzebę chronienia równowagi tego rynku i może sięgać do metod stosowanych w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla opłat wynikających z porozumień zawartych podczas negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady, określone w ust. 1, przewidują kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone przez cały rok, oraz określają zastosowaną metodę ich przydzielania, a także w zależności od potrzeb:

- a) gwarancje dotyczące charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasady uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunki dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 26

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia dokonania wywozu znaczących dla gospodarki ilości produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 na podstawie cen tych produktów stosowanych w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawieranych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda podziału ilości, których wywozu można dokonać z refundacją jest metodą, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów i uwzględniając efektywność i strukturę wywozu ze Wspólnoty, jednakże bez stwarzania

dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów pod względem administracyjnym, uwzględniając jednocześnie wymogi administracyjne;
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same w całej Wspólnocie.

Jeżeli jest to konieczne z uwagi na sytuację w handlu międzynarodowym lub szczególne wymagania niektórych rynków, refundacja dla danego produktu może zostać zróżnicowana odpowiednio do kraju przeznaczenia produktu.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33. Refundacje mogą być ustalane w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, o ile zajdzie taka potrzeba, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i podaży owoców i warzyw na rynku Wspólnoty,
 - cen owoców i warzyw w handlu międzynarodowym;
- b) koszty wprowadzenia do obrotu i minimalne koszty transportu ze wspólnotowych rynków do portów i innych punktów wywozu we Wspólnocie, jak również koszty powstające podczas wprowadzenia towaru na rynek w kraju przeznaczenia
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

5. Przy ustalaniu cen stosowanych na rynku wspólnotowym, określonych w ust. 1, uwzględnia się ceny najkorzystniejsze z punktu widzenia prowadzenia wywozu.

Przy ustalaniu cen rynku światowego, określonych w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) ceny odnotowane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego,
- c) ceny producenta odnotowane w państwach trzecich dokonujących wywozu,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje są przyznawane wyłącznie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana dla wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, lub
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie może przekraczać kwoty refundacji mającej zastosowanie dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Od stosowania ust. 6 i 7 można odstąpić w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
- produkty są wspólnotowego pochodzenia,
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego kraju przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla zastosowania przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

10. Zgodność z ograniczeniami wielkościovymi wynikającymi z umów zawieranych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wystawianych dla okresów referencyjnych w nim przewidzianych i mających zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia.

11. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisów regulujących redystrybucję przewidzianych do wywozu ilości nierozdysponowanych lub niewykorzystanych, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 33.

Artykuł 27

1. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na podstawie niniejszego

rozporządzenia nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

2. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 28

1. Jeżeli w wyniku przywozu lub wywozu jednego lub kilku produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 rynek Wspólnoty zostaje dotknięty, lub jest zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi mogą być przyjmowane właściwe środki.

W zależności od przypadku, takie środki mogą być stosowane jedynie do chwili ustabilizowania się rynku lub ustąpienia groźby destabilizacji lub znacznego zmniejszenia się ilości produktów wycofywanych z rynku lub skupowanych.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych po jego otrzymaniu.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2518/69 z dnia 9 grudnia 1969 r. (Dz.U. nr L 318 z 18.12.1969, str. 17), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2455/72 (Dz.U. nr L 266 z 14.11.1972, str. 7)*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2707/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. (Dz.U. nr L 291 z 28.12.1972, str. 3)

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1200/88 z dnia 28 kwietnia 1988 r. (Dz.U. nr L 115 z 3.5.1988, str. 7), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3821/90 (Dz.U. nr L 366 z 29.12.1990, str. 45)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XIV
OWOCE I WARZYWA PRZETWORZONE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 426/86 z dnia 24 lutego 1986 r. (Dz.U. nr L 49 z 27.2.1986, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1490/94 (Dz.U. nr L 161 z 29.6.1994, str. 13)*

1. Tytuł II otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ II
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 podlega wymogowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 12, 13, 14 i 14a.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo w tym okresie.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

Artykuł 10

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 10a

1. Dla produktów wymienionych w części B załącznika I na lata gospodarcze 1995, 1996, 1997, 1998 i 1999 są ustalane minimalne ceny importowe. Minimalna cena importowa jest ustalana przy uwzględnieniu w szczególności:

- cen importowych na bazie franco granica Wspólnoty,
- cen uzyskiwanych na rynku światowym,

- sytuacji na wewnętrznym rynku Wspólnoty,
- trendów w handlu z państwami trzecimi.

W przypadku gdy nie jest przestrzegany obowiązek stosowania cen światowych, to w uzupełnieniu do cła nakładana jest opłata wyrównawcza, mająca za podstawę ceny państwa trzeciego będącego głównym dostawcą.

2. Minimalną cenę importową suszonych winogron ustala się przed rozpoczęciem roku gospodarczego.

Minimalna cena importowa jest ustalana dla rodzynków i innych suszonych winogron. Dla każdej z tych dwóch grup produktów minimalna cena importowa może być ustalana w odniesieniu do produktów w opakowaniu bezpośrednim o wadze netto, którą należy określić i dla produktów w opakowaniach bezpośrednich o wadze netto przekraczającej wagę określoną w taki sposób.

3. Minimalna cena importowa przetworzonych czereśni jest ustalana przed rozpoczęciem roku gospodarczego. Cena może być ustalana za produkty w opakowaniu bezpośrednim o określonej wadze netto.

4. Minimalna cena importowa, jakiej należy przestrzegać w odniesieniu do suszonych winogron jest równa cenie stosowanej w dniu przywozu. Jeżeli jest nakładana opłata wyrównawcza, to jest ona równa opłacie stosowanej tego samego dnia.

5. Cena minimalna jakiej należy przestrzegać przy przywozie wiśni przetworzonych jest równa cenie stosowanej w dniu dopuszczenia do swobodnego obrotu.

6. Opłaty wyrównawcze dla suszonych winogron są ustalane przez odniesienie do skali cen w przywozie. Różnica między minimalną ceną importową i każdym stopniem skali wynosi:

- 1% ceny minimalnej dla pierwszego stopnia,
- odpowiednio 3, 6 i 9% ceny minimalnej dla drugiego, trzeciego i czwartego stopnia.

Piąty stopień skali obejmuje wszystkie przypadki, w których cena importowa jest niższa od stosowanej w przypadku stopnia czwartego.

Maksymalna opłata wyrównawcza ustalana dla suszonych winogron nie przekracza różnicy między ceną minimalną i kwotą ustaloną na podstawie najkorzystniejszych cen stosowanych na rynku światowym dla znaczących ilości przez najbardziej reprezentatywne państwa trzecie.

7. W przypadku gdy cena importowa wiśni przetworzonych jest niższa od ceny minimalnej tych produktów, pobiera się opłatę wyrównawczą równą różnicy

między tymi dwiema cenami.

8. Minimalna cena importowa, kwota opłaty wyrównawczej i inne przepisy wykonawcze dotyczące niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

Artykuł 11c

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, jakie mogą powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłaceniu dodatkowego cła przywozowego, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożona dodatkowa należność celna są równe cenom, które Wspólnota przekazała Światowej Organizacji Handlu zgodnie ze swoją ofertą przedłożoną podczas wielostronnych negocjacji Rundy Urugwajskiej.

Wielkości spustowe, jakie muszą zostać przekroczone aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym zaistnieją lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki, określone w ust. 1.

3. Ceny importowe, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu dodatkowego cła przywozowego są określane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które można nakładać dodatkowe należności przywozowe na warunkach art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 12

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i przydzielane w oparciu o szczegółowe zasady

przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być przydzielane przy zastosowaniu jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

- metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),
- metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy wykorzystaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),
- metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu handlu (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, dając jednocześnie możliwość stosowania metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, nie naruszając praw wynikających z umów zawartych w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują kontyngenty roczne, odpowiednio rozłożone na cały rok, ustalają stosowaną metodę ich przydzielania oraz, w zależności od potrzeb, zawierają przepisy dotyczące:

- a) gwarancji dotyczących rodzaju, pochodzenia i źródła pozyskania produktu,
- b) zasad uznawania dokumentu używanego do potwierdzania gwarancji, określonych w lit. a) oraz
- c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym dla umożliwienia wywozu:

- a) znaczących gospodarczo ilości produktów niezawierających dodatku cukru, określonych w art. 1 ust. 1,
- b) cukru białego i cukru surowego objętych kodem CN 1701,
- glukozy i syropu glukozowego objętego kodami CN 1702 30 51, 1702 30 59, 1702 30 91, 1702 30 99 i 1702 40 90,

- izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 oraz 1702 90 30 izoglukozy objętej kodami CN 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10 i 1702 90 30,
- syropu buraczanego i trzcinowego objętych kodem CN 1702 90 90,

stosowanych w produktach wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b),

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjmowana metoda podziału ilości, które mogą być wywożone z refundacją, jest metodą, która:

- a) najbardziej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na danym rynku, pozwalając na możliwie najbardziej skuteczne wykorzystywanie dostępnych zasobów oraz uwzględniając efektywność i strukturę wywozu Wspólnoty, jednakże bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jest najmniej skomplikowana dla podmiotów gospodarczych pod względem administracyjnym, uwzględniając jednak wymogi administracyjne,
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są takie same dla całej Wspólnoty.

Jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji w handlu międzynarodowym lub szczególnych wymagań niektórych rynków, refundacje mogą być różnicowane odpowiednio do miejsca przeznaczenia.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22. Refundacje mogą być ustalane w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w razie konieczności, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z jej własnej inicjatywy.

4. Refundacje są przyznawane jedynie na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja stosowana dla wywozu jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia, a w przypadku refundacji zróżnicowanej, tej jaka ma zastosowanie tego samego dnia:

- a) dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu, lub
- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca

przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota refundacji nie może przekraczać kwoty refundacji mającej zastosowanie do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 4 i 5 w przypadku produktów, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22.

7. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu zapewniana jest na podstawie świadectw wywozowych wystawianych na przewidziane w nim okresy referencyjne i mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwolenia na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przewidzianych do wywozu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 14

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do refundacji, określonych w art. 13 ust. 1 lit. a).

2. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i dostępności przetworów owocowych i warzywnych na rynku wspólnotowym,
 - cen dominujących w handlu międzynarodowym;
- b) minimalne koszty sprzedaży i transportu z rynków wspólnotowych do portów lub innych punktów wywozu we Wspólnocie, jak również kosztów wysyłki do miejsc przeznaczenia;
- c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

3. Przy ustalaniu cen na rynku Wspólnoty na produkty określone w art. 13 ust. 1 lit. a) uwzględnia się dominujące ceny, które są najbardziej korzystne z punktu widzenia wywozu.

Przy ustalaniu cen w handlu międzynarodowym uwzględnia się następujące

elementy:

- a) ceny panujące na rynkach państw trzecich;
 - b) najkorzystniejsze ceny w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;
 - c) ceny producenta zanotowane w państwach trzecich wywozu;
 - d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.
4. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodów na to, że:
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,
 - produkty są wspólnotowego pochodzenia,
 - w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego jest ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów ust. 13 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.
5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 14a

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w doniesieniu do refundacji, określonych w art. 13 ust. 1 lit. b).
2. Kwota refundacji jest równa:
 - dla cukru surowego, cukru białego oraz syropu buraczanego i trzcinowego, kwocie refundacji wywozowej dla tych produktów w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi,
 - dla izoglukozy, kwocie refundacji wywozowej dla tego produktu w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi,
 - dla glukozy i syropu glukozowego, kwocie refundacji wywozowej dla tych produktów w stanie nieprzetworzonym, ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i jego przepisami wykonawczymi.

3. W celu skorzystania z refundacji, przy dokonywaniu wywozu produktom przetworzonym musi towarzyszyć oświadczenie wnioskodawcy potwierdzające ilość cukru surowego, cukru białego, syropu buraczanego i trzcinowego, glukozy oraz izoglukozy i syropu glukozowego zużytą w procesie wytwarzania.

Rzetelność oświadczenia, określonego w akapicie pierwszym, podlega sprawdzeniu przez właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich.

4. Jeżeli wysokość refundacji nie jest wystarczająca, by umożliwić wywóz produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b), to w odniesieniu do tych produktów, zamiast przepisów art. 13 ust. 1 lit. a), mają zastosowanie przepisy art. 13. ust. 1 lit. b).

5. Refundacje przyznaje się dla wywozu produktów:

- a) wspólnotowego pochodzenia,
- b) które zostały przywiezione z państw trzecich i w stosunku do których zostały zapłacone należności celne przywozowe, określone w art. 10, pod warunkiem udowodnienia przez eksportera, że:
 - produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, i
 - przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego produktu jest równa należnościom celnym przywozowym pobranym przy przywozie, jeżeli są one niższe niż stosowana refundacja; jeżeli opłaty celne przywozowe pobrane przy przywozie są wyższe niż ta refundacja, zastosowanie ma refundacja.

6. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że:

- produkty spełniają każdy z dwóch warunków wymienionych w ustępie poprzednim,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz że
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 13 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 15

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynków zbóż, cukru oraz owoców i warzyw, Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w określonych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do:

- produktów, określonych w art. 13 ust. 1 lit. b),
- owoców i warzyw,

przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w art. 1 ust. 1.

2. Jednakże na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli sytuacja, określona w ust. 1, powstaje nagle i powoduje zakłócenia na rynku Wspólnoty, lub istnieje prawdopodobieństwo, że stosowanie przepisów regulujących zasady uszlachetniania czynnego spowoduje takie zakłócenia, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o przyjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są ważne nie dłużej niż przez sześć miesięcy i stosowane niezwłocznie.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w ciągu tygodnia od dnia otrzymania powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zdecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić albo uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła działania w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy na podstawie art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 przy wywozie cukru białego pobierana jest opłata wywozowa przekraczająca 5 ECU za 100 kilogramów, to w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 1, zawierających minimum 35% dodatku cukru, można podjąć decyzję o nałożeniu opłaty, przy zachowaniu procedury określonej w art. 22.

2. Wysokość opłaty wywozowej ustala się uwzględniając:

- charakter produktu przetworzonego z owoców lub warzyw zawierającego dodatek cukru,
- zawartość dodatku cukru w przedmiotowym produkcie,
- ceny cukru białego we Wspólnocie i na rynku światowym,
- opłatę wywozową stosowaną w odniesieniu do cukru białego,
- skutki gospodarcze zastosowania wspomnianych opłat.

3. Przyjmuje się, że zawartość dodatku cukru określa liczba umieszczona naprzeciw przedmiotowego produktu w kolumnie 1 załącznika III do niniejszego rozporządzenia.

Jednakże na wniosek eksportera, jeżeli zawartość dodatku cukru na 100 kilogramów wagi netto produktu, ustalona zgodnie z ust. 4, jest o dwa lub więcej kilogramów niższa od zawartości podanej przez liczbę właściwą dla przedmiotowego produktu występującą w kolumnie 1 załącznika III, zastosowanie ma zawartość ustalona zgodnie z ust. 4.

4. Uważa się, że zawartość dodatku cukru w produktach wymienionych w załączniku III odpowiada odczytowi uzyskanemu przy zastosowaniu refraktometru, przemnożonemu przez 0,93 w przypadku produktów oznaczonych kodami CN 2008, z wyłączeniem kodów CN 2008 11 10, 2008 91 00, 2008 99 85 i 2008 99 91, i przez 0,95 w przypadku innych produktów wymienionych w załączniku III, i pomniejszonemu o liczbę właściwą dla danego produktu podaną w kolumnie 2 załącznika III.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Artykuł 17

1. W odniesieniu do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady dotyczące wykładni Nomenklatury Scalonej, jak również szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączana do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 18

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 we Wspólnocie jest dotknięty poważnymi zakłóceniami lub zagrożony wystąpieniem poważnych zakłóceń mogących zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby jego wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa

Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub ze swojej własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Skreśla się załączniki II i IV.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 518/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 22).*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 519/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 24).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 520/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 26).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 521/77 z dnia 14 marca 1977 r. (Dz.U. nr L 73 z 21.3.1977, str. 28).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1796/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. (Dz.U. nr L 183, 4.7.1981), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1122/92 (Dz.U. nr L 117 z 1.5.1992, str. 98).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2089/85 z dnia 23 lipca 1985 r. (Dz.U. nr L 197 z 27.7.1985, str. 10).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3225/88 z dnia 17 października 1988 r. (Dz.U. nr L 288 z 21.10.1988, str. 11).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1201/88 z dnia 28 kwietnia 1988 r. (Dz.U. nr L 115 z 3.5.1988, str. 9), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2781/90 (Dz.U. nr L 265 z 28.9.1990, str. 3)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XV
BANANY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. (Dz.U. nr L 47 z 25.2.1993, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3518/93 (Dz.U. nr L 320 z 22.12.1993, str. 15)

1. Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust 2 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

2. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłacie dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

3. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkowe cło przywozowe ustala się w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki określone w ust. 2 lub zachodzi prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

4. Ceny importowe jakie należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych ustala się podstawie cen importowych cif przedmiotowej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla danego produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozu dla tego produktu.

5. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, w stosunku do których stosowane są dodatkowe należności przywozowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 wspomnianego Porozumienia.

2. Dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Art. 15a-20 włącznie mają zastosowanie wyłącznie do świeżych produktów objętych kodami CN ex 0803, z wyłączeniem sadzonek drzew bananowych.

Do celów niniejszego tytułu:

- a) „tradycyjny przywóz z krajów AKP” oznacza ilości bananów określone w Załączniku wywożone przez każdy kraj AKP, który tradycyjnie dostarcza banany do Wspólnoty; takie banany określa się jako „tradycyjne banany z AKP”.
 - b) „nietradycyjny przywóz z krajów AKP” oznacza ilości bananów przekraczające ilość określoną w 1; banany takie określa się jako „banany nietradycyjne”,
 - c) „przywóz z państw trzecich spoza AKP” oznacza ilości wywożone przez inne państwa trzecie; banany takie określa się jako „banany z państw trzecich”,
 - d) „banany ze Wspólnoty” oznaczają banany produkowane we Wspólnocie,
 - e) „rynek” i „wprowadzanie do obrotu” oznacza wprowadzenie na rynek, nieobejmujące udostępniania produktu konsumentowi końcowemu,
3. W art. 17 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Pozwolenia na przywóz są ważne na obszarze całej Wspólnoty. Z wyjątkiem przypadków odstępstw przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 27, pozwolenia takie są wystawiane pod warunkiem złożenia zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenia ulega przypadkowi w całości lub częściowo, jeżeli w okresie tym przywóz nie został dokonany, lub został dokonany tylko częściowo.”

4. Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Co roku dla przywozu bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów z krajów AKP otwiera się kontyngent taryfowy w wysokości 2 200 000 ton (netto).

W ramach kontyngentu taryfowego, przywóz bananów z państw trzecich podlega opłacie 75 ECU za tonę, a przywóz nietradycyjnych bananów z krajów AKP podlega zerowej stawce celnej.

Kontyngent taryfowy na rok 1994 wynosi 2 100 000 ton (wagi netto).

Jeżeli popyt Wspólnoty określony na podstawie bilansu podaży, określonego w art. 16, wzrasta, to w konsekwencji zwiększana jest wysokość kontyngentu taryfowego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27. Wszelkich takich zmian dokonuje się przed 30

listopada roku poprzedzającego rok gospodarczy, którego to dotyczy.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 15 ust. 1, nietradycyjne banany z krajów AKP przywożone poza kontyngentem taryfowym, określonym w ust. 1 niniejszego artykułu, podlegają stawce opłaty celnej za tonę równej stawce określonej w art. 15 ust. 1, pomniejszonej o 100 ECU.
 3. Ilości bananów z państw trzecich i nietradycyjnych bananów z krajów AKP powtórnie wywiezione ze Wspólnoty nie obciążają kontyngentu, określonego w ust. 1.
 4. Kwoty wymieniane w niniejszym artykule są przeliczane na walutę krajową według kursu stosowanego do przedmiotowych produktów w powiązaniu ze Wspólną Taryfą Celną.”
5. W art. 20 dodaje się tiret w brzmieniu:
- „- środki gwarantujące źródło pozyskania i pochodzenie bananów przywożonych w ramach kontyngentu taryfowego przewidzianego w art. 18 ust. 1,
 - środki konieczne do wypełnienia zobowiązań wynikających z umów zawartych przez Wspólnotę zgodnie z art. 228 Traktatu.”
6. Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.”

7. Art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrażać realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, ustanawia ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa

Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 27.

5. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.”

ZAŁĄCZNIK XVI
WINO

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. (Dz.U. nr L 84 z 27.3.1987, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1891/94 (Dz.U. nr L 197 z 30.7.1994, str. 42)*

1. Tytuł IV otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 52

1. Przywóz do Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz. Przywóz do Wspólnoty wszelkich innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 i wywóz ze Wspólnoty wszelkich produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może podlegać obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.
2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 55 i 56.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie.

Pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem zaistnienia przypadków siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83 przyjmowane są:
 - a) wykaz produktów, dla których wymagane są pozwolenia na przywóz lub na wywóz,
 - b) okres ważności pozwoleń i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 53

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.
2. W odniesieniu do moszczu objętego kodami 2009 60 i 2204 30, dla którego zastosowanie stawek celnych Wspólnej Taryfy Celnej jest uzależnione od ceny importowej przywożonego produktu, rzetelność tej ceny jest sprawdzana przy

zastosowaniu ryczałtowej wartości przywózowej, obliczanej przez Komisję w zależności od pochodzenia i rodzaju produktu na podstawie średniej ważonej cen na przedmiotowe produkty na reprezentatywnych rynkach przywózowych Państw Członkowskich lub, jeżeli jest to stosowane, na innych rynkach.

W przypadku gdy deklarowana cena importowa danej dostawy jest wyższa od zryczałtowanej wartości przywózowej, powiększonej o marżę ustaloną zgodnie z ust. 3, która nie może przekraczać wartości zryczałtowanej o więcej niż 10%, wymagane jest złożenie zabezpieczenia równego wysokości należności celnych przywózowych ustalonych na podstawie zryczałtowanej wartości przywózowej.

Jeżeli cena importowa danej dostawy nie zostaje zadeklarowana podczas odprawy celnej, zastosowanie stawki opłaty celnej Wspólnej Taryfy Celnej zależy od zryczałtowanej wartości przywózowej lub odpowiednich przepisów ustawodawstwa celnego przy zachowaniu warunków, jakie zostaną ustalone zgodnie z ust. 3.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83. Te szczegółowe zasady obejmują przepisy niezbędne do sprawdzenia cen importowych.

Artykuł 54

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty mogącym powstawać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega zapłaceniu dodatkowej należności przywózowej, jeżeli spełniane są warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Ceny spustowe, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło są cenami przekazanymi przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone aby nałożyć dodatkową należność przywózową, są określane w szczególności na podstawie wielkości przywozu do Wspólnoty podczas trzech lat poprzedzających rok, w którym występują niekorzystne skutki, określone w ust. 1 lub zachodzi prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny importowe jakie należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywózowych są ustalane na podstawie cen importowych cif danej dostawy.

Ceny importowe cif są sprawdzane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne dla przedmiotowego produktu na światowym rynku lub na rynku przywozu do Wspólnoty dla danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83. Zasady te określają w szczególności:

- a) produkty, na które są nakładane dodatkowe należności przywozowe zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa,
- b) inne kryteria niezbędne do stosowania ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 55

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu:

- a) produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a), b) i c);
- b) cukrów objętych kodem CN 1701, glukozy i syropu glukozowego oznaczonych kodami CN 1702 30 91, 1702 30 99, 1702 40 90 i 1702 90 50, włącznie z postaciami produktów objętych kodami CN 1702 30 51 i 1702 30 59, włączonymi do produktów objętych kodami CN 2009 60 11, 2009 60 71, 2009 60 79 i 2204 30 99;

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym i w granicach wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnicę między tymi cenami i cenami stosowanymi we Wspólnocie można pokrywać refundacjami wywozowymi.

2. Do celów przydzielania kontyngentu na towary, które mogą być wywożone z refundacją ustanawia się metodę, która:

- a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, umożliwiając najbardziej efektywne wykorzystywanie dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, jednak bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami,
- b) jest najmniej kłopotliwa administracyjnie dla podmiotów gospodarczych, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych,
- c) zapobiega dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje są jednakowe na obszarze całej Wspólnoty. Można je różnicować w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji na rynkach międzynarodowych lub szczególnych wymagań niektórych rynków.

Refundacje określone w ust. 1 lit. a) są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 83. Są one ustalone w równych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach czasu mogą, w razie konieczności, być dostosowywane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

Przepisy art. 56 dotyczące produktów, o których jest w nim mowa są stosowane na zasadach uzupełniających.

4. Refundacje są przyznawane tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacja mająca zastosowanie do wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji obowiązującej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej, równa refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli jest ono różne od wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanych opłat celnych nie może przekraczać kwoty mającej zastosowanie dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

6. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 4 i 5 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83.

7. Zgodność z ograniczeniami ilościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych na okresy referencyjne w nim przewidziane i mające zastosowanie do przedmiotowych produktów. W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z umów zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.

Artykuł 56

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do refundacji określonych w art. 55 ust. 1.

2. Kwota refundacji dla produktów określonych w art. 55 ust. 1 lit. b):

- w przypadku cukru surowego i cukru białego, jest równa kwocie refundacji

dla wywozu tych produktów w stanie nieprzetworzonym ustalonej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru oraz z przepisami przyjętymi w celu jego stosowania,

- w przypadku glukozy i syropu glukozowego, jest równa kwocie refundacji dla wywozu tych produktów w stanie nieprzetworzonym ustalonej zgodnie z art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż oraz z przepisami przyjętymi w celu jego stosowania,

W celu umożliwienia przyznania refundacji, produktom przetworzonym musi towarzyszyć przy przywozie oświadczenie wnioskodawcy podające ilości cukru surowego, cukru białego, glukozy i syropu glukozowego zużyte do jego wytworzenia.

Rzetelność tego oświadczenia podlega sprawdzeniu przez właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

3. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:
 - cen i dostępności na rynku Wspólnoty produktów wymienionych w art. 55 ust. 1,
 - cen rynku światowego na te produkty,
- b) możliwie najniższe koszty wprowadzania na rynek i koszty transportu z rynku Wspólnoty do portów i innych punktów wywozu ze Wspólnoty, jak również koszty transportu do miejsca przeznaczenia,
- c) cele wspólnej organizacji rynku wina, którymi są zapewnienie równowagi i naturalnego rozwoju cen i handlu na tym rynku,
- d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu,
- e) potrzebę unikania zakłóceń na rynku Wspólnoty,
- f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

4. Ceny rynkowe Wspólnoty, określone w art. 55 ust. 1, ustala się na podstawie najkorzystniejszych cen wywozowych.

Przy ustalaniu cen w handlu międzynarodowym, określonych w art. 55 ust. 1, uwzględnia się następujące czynniki:

- a) ceny odnotowywane na rynkach państw trzecich,
- b) najkorzystniejsze ceny w krajach docelowych dla przywozu z państwa

trzeciego,

- c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, subsydiów przyznawanych przez te państwa,
- d) ceny ofertowe franco granica Wspólnoty.

5. Bez uszczerbku dla przepisów art. 55 ust. 3 akapit trzeci, okresy w jakich ustala się wykaz produktów, dla których refundacje są faktycznie przyznawane i kwoty, na jaką powinna być ustalana refundacja są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 83.

6. Refundacja jest przyznawana po przedstawieniu dowodów na to, że:

- produkty są pochodzenia wspólnotowego, z wyjątkiem przypadków, do których ma zastosowanie ust. 7,
- produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla stosowania przepisów ust. 55 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki, które dają równoważne gwarancje.

Dodatkowe przepisy mogą być przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 83.

7. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

- produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywieziony jest tym samym produktem, i
- przy przywozie zostały pobrane należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja do każdego produktu jest równa cłom pobranym przy przywozie, jeżeli cła te są niższe niż stosowana refundacja, jeżeli cła pobrane przy przywozie są wyższe niż ta refundacja stosuje się refundację.

Artykuł 57

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wina, Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w poszczególnych przypadkach zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego odnośnie produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli sytuacja określona w tym ustępie powstaje w sposób szczególnie nagły i jeżeli rynek Wspólnoty doznaje, lub jest zagrożony wystąpieniem zakłóceń wskutek stosowania ustaleń dotyczących uszlachetnienia czynnego, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w sprawie zastosowania koniecznych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które pozostają ważne przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy i które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie tygodnia od daty doręczenia wniosku.

3. Każde Państwo Członkowskie może, w terminie tygodnia od daty powiadomienia, skierować do Rady sprawę środków, o których zadecydowała Komisja. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła decyzji w terminie trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 58

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy wydane na jego podstawie nie stanowią inaczej, zakazuje się podejmowania następujących działań:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłaty celnej,
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 59

1. Zabrania się przywozu produktów, określonych w art. 1 ust. 2, do których dodano alkohol, z wyjątkiem produktów równoważnych produktom pochodzącym ze Wspólnoty, w stosunku do których taka domieszka jest dozwolona na podstawie art. 25 ust. 1 i 2.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności warunki równoważności produktów, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.

Artykuł 60

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, które mogą zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować

odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

W celu dokonania oceny, czy sytuacja uzasadnia zastosowanie takich środków, należy w szczególności wziąć pod uwagę:

- a) ilości, w stosunku do których zostały złożone wnioski o wydanie pozwolenia na przywóz lub zostały wydane pozwolenia i liczby podane w prognozowanym bilansie dostaw,
- b) jeżeli jest to właściwe, skalę interwencji.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady w celu stosowania przepisów niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych po otrzymaniu wniosku..

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 61

1. Pochodzącym z przywozu winom, przeznaczonym do bezpośredniego spożycia przez ludzi i opisanych z zastosowaniem odniesień geograficznych, może przysługiwać, w odniesieniu do win gatunkowych produkowanych w określonych regionach i wprowadzanych do sprzedaży we Wspólnocie i pod warunkiem zapewnienia wzajemności, objęcie mechanizmem kontroli i ochrony, określonym w art. 16 rozporządzenia (EWG) nr 823/87.

2. Ust. 1 jest stosowany w drodze umów z zainteresowanymi państwami trzecimi, negocjowanych i zawieranych zgodnie z procedurą określoną w art. 113 Traktatu.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.”

2. Po art. 72 dodaje się, co następuje:

„Artykuł 72a

1. Państwa Członkowskie przyjmą wszelkie konieczne środki dla umożliwienia zainteresowanym stroną zapobiegania, na warunkach określonych w art. 23 i 24 Porozumienia o handlowych aspektach praw własności intelektualnej, używaniu we Wspólnocie oznaczeń geograficznych związanych z produktami, określonymi w art. 1 ust. 2 lit. b), dla produktów nie pochodzących z miejsc określonych danym oznaczeniem geograficznym, nawet jeżeli prawdziwe pochodzenie towarów jest wskazywane lub oznaczenie geograficzne jest używane w tłumaczeniu, albo jeżeli towarzyszą im wyrażenia takie jak „w rodzaju”, „typu”, „w stylu” „naśladownictwo” lub tym podobne.

Do celów niniejszego artykułu, „oznaczenie geograficzne” przyjęto w znaczeniu oznaczenia identyfikującego produkt jako pochodzący z terytorium państwa trzeciego będącego członkiem Światowej Organizacji Handlu albo z regionu lub lokalizacji wewnątrz tego terytorium, w przypadkach gdy niektóre cechy jakościowe, związane z reputacją lub inne cechy produktu mogą być w istotnym zakresie uznawane za związane z tym geograficznym miejscem pochodzenia.

2. Ust. 1 ma zastosowanie bez względu na inne przepisy szczególne zawarte w ustawodawstwie wspólnotowym ustanawiającym zasady znakowania i prezentowania do celów handlowych produktów, określonych w art. 1 ust. 2 lit. b).

3. W razie potrzeby szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 83.”

3. Skreśla się załącznik VII.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 344/79 z dnia 5 lutego 1979 r. (Dz.U. nr L 54 z 5.3.1979, str. 67)*

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 345/79 z dnia 5 lutego r. 1979 (Dz.U. nr L 54 z 5.3.1979, str. 69), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2009/81 (Dz.U. nr L 195 z 18.7.1981, str. 6)

Powyższe rozporządzenia tracą moc.

ZAŁĄCZNIK XVII
TYTOŃ

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. (Dz. U. nr L 215 z 30.7.1992, str. 70.).

Tytułu IV otrzymuje brzmienie:

„Tytuł IV
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 15

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, stawki celne we Wspólnej Taryfie Celnej stosują się do produktów wymienionych w art. 1.

Artykuł 16

1. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jej stosowania.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- a) nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- b) stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16 a

1. Jeżeli skutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty, lub w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami, które mogą zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub groźby ich wystąpienia.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja, określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję w zakresie zastosowania niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach i są one niezwłocznie stosowane. W przypadku gdy Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia takiego wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu

zawiadomienia ich o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Przepisy niniejszego artykułu są stosowane z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK XVIII
CHMIEL

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71 z dnia 26 lipca 1971 r. (Dz.U. nr L 175 z 4.8.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3124/92 (Dz. U. nr L 313 30.10.1992, str.1).

Tytuł V otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ V
Handel z państwami trzecimi

Artykuł 14

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 15

1. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz specjalne zasady jej stosowania.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 15 a

1. Jeżeli wskutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 jest dotknięty lub w poważnym stopniu zagrożony zakłóceniami mogącymi zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpieniem.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy; podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków, Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu

zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w odniesieniu do obowiązków wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK XIX
**ŻYWE DRZEWA I INNE ROŚLINY, BULWY, KORZENIE I TYM PODOBNE,
KWIATY CIĘTE I LIŚCIE OZDOBNE**

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68 z dnia 27 lutego 1968 r. (Dz.U. nr L 55 z 2.3.1968, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3336/92 (Dz.U. nr L 336 z 20.11.1992, str. 1).*

Art. 8-10 otrzymują brzmienie:

Artykuł 8

1. Przywóz do Wspólnoty któregośkolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności gospodarczej na terenie Wspólnoty.

Pozwolenia na przywóz są ważne w całej Wspólnocie. Pozwolenia te są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli w tym okresie przywóz lub wywóz nie jest prowadzony, lub jest prowadzony jedynie częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 14.

Artykuł 9

Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 10

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania niniejszego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego mocy nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 10a

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami, mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa, w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurami określonymi w art. 14.

5. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3280/75 z dnia 16 grudnia 1975 r. (Dz.U. nr L 326 z 18.12.1975, str. 4).*

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK XX **NASIONA**

I. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71 z dnia 26 października 1971 r. (Dz.U. nr L 246 z 5.11.1971, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3375/93 (Dz.U. nr L 303 z 10.12.1993, str. 9).

1. Art. 5-7 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 5

1. O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Do klasyfikacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz szczegółowe zasady jej stosowania; nomenklatura taryfowa wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia zostaje włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 6

O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

- nakładania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;
- stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 7

1. Jeżeli skutek wywozu lub przywozu rynek wspólnotowy jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1, został dotknięty lub w poważnym stopniu zagrożony doznaniem zakłóceń mogących zagrażać osiągnięciu celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się odpowiednie środki do chwili ustania tych zakłóceń lub zagrożenia ich wystąpieniem.

Rada, działając na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu oraz określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli zachodzi sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeśli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, to podejmuje w jego sprawie decyzję w terminie trzech dni roboczych od daty doręczenia wniosku.

Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym

zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

Przepisy niniejszego artykułu są stosowane z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Skreśla się art. 8a.

II. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1578/72 z dnia 20 lipca 1972 r. (Dz.U. nr L 186 z 26.7.1972, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1984/86 (Dz.U. nr L 171 z 28.6.1986, str. 3).

Powyższe rozporządzenie traci moc.

ZAŁĄCZNIK XXI
PRZEPISY RÓŻNE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 827/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. (Dz.U. nr L 151 z 30.6.1968, str. 16), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 794/94 (Dz.U. nr L 92 z 9.4.1994, str. 15).*

1. Art. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 2

1. Jeśli niniejsze rozporządzenie nie przewiduje inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.
2. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i specjalne zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.
3. O ile niniejsze rozporządzenie lub przepisy przyjęte na jego podstawie nie stanowią inaczej i pod warunkiem przestrzegania zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych dotyczących produktów wymienionych w Załączniku, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:
 - pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych,
 - stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 3

1. Jeżeli wskutek przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 zostaje dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą określoną w art. 43 ust. 2 Traktatu, uchwała ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa w jakich przypadkach i w jakich granicach Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1 Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w jego sprawie w ciągu trzech dni roboczych od dnia otrzymania wniosku.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

2. Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

W przypadku powoływania się na niniejszy artykuł, środki przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 38 rozporządzenia nr 136/66/EWG i odpowiednimi artykułami innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych.”

II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/79 z dnia 5 lutego 1979 r. (Dz.U. nr L 34 z 9.2.1979, str. 2), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3209/89 (Dz.U. nr L 312, 27.10. 1989, str. 5).*

Skreśla się art. 2 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK XXII
REGIONY PERYFERYJNE

- I. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3763/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. (Dz.U. nr L 356 z 24.12.1991, str. 1), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378 z 23.12.1992, str. 23).*

W art. 2 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w akapicie pierwszym część zdania o brzmieniu: „Opłaty wyrównawcze ustalone na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2727/75 z dnia 29 października 1975 r w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż” otrzymuje brzmienie:

„Należności celne przywozowe przewidziane we Wspólnej Taryfie Celnej”.

- b) w akapicie drugim wyrażenie „opłata wyrównawcza (zwolnienie)” zastępuje się wyrażeniem „(zwolnienie) z należności celnych przywozowych”.

- II. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1600/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 173 z 27.6.1992, str. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378, 23.12.1992, str. 23).*

1. W art. 3 ust. 1 skreśla się wyrażenie „opłaty wyrównawcze i/lub”.
2. W art. 5 ust. 1 lit. a) skreśla się wyrażenie „i/lub opłaty wyrównawcze określone w art. 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny”.
3. W art. 7 skreśla się wyrażenie „opłata wyrównawcza i/lub”.

- III. *Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/92 z dnia 15 czerwca 1992 r. (Dz.U. nr L 173 z 27.6.1992, str. 13), zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3714/92 (Dz.U. nr L 378, 23.12.1992, str. 23).*

1. W art. 3 ust. 1 skreśla się wyrażenie „opłaty wyrównawcze i/lub”.
2. W art. 5 ust. 1 lit. a) skreśla się wyrażenie „i/lub opłaty wyrównawcze określone w art. 9 rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68”.

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1365/2000

z dnia 19 czerwca 2000 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2759/75 w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2759/75⁴ przewiduje cenę podstawową, która ma być ustalana corocznie odnośnie do niektórych prezentacji mięsa ze świń domowych. Zgodnie z podejściem przyjętym w celu reformy wspólnych organizacji rynków w ramach Agendy 2000 oraz w celu stworzenia producentom możliwości opracowania planów produkcyjnych na dłuższy okres, należy ustalić cenę podstawową na czas nieograniczony, bez uszczerbku dla rewizji, które mogą być wymagane w przyszłości.
- (2) Cena podstawowa musi być ustalona na poziomie umożliwiającym stabilizację cen rynkowych przy jednoczesnym uniknięciu tworzenia się nadwyżek strukturalnych we Wspólnocie.
- (3) Cena podstawowa musi zostać ustalona dla jakości standardowej określonej w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. określającym wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych⁵.
- (4) Środki niezbędne dla wykonania rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁶,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹ Dz.U. C 86E z 24.3.2000, str. 5.

² Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 16 maja 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 168 z 16.6.2000, str. 17.

⁴ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3290/94 (Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 105).

⁵ Dz.U. L 301 z 20.11.1984, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3513/93 (Dz.U. L 320 z 22.12.1993, str. 5).

⁶ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 2759/75 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Cena podstawowa mięsa ze świń domowych, w tuszach lub półtuszach, (zwanym dalej „ubitymi świniami”) o standardowej jakości, wynosi 1 509,39 EUR za tonę od dnia 1 lipca 2000 r.

Standardową jakość określa się pod względem wagi oraz zawartości chudego mięsa w tuszach, ustalanych zgodnie z art. 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia (EWG) nr 3220/84, w następujący sposób:

- tusze ważące od 60 do mniej niż 120 kg: klasa E,
- tusze ważące od 120 kg do 180 kg: klasa R.”

2. Skreśla się art. 4 ust. 4;
3. Skreśla się art. 23;
4. Art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet Zarządzający ds. wieprzowiny, zwany dalej „Komitetem”.

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu, zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na dwa miesiące.

3. Komitet przyjmuje własny regulamin.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 19 czerwca 2000 r.

W imieniu Rady

L. CAPOULAS SANTOS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 3444/90

z dnia 27 listopada 1990 r.

ustanawiające szczegółowe zasady dotyczące przyznawania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania wieprzowiny

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem 1249/89², w szczególności jego art. 5 ust. 4 i 7 ust. 2 oraz art. 22 akapit drugi,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1676/85 z dnia 11 czerwca 1985 r. w sprawie kursów walutowych stosowanych w rolnictwie³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2205/90⁴, w szczególności jego art. 5 ust. 3 i art. 12,

a także mając na uwadze, co następuje:

w uzupełnieniu do ogólnych zasad ustanowionych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2763/75⁵ należy przyjąć szczegółowe zasady w celu udzielania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania wieprzowiny;

jeśli pomoc ta ma osiągnąć swój cel, to powinna być przyznawana tylko osobom fizycznym lub prawnym ustanowionym we Wspólnocie, których działalność i doświadczenie w sektorze dają pewność, iż składowanie będzie się odbywać w zadowalający sposób i które mają we Wspólnocie chłodnie o odpowiednich możliwościach składowania;

z tego samego powodu pomoc powinna być udzielana tylko w celu składowania zamrożonych produktów dobrej jakości handlowej, pochodzących ze Wspólnoty, zgodnie z tym, co stanowi rozporządzenie Komisji (EWG) nr 964/71⁶ o poziomie radioaktywności nieprzekraczającym maksymalnych poziomów dopuszczalnych zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 737/90 z dnia 22 marca 1990 r. w sprawie warunków regulujących przywóz produktów rolnych pochodzących z państw trzecich w następstwie wypadku w elektrowni jądrowej w Czernobylu⁷;

¹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

² Dz.U. nr L 129 z 11.5.1989, str. 12.

³ Dz.U. nr L 164 z 29.6.1985, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 201 z 31.7.1990, str. 9.

⁵ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 19.

⁶ Dz.U. nr L 104 z 11.5.1971, str. 12.

⁷ Dz.U. nr L 82 z 29.3.1990, str. 1.

sytuacja rynkowa i jej przyszły rozwój mogłyby spowodować, że dogodne byłoby dla strony zawierającej umowę przeznaczenie swoich zapasów na wywóz od momentu rozpoczęcia przechowywania i że ze względu na tę hipotezę właściwe jest określenie warunków, na jakich mięso, które jest przedmiotem umowy składu powinno jednocześnie podlegać systemowi regulacji, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia Rady (EWG) nr 565/80 z dnia 4 marca 1980 r. w sprawie zaliczek na poczet refundacji wywozowych za produkty rolne⁸, zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2026/83⁹, tak aby można było korzystać z zaliczek na poczet refundacji wywozowych;

aby uczynić ten program bardziej efektywnym, umowy muszą odnosić się do pewnej minimalnej ilości, zróżnicowanej odpowiednio według produktu, a zobowiązania, które mają być spełnione przez stronę zawierającą umowę, w szczególności te umożliwiające agencji interwencyjnej przeprowadzenie inspekcji warunków przechowywania, muszą być określone;

kwota zabezpieczenia zapewniającego wypełnianie zobowiązań umownych powinna być ustalona jako procent kwoty pomocy;

stosownie do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85 z dnia 22 lipca 1985 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu zabezpieczeń dla produktów rolnych¹⁰, zmienionego rozporządzeniem 3745/89¹¹, należy określić najważniejsze wymogi, którym należy sprostać dla zwolnienia zabezpieczenia; przechowywanie umówionej ilości przez umowny okres stanowi jeden z najważniejszych wymogów przyznania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania wieprzowiny; w celu uwzględnienia praktyki handlowej i ze względów praktycznych, powinna być dozwolona pewna tolerancja co do powyższej ilości;

środek proporcjonalności powinien mieć zastosowanie do zwolnienia zabezpieczenia i przyznawania pomocy, gdy pewne wymogi odnoszące się do ilości, która ma być składowana, nie są spełnione;

w celu poprawy efektywności programu, strona zawierająca umowę powinna mieć możliwość otrzymania zaliczki na poczet pomocy, pod warunkiem złożenia zabezpieczenia, należy także ustanowić przepisy dotyczące składania wniosków o pomoc, dokumentów pomocniczych, które mają być przedstawione oraz terminu płatności;

na podstawie art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1676/85 należy określić, że w przypadku pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania, terminem wejścia w życie ustalenia kwoty zabezpieczenia i pomocy w walucie krajowej jest dzień zawarcia umowy składu lub ostateczny termin składania ofert przetargowych;

poprzednie doświadczenie z innymi programami dotyczącymi prywatnego składowania produktów rolnych ukazało potrzebę określenia, do jakiego stopnia rozporządzenie Rady

⁸ Dz.U. nr L 62 z 7.3.1980, str. 5.

⁹ Dz.U. nr L 199 z 22.7.1983, str. 12

¹⁰ Dz.U. nr L 205 z 3.8.1985, str. 5.

¹¹ Dz.U. nr L 364 z 14.12.1989, str. 54.

(EWG, EURATOM) nr 1182/71¹² ma zastosowanie do ustalania okresów, dat i terminów, o których mowa w takich programach, a także dokładnego określania dni, w których umowne składowanie zaczyna się i kończy;

zgodnie z art. 3 ust. 4 rozporządzenia (EWG, EURATOM) nr 1182/71 gdy ostatnim dniem okresu jest święto państwowe, niedziela lub sobota, termin powinien kończyć się po upływie ostatniej godziny następnego dnia roboczego; zastosowanie tego przepisu do umów składu może nie leżeć w interesie przechowujących lub jego wynikiem może być nierówne traktowanie; dlatego też należy wprowadzić odstępstwo dotyczące ustalania ostatniego dnia składowania w ramach umowy;

należy wprowadzić przepis o proporcjonalności w przypadku przyznawania pomocy gdy okres składowania nie jest w pełni przestrzegany; należy również wprowadzić przepis o skróceniu okresu składowania, gdy mięso usuwane ze składów przeznaczone jest na wywóz; należy dostarczyć dowód, że mięso zostało wyeksportowane, tak jak w przypadku pomocy, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającym wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych za produkty rolne¹³, zmienionym rozporządzeniem nr 1615/90¹⁴;

art. 4 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2763/75 przewiduje, iż kwota pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania może być ustalana w drodze procedury przetargowej; art. 4 i 5 tego samego rozporządzenia zawierają przepisy, które mają być przestrzegane w związku z tą procedurą; jednakże niezbędne są bardziej szczegółowe przepisy w tym celu;

celem procedury przetargowej jest ustalenie kwoty pomocy; podczas wyboru najlepszych ofert preferencyjnie traktuje się te najbardziej korzystne dla Wspólnoty; dlatego też można ustalić maksymalną kwotę pomocy, w przypadku której oferty będą akceptowane; jeżeli nie ma oferty możliwej do zaakceptowania, żadna nie musi być zaakceptowana;

należy wprowadzić przepis dotyczący systemu kontroli w celu zagwarantowania, że pomoc nie jest udzielana niesłusznie; w tym celu właściwe jest, aby Państwa Członkowskie dokonywały kontroli stosownie do różnych etapów składowania;

istnieje przyczyna zapobiegania nieprawidłowościom i oszustwom oraz stosowania związanych z tym sankcji; w tym celu właściwe jest wykluczenie strony zawierającej umowę, w przypadku fałszywej deklaracji, z pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania na rok kalendarzowy następujący po roku, w którym sporządzono fałszywą deklarację;

aby dać Komisji ogólny pogląd na efekty programu prywatnego składowania, Państwa Członkowskie powinny dostarczać jej niezbędnych informacji;

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1092/80 z dnia 2 maja 1980 r. ustanawiające szczegółowe zasady przyznawania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania wieprzowiny¹⁵,

¹² Dz.U. nr L 124 z 8.6.1971, str. 1.

¹³ Dz.U. nr L 351 z 14.12.1987, str. 1.

¹⁴ Dz.U. nr L 152 z 16.6.1990, str. 33.

¹⁵ Dz.U. nr L 114 z 3.5.1980, str. 22.

ostatnio zmienione rozporządzeniem nr 3498/88¹⁶, została znacząco zmienione; ponieważ mają być wprowadzane dalsze poprawki, odpowiednie ustawodawstwo powinno zostać całkowicie zmienione; jednakże nowe przepisy powinny stosować się tylko do umów zawartych po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia;

Komitety Zarządzający ds. wieprzowiny nie wydał opinii w czasie ustalonym przez swojego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przyznawanie pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania, o którym mowa w art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75, podlega warunkom ustalonym w niniejszym rozporządzeniu.

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 2

1. Umowy prywatnego składu wieprzowiny są zawierane pomiędzy agencjami interwencyjnymi Państw Członkowskich a osobami fizycznymi lub prawnymi, zwanymi dalej „stronami zawierającymi umowę”:

- prowadzącymi działalność w sektorze mięsa i żywca przez co najmniej ostatnie 12 miesięcy i oficjalnie zarejestrowanymi w Państwie Członkowskim
- oraz
- dysponującymi odpowiednimi pomieszczeniami i urządzeniami do składowania w obrębie Wspólnoty.

2. Pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania może być udzielana tylko w przypadku mięsa o solidnej i odpowiedniej jakości handlowej pochodzącego ze zwierząt, których chów odbywał się we Wspólnocie przynajmniej przez ostatnie dwa miesiące i ubitych nie więcej niż dziesięć dni przed datą oddania produktów do składowania, o czym mowa w art. 4 ust. 2.

3. Żadne mięso o zawartości pierwiastków radioaktywnych przekraczającej maksymalne poziomy dozwolone w rozporządzeniach Wspólnoty nie może być przedmiotem umowy składu. Poziomy stosowane do produktów pochodzących ze Wspólnoty są zgodne z ustalonymi w art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 737/90. Poziom skażenia radioaktywnego produktu jest sprawdzany, jeśli wymaga tego sytuacja i na niezbędny okres. Gdy jest to konieczne, czas trwania i zakres kontroli są ustalane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75.

¹⁶ Dz.U. nr L 306 z 11.11.1988, str. 32.

4. Umowy nie mogą odnosić się do ilości mniejszej niż ilość minimalna, która zostanie określona dla każdego produktu.

5. Mięso musi być umieszczane w składzie w stanie świeżym, a składowane w stanie zamrożonym.

Artykuł 3

1. Wnioski o umowę lub oferty oraz umowy odnoszą się tylko do jednego spośród produktów, w przypadku których można udzielić dopłaty.

2. Wnioski o umowę lub oferty nie są akceptowane, jeśli nie zawierają szczegółów, o których mowa w ust. 3 lit. a), b), d) i e) i nie zostanie dostarczony dowód, że zabezpieczenie zostało zdeponowane.

3. Umowy zawierają następujące dane szczegółowe:

- a) deklarację, poprzez którą strona zawierająca umowę zobowiązuje się do umieszczenia w składzie i składowania produktów, które spełniają warunki określone w art. 2 ust. 2 i 3;
- b) opis i ilość produktu, który ma być składowany;
- c) termin umieszczenia w składzie, o którym mowa w art. 4 ust. 3, całkowitej ilości, o której mowa w lit. b);
- d) okres składowania,
- e) kwotę dopłaty na jednostkę wagi;
- f) kwotę zabezpieczenia;
- g) przepis umożliwiający skrócenie lub przedłużenie okresu składowania na warunkach ustanowionych w rozporządzeniach Wspólnoty.

4. Umowy nakładają na stronę zawierającą umowę przynajmniej następujące zobowiązania:

- a) umieszczanie uzgodnionej ilości produktu w składzie w przedziale czasowym ustanowionym w art. 4 i składowanie go na własne ryzyko i koszt w warunkach zapewniających utrzymanie cech produktu, o których mowa w art. 2 ust. 2, przez umowny okres, bez zmiany, zastąpienia lub przeniesienia składowanych produktów do innego składu; jednakże w wyjątkowych wypadkach i na odpowiednio umotywowaną prośbę agencja interwencyjna może wydać upoważnienie do przemieszczania składowanych produktów;
- b) informowanie agencji interwencyjnej, z którą zawarła umowę, w odpowiednim czasie przed rozpoczęciem składowania, o każdej indywidualnej partii w rozumieniu art. 4 ust.

1 akapit drugi o dacie i miejscu składowania oraz charakterze i ilości produktu, który ma być składowany; agencja interwencyjna może wymagać, aby informacje te zostały podane przynajmniej dwa dni robocze przed umieszczeniem w składzie każdej partii;

- c) przesyłanie do agencji interwencyjnej dokumentów odnoszących się do operacji umieszczania w składzie nie później niż miesiąc po dacie, o której mowa w art. 4 ust. 3;
- d) składowanie produktów zgodnie z wymogami identyfikacyjnymi, o których mowa w art. 13 ust. 4;
- e) pozwalanie agencji na kontrolowanie w dowolnym momencie, czy wszystkie zobowiązania umowne są spełniane.

Artykuł 4

1. Umieszczanie w składzie musi być zakończone nie później niż 28 dni po dacie zawarcia umowy.

Produkty mogą być umieszczane w składzie w indywidualnych partiach, przy czym każda partia to ilość oddana do składowania w danym dniu według umowy i według składu.

2. Umieszczanie w składzie każdej indywidualnej partii ilości umownej rozpoczyna się w dniu, w którym przechodzi ona pod kontrolę agencji interwencyjnej.

Dniem tym jest dzień, w którym ustalona zostaje waga netto produktu świeżego lub schłodzonego:

- w miejscu składowania, w przypadku gdy mięso jest zamrażane na miejscu,
- w miejscu zamrażania, w przypadku gdy mięso jest zamrażane w odpowiednim zakładzie poza miejscem składowania.

Jednakże w przypadku produktów bez kości umieszczonych w składzie ważenie może być dokonywane w miejscu usuwania kości.

Ustalanie wagi produktów, które mają być umieszczone w składzie, nie następuje przed zawarciem umowy.

3. Umieszczanie w składzie kończy się w dniu, w którym ostatnia partia ilości umownej zostaje umieszczona w składzie.

Dniem tym jest dzień, w którym wszystkie produkty objęte umową znajdują się w miejscu ostatecznego składowania niezależnie od tego, czy będą świeże czy zamrożone.

4. Gdy produkty umieszczone w składzie podlegają systemowi regulacji ustanowionemu w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 565/80:

- niezależnie do art. 28 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 3665/87 okres, o którym mowa w tym przepisie zostaje zwiększony tak, aby obejmował maksymalny okres składowania umownego, zwiększony o jeden miesiąc;
- Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby umieszczanie w składzie i podleganie systemowi regulacji, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 565/80, rozpoczynały się jednocześnie. W tym przypadku, gdy umowa prywatnego składu jest zawierana na ilość składającą się z kilku partii, które są umieszczane w składzie w różnych dniach, każda z powyższych partii może być przedmiotem odrębnego zgłoszenia płatniczego. Zgłoszenie płatnicze, o którym mowa w art. 25 rozporządzenia nr 3665/87 jest składane dla każdej partii w dniu, w którym zaczyna się jej składowanie.

Artykuł 5

1. Kwota zabezpieczenia, o której mowa w art. 3 ust. 2, nie przekracza 30% kwoty dopłaty, o którą się ubiegano.
2. Najważniejsze wymogi w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85 są następujące:
 - niewycofywanie wniosku o umowę lub oferty przetargowej;
 - przechowywanie przynajmniej 90% ilości umownej przez umowny okres składowania, na ryzyko strony zawierającej umowę i na warunkach, o których mowa w art. 3 ust. 4 lit. a) oraz
 - gdy zastosowanie ma art. 9 ust. 4, wywóz mięsa dokonywany jest zgodnie z jedną spośród trzech wymienionych tam możliwości.
3. Z zastrzeżeniem art. 9 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, art. 27 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85 nie ma zastosowania.
4. Zabezpieczenie jest natychmiast zwalniane, gdy wnioski o umowę lub oferty nie zostały zaakceptowane.
5. Gdy termin umieszczania w składzie, o którym mowa w art. 4 ust. 1 zostanie przekroczony o 10 dni, umowa jest unieważniana a zabezpieczenie ulega przypadkowi zgodnie z art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.

Artykuł 6

1. Dopłata jest ustalana na jednostkę wagową, dotyczy ona wagi określonej zgodnie z art. 4 ust. 2.

2. Z zachowaniem ust. 3 niniejszego artykułu i art. 9 ust. 4, strony zawierające umowę są uprawnione do dopłaty, jeśli najważniejsze wymogi, o których mowa w art. 5 ust. 2 zostaną spełnione.

3. Dopłata jest wypłacana tylko do ilości umownej.

Jeśli ilość faktycznie składowana w umownym okresie składowania jest mniejsza niż ilość umowna i:

- a) nie mniejsza niż 90% tej ilości, dopłata jest proporcjonalnie zmniejszana;
- b) mniejsza niż 90%, lecz nie mniejsza niż 80% tej ilości, dopłata do ilości faktycznie składowanej jest zmniejszana o połowę;
- c) mniejsza niż 80% tej ilości, dopłata nie jest wypłacana.

4. Po trzech miesiącach składowania w ramach umowy można na prośbę strony zawierającej umowę wypłacić zaliczkę, pod warunkiem że zdeponuje ona zabezpieczenie równe zaliczce plus 20%.

Zaliczka nie przekracza kwoty dopłaty odpowiadającej trzymiesięcznemu okresowi składowania. Gdy produkty objęte umową są eksportowane zgodnie z art. 9 ust. 4 przed wypłaceniem zaliczki, podczas obliczania jej kwoty uwzględnia się faktyczny okres składowania tych produktów.

Artykuł 7

1. Z wyjątkiem przypadków działania siły wyższej, wnioski o wypłacenie dopłaty i dokumenty towarzyszące muszą być złożone u właściwych władz w ciągu sześciu miesięcy od upływu maksymalnego okresu umownego składowania. Gdy dokumenty towarzyszące nie będą mogły być przedstawione w określonym terminie, chociaż strona zawierająca umowę działała szybko aby uzyskać je na czas, na ich przedstawienie mogą być określone dodatkowe terminy, które nie mogą przekroczyć w sumie sześciu miesięcy. Gdy ma zastosowanie art. 9 ust. 4, należy przedstawić niezbędny dowód w terminie określonym w art. 47 ust. 2, 4, 6 i 7 rozporządzenia (EWG) nr 3665/87.

2. Z wyjątkiem przypadków działania siły wyższej, o których mowa w art. 10 i w przypadkach gdy rozpoczęto dochodzenie w sprawie uprawnienia do dopłat, dopłata jest wypłacana przez właściwe władze jak najszybciej i nie później niż trzy miesiące od dnia złożenia przez stronę zawierającą umowę wniosku o płatność wraz z wymaganymi dokumentami towarzyszącymi.

Artykuł 8

Kurs przeliczeniowy, który ma być stosowany do kwot dopłat i zabezpieczeń, jest rolniczym kursem przeliczeniowym obowiązującym w przypadku dopłat liczonych

wcześniej ryczałtowo w dniu, w którym umowa jest zawierana lub w przypadku dopłaty przyznawanej w drodze przetargu, w ostatnim dniu składania ofert.

Artykuł 9

1. Okresy, daty i terminy, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, są ustalane zgodnie z rozporządzeniem (EWG, EURATOM) nr 1182/71. Jednakże art. 3 ust. 4 tego rozporządzenia nie ma zastosowania do ustalania okresu składowania, o którym mowa w art. 3 ust. 3 lit. d) tego rozporządzenia albo w uzupełnieniu w art. 3 ust. 3 lit. g), bądź w ust. 4 tego artykułu.

2. Pierwszym dniem umownego okresu składowania jest pierwszy dzień następujący po tym, w którym zakończono umieszczanie w składzie.

3. Usuwanie ze składu może rozpocząć się w dniu następującym po ostatnim dniu umownego okresu składowania.

4. Po upływie dwumiesięcznego okresu składowania strona zawierająca umowę może wycofać ze składu wszystkie lub część produktów objętych daną umową z zachowaniem minimum 5 ton na stronę zawierającą umowę i na skład lub, jeśli dostępne jest mniej niż wyżej wymieniona ilość, całkowitą ilość objętą umową w składzie, pod warunkiem że w ciągu 60 dni po ich usunięciu ze składu produkty:

- opuszczają terytorium celne Wspólnoty bez dalszego przetwarzania,
- dotrą do miejsca przeznaczenia bez dalszego przetwarzania, w przypadkach, o których mowa w art. 34 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 3665/87

albo

- zostaną umieszczone bez dalszego przetwarzania w składzie żywności zatwierdzonym zgodnie z art. 38 rozporządzenia (EWG) nr 3665/87.

Umowny okres składowania kończy się dla każdej indywidualnej partii przeznaczonej na wywóz w dniu poprzedzającym:

- dzień usunięcia ze składu
- lub
- dzień akceptacji zgłoszenia wywozowego, gdy produkt nie został ruszony.

Kwota dopłaty jest zmniejszana proporcjonalnie do czasu skrócenia okresu składowania zgodnie z kwotami ustalonymi stosownie do art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2763/75.

Do celów niniejszego ustępu dowód wywozu jest dostarczany zgodnie z art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 3665/87.

5. Gdy zastosowanie mają ust. 3 i 4 niniejszego artykułu, strona zawierająca umowę informuje agencję interwencyjną w odpowiednim czasie przed zamierzonym rozpoczęciem usuwania ze składu. Agencja interwencyjna może wymagać, aby informacja ta została podana przynajmniej dwa dni robocze przed tą datą.

Gdy obowiązek zawiadomienia agencji interwencyjnej nie jest przestrzegany, lecz dostarczono wystarczające dowody, w ciągu 30 dni po usunięciu ze składu, w celu wykazania właściwym władzom kiedy i jakie ilości usunięto ze składu:

- dopłata jest przyznawana z zastrzeżeniem art. 6 ust. 3
- i
- 15% zabezpieczenia dla danej ilości ulega przypadkowi.

We wszystkich innych przypadkach niestosowania tego wymogu:

- nie wypłaca się dopłaty dla danej umowy
- i
- zabezpieczenia dla danej umowy ulega przypadkowi.

6. Z wyjątkiem przypadków działania siły wyższej, o których mowa w art. 10, gdy strona zawierająca umowę nie przestrzega terminu końca umownego okresu przechowywania lub dwumiesięcznego terminu, o którym mowa w ust. 4 dla całkowitej składowanej ilości, każdy dzień kalendarzowy nieprzestrzegania pociąga za sobą 10% obniżkę kwoty dopłaty dla danej umowy.

Artykuł 10

W przypadku działania siły wyższej, gdy naruszone zostaje wykonanie zobowiązań umownych przez stronę zawierającą umowę, właściwe władze danego Państwa Członkowskiego decydują o środkach, które uważają za niezbędne w danych okolicznościach. Władze te informują Komisję o każdym przypadku siły wyższej i o działaniu podjętym w jej następstwie.

TYTUŁ II

PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE

Artykuł 11

Gdy dopłata jest ustalana z wyprzedzeniem ryczałtowo:

- a) wniosek o umowę musi zostać złożony we właściwej agencji interwencyjnej zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2;
- b) właściwa agencja interwencyjna informuje każdego ubiegającego się o decyzji odnośnie wniosku o umowę listem poleconym, teleksem lub faksem, bądź za pisemnym

potwierdzeniem odbioru piątego dnia roboczego następującego po dniu, w którym złożono wniosek.

Gdy wniosek jest zaakceptowany, umowa jest uważana za zawartą w dniu wysłania zawiadomienia o decyzji, o której mowa w pierwszym akapicie w lit. b). Agencja interwencyjna określa zgodnie z tym datę, o której mowa w art. 3 ust. 3 lit. c).

Artykuł 12

1. Gdy dopłata udzielana jest w drodze przetargu:

- a) Komisja ogłasza w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* otwarcie procedury przetargowej, określając w szczególności dane szczegółowe odnośnie produktów, które mają być składowane, czas (datę i godzinę) złożenia ofert i ilości minimalne, dla których oferta może być złożona;
- b) oferty muszą być przygotowane w ECU i przedstawione zainteresowanej agencji interwencyjnej zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2;
- c) oferty są analizowane w czasie sesji prywatnej przez właściwe agencje Państw Członkowskich; osoby obecne podczas analizy są zobowiązane do dochowania tajemnicy;
- d) złożone oferty przetargowe muszą zostać wysłane Komisji anonimowo przez Państwa Członkowskie, tak aby dotarły nie później niż drugiego dnia roboczego po dniu następującym po ostatecznej dacie składania ofert, zgodnie z tym, co zapisano w zaproszeniu;
- e) gdy nie przedstawiono żadnych ofert, Państwa Członkowskie informują o tym Komisję w terminie określonym w lit. d);
- f) na podstawie otrzymanych ofert przetargowych Komisja decyduje zgodnie z procedurą określoną w art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 albo o ustaleniu maksymalnej kwoty dopłaty, uwzględniając warunki określone w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2763/75, albo o nieprzyznaniu dopłaty;
- g) gdy ustalona zostaje maksymalna kwota dopłaty, akceptowane są oferty nieprzekraczające tej kwoty.

2. W ciągu pięciu dni roboczych następujących po dniu, w którym zawiadomiono Państwa Członkowskie o decyzji Komisji, dana agencja interwencyjna informuje wszystkich oferentów o podjętej decyzji listem poleconym, teleksem, faksem lub za pisemnym potwierdzeniem odbioru.

Gdy oferta zostaje zaakceptowana, umowa jest uważana za zawartą w dniu wysłania przez agencję interwencyjną do oferenta zawiadomienia zgodnie z pierwszym akapitem. Agencja interwencyjna określa zgodnie z tym datę, o której mowa w art. 3 ust. 3 lit. c).

TYTUŁ III

KONTROLA I SANKCJE

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie gwarantują, że warunki uprawniające do uzyskania dopłaty są spełniane. W tym celu desygnują władze krajowe, które są odpowiedzialne za operacje kontroli składowania.

2. Strona zawierająca umowę udostępnia władzom zajmującym się operacjami kontrolnymi wszystkie dokumenty dla każdej umowy, pozwalające w szczególności na weryfikację następujących informacji o produktach umieszczanych w składach prywatnych:

- a) własności w czasie umieszczania w składzie;
- b) daty umieszczenia w składzie;
- c) wagi i numeru skrzynek lub części pakowanych w inny sposób;
- d) obecności produktów w składzie;
- e) obliczonej daty końca minimalnego okresu składowania i, gdy zastosowanie ma art. 9 ust. 4 lub 6, uzupełnionej datą faktycznego wycofania.

3. Strona zawierająca umowę lub, gdy ma to zastosowanie, zarządzający składem, prowadzi sprawozdawczość odnośnie dostępnych zapasów, obejmującą według numeru umowy:

- a) identyfikację produktów umieszczonych w składzie prywatnym,
- b) datę umieszczenia w składzie i obliczoną datę zakończenia minimalnego okresu składowania, uzupełnioną datą wycofania ze składu;
- c) liczbę półtuszy, skrzyń lub innych części przechowywanych pojedynczo, opis produktów i wagę każdej palety lub innych części przechowywanych pojedynczo, zarejestrowanych, gdy ma to zastosowanie, według indywidualnych partii;
- d) lokalizację produktów w składzie.

4. Składowane produkty muszą być łatwe do zidentyfikowania i muszą być identyfikowane indywidualnie według umowy. Każda paleta i, gdy ma to zastosowanie, każda część składowana osobno musi być oznaczona, tak aby numer umowy, opis produktu i waga były

widoczne. Musi być widoczna data umieszczenia w składzie na każdej indywidualnej partii oddanej do składowania w danym dniu.

Gdy produkty są umieszczane w składzie, władze odpowiedzialne za operację kontroli weryfikują identyfikację, o której mowa w pierwszym akapicie i mogą opieczętować produkty w składzie.

5. Władze zajmujące się operacjami kontrolnymi podejmują się:

- a) dla każdej umowy, kontroli pod kątem przestrzegania wszystkich zobowiązań określonych w art. 3 ust. 4;
- b) obowiązkowej kontroli w celu zapewnienia, że produkty są obecne w składzie w czasie ostatniego tygodnia umownego okresu składowania;
- c) - albo opieczętowania wszystkich produktów składowanych w ramach umowy zgodnie z akapitem drugim ust. 4

albo

- niezapowiedzianej kontroli wrywkowej w celu zapewnienia, że produkty znajdują się w składzie. Pobrana próbka musi być reprezentatywna i musi odpowiadać przynajmniej 10% całkowitej ilości oddanej do składowania w każdym Państwie Członkowskim w ramach środka pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania. Kontrole takie obejmują, poza badaniem sprawozdawczości, o której mowa w ust. 3, fizyczną kontrolę wagi i rodzaju produktów oraz ich identyfikację. Takie kontrole fizyczne muszą odnosić się do przynajmniej 5% ilości podlegającej niezapowiedzianej kontroli.

Koszty pieczętowania lub przenoszenia w związku z kontrolą są ponoszone przez stronę zawierającą umowę.

6. Kontrole na mocy ust. 5 muszą być przedmiotem raportu stwierdzającego:

- datę kontroli,
- czas jej trwania
- i
- przeprowadzone działania.

Raporty z kontroli muszą być podpisane przez odpowiedzialnego urzędnika i kontrasygnowane przez stronę zawierającą umowę lub, gdy jest to stosowne, przez zarządzającego składem i muszą być umieszczone w kartotece płatności.

7. W przypadku znaczących nieprawidłowości dotyczących przynajmniej 5% ilości produktów objętych jedną umową podlegającą kontroli, weryfikacja jest rozciągana na większą próbkę, która jest określana przez władze odpowiedzialne za kontrole.

Państwa Członkowskie informują Komisję o takich przypadkach w ciągu czterech tygodni.

Artykuł 14

W przypadku gdy zostanie ustalone i zweryfikowane przez władze odpowiedzialne za operacje kontrolne, że deklaracja, o której mowa w art. 3 ust. 3 lit. a), została sfalszowana zarówno celowo, jak i w wyniku poważnego zaniedbania, dana strona zawierająca umowę jest wykluczana z systemu pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania do końca następnego roku kalendarzowego po stwierdzeniu tego faktu.

TYTUŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie informują Komisję o wszystkich przepisach przyjętych dla stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję teleksem lub faksem:

- a) do czwartku każdego tygodnia i zgodnie z podziałem według okresu składowania o produktach i ilościach, na które zawarto umowy w poprzednim tygodniu, podając podsumowanie produktów i ilości, na które zawarto umowy;
- b) co miesiąc o produktach i ilościach całkowitych umieszczonych w składach;
- c) co miesiąc o produktach i ilościach całkowitych faktycznie składowanych i o produktach i całkowitych ilościach, dla których umowny okres składowania zakończył się;
- d) co miesiąc, jeśli okres składowania został skrócony lub przedłużony zgodnie z art. 3 ust. 3 lit. g) lub skrócony zgodnie z art. 9 ust. 4 lub 6, o produktach i ilościach, dla których okres składowania został zweryfikowany oraz o pierwotnych, jak i zweryfikowanych miesiącach wycofania ze składów.

3. Stosowanie środków, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, podlega regularnemu badaniu zgodnie z procedurą określoną w art. 25 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75.

Artykuł 16

1. Rozporządzenie (EWG) nr 1092/80 traci moc.

2. Odniesienia do rozporządzenia, które zgodnie z ust. 1 straciło moc są interpretowane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Odniesienia do artykułów rozporządzenia (EWG) nr 1092/80 mają być czytane zgodnie z tabelą korelacji podaną w Załączniku.

Artykuł 17

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dzień po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do umów zawartych po jego wejściu w życie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 1990 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ZAŁACZNIK

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (EWG) nr 1092/80	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2	Artykuł 2
Artykuł 3	Artykuł 3 ust. 3 i 4
Artykuł 4	Artykuł 3 ust. 1 i 2
----	Artykuł 4
Artykuł 5	Artykuł 5
Artykuł 6	Artykuł 6
----	Artykuł 7
Artykuł 7	Artykuł 8
Artykuł 8	Artykuł 9
Artykuł 9	Artykuł 10
Artykuł 10	Artykuł 11
Artykuł 11	Artykuł 12
----	Artykuł 13
----	Artykuł 14
Artykuł 12	Artykuł 15
Artykuł 13	Artykuł 16
Artykuł 14	Artykuł 17

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 3533/93

z dnia 21 grudnia 1993 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3444/90, (EWG) nr 3445/90 i (EWG) nr 3446/90 ustanawiające szczegółowe zasady przyznawania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania wieprzowiny, wołowiny i cielęciny oraz mięsa baraniego i koziego

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. dotyczące wspólnej organizacji rynku wieprzowiny¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1249/89², w szczególności jego art. 7 ust. 2 i art. 22 akapit drugi,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r., w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 747/93⁴, w szczególności jego art. 8 ust. 2 i art. 25,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa baraniego i koziego⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 363/93⁶, w szczególności jego art. 7 ust. 5 i art. 28 akapit drugi,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3813/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. w sprawie jednostki rozliczeniowej i kursów przeliczeniowych, jakie mają być stosowane do celów wspólnej polityki rolnej⁷, w szczególności jego art. 6 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

nieścisłości występujące w obowiązujących tekstach rozporządzeń Komisji (EWG) nr 3444/90⁸, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3792/90⁹, (EWG) nr 3445/90¹⁰ i (EWG) nr 3446/90¹¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1258/91¹², dotyczące kary nałożonej w przypadkach przekroczenia terminów dotyczących umieszczania mięsa w składach, w związku z tym niezbędne jest uściślenie tekstów w tym zakresie;

rozporządzenie (EWG) nr 3813/92 wprowadza nowe ustalenia agromonetarne poczynając od

¹ Dz.U. nr L 282 z 11.11.1975, str. 1.

² Dz.U. nr L 129 z 11.5.1989, str. 12.

³ Dz.U. nr L 148 z 28.6.1968, str. 24.

⁴ Dz.U. nr L 77 z 31.3.1993, str. 15.

⁵ Dz.U. nr L 289 z 7.10.1989, str. 1.

⁶ Dz.U. nr L 42 z 19.2.1993, str. 1.

⁷ Dz.U. nr L 387 z 31.12.1992, str. 1.

⁸ Dz.U. nr L 333 z 30.11.1990, str. 22.

⁹ Dz.U. nr L 365 z 28.12.1990, str. 5.

¹⁰ Dz.U. nr L 333 z 30.11.1990, str. 30.

¹¹ Dz.U. nr L 333 z 30.11.1990, str. 39.

¹² Dz.U. nr L 120 z 15.5.1991, str. 15.

dnia 1 stycznia 1993 r.; zgodnie z tymi ustaleniami, rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1068/93 z dnia 30 kwietnia 1993 r. w sprawie szczegółowych zasad określania i stosowania rolniczych kursów przeliczeniowych¹³, ustanawia terminy operacyjne dla rolniczych kursów przeliczeniowych; w związku z tym, niezbędne jest ustanowienie terminów operacyjnych dla prywatnego składowania w sektorze wieprzowiny, przewidziane w rozporządzeniu (EWG) nr 3444/90, w sektorze wołowiny i cielęciny, przewidziane w rozporządzeniu (EWG) nr 3445/90 i w sektorze mięsa baraniego i koziego przewidziane w rozporządzeniu (EWG) nr 3446/90;

jak wykazało doświadczenie, w pewnych okolicznościach, w szczególności gdy nadużywany jest system pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania, istnieje ryzyko popełnienia nadużyć przy wnioskowaniu o nie;

z tego względu decyzje dotyczące wniosków na zawieranie umów powinny być podane do wiadomości wyłącznie po upływie terminu potrzebnego na rozpatrzenie wniosku; termin ten musi umożliwić ustalenie sytuacji rynkowej i ustanowienie przepisu, gdzie sytuacja tego wymaga, dotyczącego specjalnych środków stosowanych w szczególności do wniosków będących w toku załatwiania; w celu umożliwienia zarządzania tym systemem, Komisja musi posiadać informacje dotyczące ilości produktów, dla jakich zostały złożone wnioski o zawarcie umowy;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetów Zarządzających ds. wieprzowiny, wołowiny i cielęciny oraz mięsa baraniego i koziego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 3444/90 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 5 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku, gdy termin umieszczania w składzie określony w art. 4 ust. 1 jest przekroczony, zabezpieczenie ulega przepadkowi zgodnie z art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.

Z zastrzeżeniem przepisów art. 6 ust. 3, jeśli termin na mocy w art. 4 ust. 1 jest przekroczony o więcej niż 10 dni, pomoc nie będzie przyznana.”;

2. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Stosowany kurs przeliczeniowy:

- kwoty pomocy jest równy rolniczemu kursowi przeliczeniowemu w danym dniu, określonym w art. 9 ust. 2,
- kwoty zabezpieczeń są równe rolniczemu kursowi przeliczeniowemu w danym

¹³ Dz.U. nr L 108 z 1.5.1993, str. 106.

dniu, w którym zabezpieczenie zostało złożone w agencji interwencyjnej.”;

3. W art. 11 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Decyzje dotyczące wniosków o zawarcie umów są podane do wiadomości przez odpowiednią agencję interwencyjną dla każdego wnioskodawcy listem poleconym, faksem, telexem lub dostarczony za potwierdzeniem odbioru w ciągu pięciu dni roboczych od dnia złożenia wniosku, pod warunkiem, że Komisja nie przyjmie specjalnych środków w okresie interwencyjnym.

Jeśli badanie wykaże nadużywanie systemu przedstawionego w tym rozporządzeniu, lub jeśli istnieje ryzyko nadużyć, podjęte środki mogą obejmować:

- zawieszenie stosowania tego rozporządzenia na nie więcej niż pięć dni roboczych. W takim przypadku, wnioski o zawarcie umów złożone w tym okresie nie są zatwierdzone,
- ustalenie procentu, o jaki zredukowane będą ilości zawarte we wnioskach w sprawie zawarcia umowy, z zastrzeżeniem, gdzie sytuacja tego wymaga, zachowania wymogu stosowania cen minimalnych,
- odrzucenie wniosków złożonych przed okresem zawieszenia, względem których decyzja musiałaby być podjęta w okresie zawieszenia.”;

4. W art. 15 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję telexem lub faksem:

- a) w poniedziałek i czwartek każdego tygodnia o ilościach produktów, dla których wnioski o zawarcie umów zostały złożone;
- b) przed czwartkiem każdego tygodnia i zgodnie z podziałem według okresu składowania o produktach i ilościach, na które zawarto umowy w poprzednim tygodniu, podając podsumowanie produktów i ilości, na które zawarto umowy;
- c) co miesiąc o produktach i ilościach całkowitych umieszczonych w składach;
- d) co miesiąc o produktach i ilościach całkowitych faktycznie składowanych i o produktach i całkowitych ilościach, dla których umowny okres składowania zakończył się;
- e) co miesiąc, jeśli okres składowania został skrócony lub przedłużony zgodnie z art. 3 ust. 3 lit. g) lub skrócony zgodnie z art. 9 ust. 4 lub 6, o produktach i ilościach, dla których okres składowania został zweryfikowany oraz o pierwotnych, jak i zweryfikowanych miesiącach wyprowadzenia ze składu.”

Artykuł 2

W rozporządzeniu (EWG) nr 3445/90 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 5 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy termin umieszczenia w składzie, określony w art. 4 ust. 1 jest przekroczony, zabezpieczenie ulega przepadkowi zgodnie z art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.

Z zastrzeżeniem przepisów art. 6 ust. 3, jeśli termin określony w art. 4 ust. 1 jest przekroczony o więcej niż 10 dni, pomoc nie będzie przyznana.”;

2. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Stosowany kurs przeliczeniowy:

- kwoty pomocy jest równy rolniczemu kursowi przeliczeniowemu w danym dniu, określonym w art. 9 ust. 2,
- kwoty zabezpieczeń jest równy rolniczemu kursowi przeliczeniowemu w danym dniu, w którym zabezpieczenie zostało złożone w agencji interwencyjnej.”;

3. W art. 11 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Decyzje dotyczące wniosków o zawarcie umów są podane do wiadomości przez odpowiednią agencję interwencyjną dla każdego wnioskodawcy listem poleconym, faksem, telexem lub dostarczony za potwierdzeniem odbioru w ciągu pięciu dni roboczych od dnia złożenia wniosku, pod warunkiem, że Komisja nie przyjmie specjalnych środków w okresie interwencyjnym.

Jeśli badanie wykaże nadużywanie systemu przedstawionego w tym rozporządzeniu, lub jeśli istnieje ryzyko nadużyć, podjęte środki mogą obejmować:

- zawieszenie stosowania tego rozporządzenia na nie więcej niż pięć dni roboczych. W takim przypadku, wnioski o zawarcie umów złożone w tym okresie nie są zatwierdzone,
- ustalenie procentu, o jaki zredukowane będą ilości zawarte we wnioskach w sprawie zawarcia umowy, z zastrzeżeniem, gdzie sytuacja tego wymaga, zachowania wymogu stosowania cen minimalnych,
- odrzucenie wniosków złożonych przed okresem zawieszenia, względem których decyzja musiałaby być podjęta w okresie zawieszenia.”;

4. W art. 15 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję telexem lub faksem:

a) w poniedziałek i czwartek każdego tygodnia o ilościach produktów, dla których

wnioski o zawarcie umów zostały złożone;

- b) przed czwartkiem każdego tygodnia i zgodnie z podziałem według okresu składowania o produktach i ilościach, na które zawarto umowy w poprzednim tygodniu, podając podsumowanie produktów i ilości, na które zawarto umowy;
- c) co miesiąc o produktach i ilościach całkowitych umieszczonych w składach;
- d) co miesiąc o produktach i ilościach całkowitych faktycznie składowanych i o produktach i całkowitych ilościach, dla których umowny okres składowania zakończył się;
- e) co miesiąc, jeśli okres składowania został skrócony lub przedłużony zgodnie z art. 3 ust. 3 lit. g) lub skrócony zgodnie z art. 9 ust. 4 lub 6, o produktach i ilościach, dla których okres składowania został zweryfikowany oraz o pierwotnych, jak i zweryfikowanych miesiącach wyprowadzenia ze składu.”

Artykuł 3

W rozporządzeniu (EWG) nr 3446/90 wprowadza się następujące zmiany:

- 1. w drugim cytacie „art. 7 ust. 4” zastępuje się „art. 7 ust. 5”;
- 2. W art. 5 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy termin umieszczenia w składzie, określony w art. 4 ust. 1 jest przekroczony, zabezpieczenie ulega przepadkowi zgodnie z art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.

Z zastrzeżeniem przepisów art. 6 ust. 3, jeśli termin określony w art. 4 ust. 1 jest przekroczony o więcej niż 10 dni, pomoc nie będzie przyznana.”;

- 3. Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Stosowany kurs przeliczeniowy:

- kwoty pomocy jest równy rolniczemu kursowi przeliczeniowemu w danym dniu, określonym w art. 9 ust. 2,
- kwoty zabezpieczeń jest równy rolniczemu kursowi przeliczeniowemu w danym dniu, w którym zabezpieczenie zostało złożone w agencji interwencyjnej.”;

- 4. W art. 11 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Decyzje dotyczące wniosków o zawarcie umów są podane do wiadomości przez odpowiednią agencję interwencyjną dla każdego wnioskodawcy listem poleconym, faksem, teleksem lub dostarczony za potwierdzeniem odbioru w ciągu pięciu dni roboczych od dnia złożenia wniosku, pod warunkiem, że Komisja nie

przyjmie specjalnych środków w okresie interwencyjnym.

Jeśli badanie wykaże nadużywanie systemu przedstawionego w tym rozporządzeniu, lub jeśli istnieje ryzyko nadużyć, podjęte środki mogą obejmować:

- zawieszenie stosowania tego rozporządzenia na nie więcej niż pięć dni roboczych. W takim przypadku, wnioski o zawarcie umów złożone w tym okresie nie są zatwierdzone,
- ustalenie procentu, o jaki zredukowane będą ilości zawarte we wnioskach w sprawie zawarcia umowy, z zastrzeżeniem, gdzie sytuacja tego wymaga, zachowania wymogu stosowania cen minimalnych,
- odrzucenie wniosków złożonych przed okresem zawieszenia, względem których decyzja musiałaby być podjęta w okresie zawieszenia.”;

5. W art. 15 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję teleksem lub faksem:

- a) w poniedziałek i czwartek każdego tygodnia o ilościach produktów, dla których wnioski o zawarcie umów zostały złożone;
- b) przed czwartkiem każdego tygodnia i zgodnie z podziałem według okresu składowania o produktach i ilościach, na które zawarto umowy w poprzednim tygodniu, podając podsumowanie produktów i ilości, na które zawarto umowy;
- c) co miesiąc o produktach i ilościach całkowitych umieszczonych w składach;
- d) co miesiąc o produktach i ilościach całkowitych faktycznie składowanych i o produktach i całkowitych ilościach, dla których umowny okres składowania zakończył się;
- e) co miesiąc, jeśli okres składowania został skrócony lub przedłużony zgodnie z art. 3 ust. 3 lit. g) lub skrócony zgodnie z art. 9 ust. 5, o produktach i ilościach, dla których okres składowania został zweryfikowany oraz o pierwotnych, jak i zweryfikowanych miesiącach wyprowadzenia ze składu.”

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1994 r.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do prywatnego składowania począwszy od tej daty.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1993 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2042/98

z dnia 25 września 1998 r.

w sprawie szczególnych warunków przyznawania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania wieprzowiny

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3290/94², w szczególności jego art. 4 ust. 6 i art. 5 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

w odniesieniu do wieprzowiny mogą zostać podjęte środki interwencyjne, jeżeli na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty przeciętna cena tusz wieprzowych jest niższa niż 103% ceny podstawowej i prawdopodobnie pozostanie poniżej tego poziomu;

sytuacja na rynku cechuje się znaczącym spadkiem cen poniżej wymienionego poziomu; z uwagi na tendencje sezonowe i cykliczne sytuacja ta mogłaby trwać;

muszą zostać podjęte środki interwencyjne; mogą one zostać ograniczone do przyznania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania;

właściwe jest, ze względu na możliwy czas trwania obecnego kryzysu w sektorze wieprzowiny, zobowiązanie podmiotów gospodarczych do wywozu produktów, które są składowane w ramach umów, w celu uniemożliwienia ich ponownego wprowadzenia na rynek Wspólnoty po okresie składowania; wywóz taki powinien odbywać się zgodnie z niektórymi przepisami przewidzianymi w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3444/90³, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 3533/93⁴;

art. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2763/75⁵ przewiduje możliwość skrócenia bądź przedłużenia okresu składowania; dlatego należy uwzględnić nie tylko ustalenie kwot pomocy w odniesieniu do poszczególnych okresów składowania, lecz także kwot dodawanych lub potrącanych, jeżeli okres ten jest skrócony lub przedłużony;

w celu ułatwienia prac administracyjnych i kontrolnych wynikających z zawieranych umów, powinny zostać ustalone ilości minimalne;

zabezpieczenie powinno być ustalone na takim poziomie, który zmusi prowadzącego skład do

¹ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 1.

² Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 105.

³ Dz.U. L 333 z 30.11.1990, str. 22.

⁴ Dz.U. L 321 z 23.12.1993, str. 9.

⁵ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 19.

spełnienia podjętych przez niego zobowiązań;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wieprzowiny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Od dnia 28 września 1998 r. można przedstawiać wnioski o pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania zgodnie z przepisami rozporządzenia (EWG) nr 3444/90. Wykaz produktów kwalifikujących się do pomocy i odnośne kwoty są podane w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

2. Bez uszczerbku dla przepisów przewidzianych w art. 3 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 3444/90, wszystkie produkty objęte umową muszą zostać wywiezione najpóźniej 60 dnia po upływie maksymalnego okresu składowania przewidzianego w umowie, zgodnie z jedną z trzech możliwości przewidzianych w art. 9 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia.

3. Przepisy art. 6 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3444/90 stosuje się *mutatis mutandis* w odniesieniu do niewywiezionych ilości.

4. Jeżeli okres składowania jest wydłużony lub skrócony, kwota pomocy zostaje odpowiednio dostosowana. Kwoty miesięcznych i dziennych dodatków i potrąceń są określone w kolumnach 6 i 7 wymienionego Załącznika.

Artykuł 2

Ustala się następujące minimalne ilości na umowę i na produkt:

- a) 10 ton dla produktów bez kości;
- b) 15 ton dla wszystkich pozostałych produktów.

Artykuł 3

Zabezpieczenie wynosi 20% kwot pomocy określonych w Załączniku

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 września 1998 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2619/98

z dnia 4 grudnia 1998 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2042/98 w sprawie szczególnych warunków przyznawania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania wieprzowiny

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3290/94², w szczególności jego art. 4 ust. 6 i art. 5 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (WE) nr 2042/98³ zobowiązuje podmioty gospodarcze do wywozu produktów będących przedmiotem umowy składu po zakończeniu okresu składowania; przepis ten znacznie zmniejsza elastyczność tego środka wsparcia oraz, w rezultacie, zainteresowanie podmiotów gospodarczych tym przedsięwzięciem; dlatego właściwe jest uchylene tego obowiązku;

konieczne jest, aby niniejsze rozporządzenie było stosowane od początku okresu składania wniosków na umowy, tj. od dnia 28 września 1998 r. w celu zapewnienia równości traktowania wszystkich podmiotów gospodarczych uczestniczących w systemie pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wieprzowiny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 1 rozporządzenia (WE) nr 2042/98 skreśla się ust. 2 i 3 a ust. 4 otrzymuje oznaczenie ust. 2.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się z mocą od dnia 28 września 1998 r.

¹ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 1.

² Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 105.

³ Dz.U. L 263 z 26.9.1998, str. 12.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 grudnia 1998 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 2529/2001

z dnia 19 grudnia 2001 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa baraniego i koziego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuły 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Postanowienia dotyczące wspólnej organizacji rynku mięsa owczego i koziego ustanowiono w szeregu rozporządzeniach. Ze względów przejrzystości niniejsze rozporządzenia tracą moc i zostają zastąpione rozporządzeniem nowym. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2644/80 z dnia 14 października 1980 r. ustanawiające ogólne zasady interwencji w sektorze mięsa baraniego i koziego⁴, (EWG) nr 3901/89 z dnia 12 grudnia 1989 r. definiujące utuczone jagnięta jako tusze zwierzęce⁵, (EWG) nr 1323/90 z dnia 14 maja 1990 r. ustanawiające specjalne dopłaty do hodowli owiec i kóz na pewnych mniej uprzywilejowanych obszarach Wspólnoty⁶, (EWG) nr 3493/90 z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiające ogólne zasady przyznawania premii producentom mięsa baraniego i koziego⁷, (EWG) nr 338/91 z dnia 5 lutego 1991 r. określające wspólnotową standardową jakość świeżych lub chłodzonych tusz baranich⁸ i rozporządzenie Rady (WE) nr 2467/98 z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa baraniego i koziego⁹ zostają zastąpione nowymi ustaleniami niniejszego rozporządzenia i dlatego tracą moc.
- 2) Zależnie od produktu wspólna organizacja rynków rolnych może przybierać różne formy.

¹ Dz.U. C 213 E z 31.7.2001, str. 275.

² Opinia wydana 25 października 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Opinia wydana 17 października 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. L 275 z 18.10.1980, str. 8.

⁵ Dz.U. L 375 z 23.12.1989, str. 4. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1266/95 (Dz.U. L 123 z 3.6.1995, str. 3).

⁶ Dz.U. L 132 z 23.5.1990, str. 17. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 193/98 (Dz.U. L 20 z 27.1.1998, str. 18).

⁷ Dz.U. L 337 z 4.12.1990, str. 7. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2825/2000 (Dz.U. L 328 z 23.12.2000, str. 1).

⁸ Dz.U. L 41 z 14.2.1991, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2536/97 (Dz.U. L 347 z 18.12.1997, str. 6).

⁹ Dz.U. L 312 z 20.11.1998, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1669/2000 (Dz.U. L 193 z 29.7.2000, str. 8).

- 3) Chcąc osiągnąć cele przedstawione szczegółowo w artykule 33 Traktatu, w szczególności stabilność rynku i zadowalającą stopę życiową przedmiotowej społeczności rolniczej, konieczne jest zabezpieczenie pewnych ustaleń ułatwiających dostosowanie podaży do popytu rynkowego. Należy zapewnić środki zaradcze dla rynku wewnętrznego obejmujące w szczególności dopłaty dla producentów mięsa baraniego i koziego oraz indywidualny program magazynowania.
- 4) Kwota przyznawanej producentom dopłaty musi uwzględniać różne we Wspólnocie specjalizacje systemów produkcji. Dopłata do produkcji kóz powinna być przyznawana producentom działającym na określonych obszarach, gdzie hodowla kóz jest głównie nastawiona na produkcję mięsa, a techniki hodowlane kóz i owiec są z natury podobne.
- 5) Ponadto należy zabezpieczyć wypłatę premii dodatkowej producentom działającym na obszarach, gdzie hodowla owiec i kóz stanowi działalność tradycyjną lub ma znaczny udział w gospodarce rolnej. Przyznanie premii dodatkowej powinno się ograniczać do tych producentów, których gospodarstwa rolne w co najmniej 50% są wykorzystywane rolniczo na obszarach mniej uprzywilejowanych, jak to określa rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 27 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), zmieniające i odwołujące pewne rozporządzenia¹⁰.
- 6) Do celów administracyjnych dogodne jest, by najwcześniejszy termin wypłaty premii zbiegał się w czasie z początkiem roku budżetowego. Chcąc osiągnąć pożądaną wpływ na gospodarkę, dopłaty muszą być przyznawane w pewnych terminach (ograniczeniach czasowych).
- 7) Konieczne jest zapewnienie możliwości zmiany kwot dopłat w świetle rozwoju produkcji, produktywności i rynków.
- 8) Aby uniknąć zachęcania do produkcji i wzrostu wydatków, stosowne jest utrzymanie dla producentów pułapów indywidualnych. Ogólna liczba uprawnień premialnych każdego z Państw Członkowskich powinna być ustalana na podstawie poziomów już przyjętych.
- 9) Z uprawnienia do dopłaty nie powinni być wykluczeni producenci nowi i już działający, których pułapy indywidualne z różnych powodów nie odpowiadają zmienionym warunkom ich stad. Dlatego też należy zabezpieczyć zasoby rezerw narodowych i administrować nimi zgodnie z kryteriami Wspólnoty. Z tego samego powodu przeniesienie praw do dopłat bez przekazania związanego z nią gospodarstwa rolnego podlega przepisom, na mocy których część przeniesionych praw zostaje wycofana bez płatności wyrównawczej i przeznaczona na taką rezerwę narodową.
- 10) Aby zezwolić producentom, by ci na czas ograniczony zmniejszyli swą produkcję, Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość zabezpieczenia opcji czasowego przeniesienia praw do dopłat.
- 11) Należy wytworzyć więź pomiędzy wrażliwymi strefami lub rejonami a produkcją owiec i kóz, tak by zapewnić utrzymanie takiej produkcji, szczególnie na obszarach, gdzie taka produkcja jest istotna dla gospodarki regionalnej.

¹⁰ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 80.

- 12) W różnych rejonach produkcyjnych Wspólnoty warunki hodowli owiec i kóz oraz dochody producentów są znacznie zróżnicowane. Dlatego stosowne jest zabezpieczenie elastycznych ram dopłat wspólnotowych dla Państw Członkowskich, które to dopłaty ustalane i wypłacane będą w granicach stałych (określonych) kwot ogólnych i zgodnie z pewnymi wspólnymi kryteriami, tak by właściwie reagować na strukturalne i naturalne dysproporcje oraz zróżnicowane potrzeby tego sektora. Państwom Członkowskim wyasygnuje się takie kwoty ogólne w oparciu o ich udział w wypłacanej premii. Kryteria wspólne przewidziane są, między innymi, dla zapobieżenia, by dopłaty skutkowały dyskryminacją oraz po to, by w pełni uwzględniać właściwe zobowiązania wielostronne Wspólnoty. W szczególności istotne jest, aby Państwa Członkowskie były zobowiązane działać wyłącznie w oparciu o kryteria obiektywne, bacznie i w pełni zważały na pojęcie równego traktowania i unikały wypaczenia i rynku i konkurencji.
- 13) Środki interwencyjne przybierają formę pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania, która najmniej wpływa na normalny zbyt produktów. Celem zapewnienia właściwego stosowania takiej pomocy, Komisja powinna być w pełni informowana o dynamice (ruchu) cen na wspólnym rynku mięsa baraniego i koziego.
- 14) Jako ogólną zasadę przyjmuje się, że ilekroć spełnione są pewne kryteria ceny rynkowej, decyzję o przyznaniu pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania należy podjąć w kontekście procedury przetargowej. Jednakże pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania można by uczynić skuteczniejszą, gdyby z góry ustalono kwotę takiej pomocy tam, gdzie nagłące uciekanie się do składowania prywatnego jest nieodzowne w świetle szczególnie trudnej sytuacji rynkowej w jednym czy kilku przedmiotowych obszarach. Zatem niezbędne jest upoważnienie Komisji do wcześniejszego ustalenia wysokości takiej pomocy tam, gdzie taka sytuacja rynkowa zaistnieje, nawet jeśli nie zostały spełnione przedmiotowe kryteria ceny rynkowej.
- 15) Stabilizacji rynku Wspólnoty powinny służyć ustalenia handlowe, w połączeniu z ustaleniami cenowymi, premiami i środkami interwencyjnymi, a także hamujący system cel przywozowych.
- 16) Właściwe władze powinny być w stanie nieustannie śledzić rozwój handlu, tak by oceniać procesy rynkowe i, tam gdzie to konieczne, możliwe zastosowanie przewidzianych tym rozporządzeniem środków zaradczych. W tym celu należy zapewnić wydawanie pozwoleń na przywóz i, gdzie to stosowne, odpowiadających im pozwoleń na wywóz, dających gwarancję wywiązania się z transakcji handlowych, dla których o takie pozwolenia się zabiega.
- 17) Aby zapobiec lub przeciwdziałać niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, wynikającym z przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz jednego czy kilku takich produktów musi popadać jeżeli spełnione są pewne warunki pod dodatkowe cła przywozowe.
- 18) Stosowne jest pod pewnymi warunkami upoważnienie Komisji do otwierania i administrowania kontyngentami celnymi, wynikającymi czy to z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z postanowieniami Traktatu, czy też z innych aktów Rady.

- 19) W uzupełnieniu opisanego powyżej systemu, należy zapewnić w stopniu niezbędnym do jego właściwego funkcjonowania całkowity lub częściowy zakaz stosowania, jeśli tego wymaga sytuacja na rynku, przywózowych lub wywózowych ustaleń przetwórczych.
- 20) Na zewnętrznych granicach Wspólnoty struktura opłat celnych umożliwia obycie się bez tych wszystkich środków zabezpieczających. Jednakże w wyjątkowych okolicznościach ten mechanizm wspólnych cen i ceł może okazać się niedostateczny. W takich wypadkach, aby uniknąć opuszczenia rynku Wspólnoty bez ochrony przed wtórnymi zakłóceniami wynikającymi z usunięcia barier przywózowych, Wspólnota powinna być zdolna do bezzwłocznego podjęcia wszelkich niezbędnych środków zaradczych. Takie środki muszą być zgodne ze zobowiązaniami Wspólnoty, z międzynarodowymi włącznie.
- 21) Być może trzeba będzie również podjąć środki zaradcze, kiedy to istotna wyższa lub spadek cen zakłóca lub grozi zakłóceniem rynku Wspólnoty.
- 22) Ograniczenia w swobodnym przemieszczaniu, wynikające z zastosowania środków mających na celu zapobieżenie rozprzestrzenianiu się chorób zwierząt, mogą skutkować trudnościami na rynku jednego lub kilku Państw Członkowskich. Aby zaradzić takim sytuacjom, być może trzeba będzie wprowadzić nadzwyczajne środki podtrzymania rynku.
- 23) Przyznanie pewnych środków pomocowych mogłoby zagrozić właściwemu funkcjonowaniu jednolitego, opartego na wspólnych cenach, rynku. Przeto do mięsa baraniego i koziego stosują się postanowienia Traktatu zawiadujące pomocą państwa.
- 24) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszego rozporządzenia powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady nr 1999/448/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury sprawowania przyznanych Komisji¹¹ uprawnień wykonawczych.
- 25) Wydatki ponoszone przez Państwa Członkowskie na wywiązanie się z wynikających z tego rozporządzenia zobowiązań wchodzi w zakres rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹².
- 26) W pewnych regionach Wspólnoty istnieją obawy co do wpływu hodowli owiec i kóz na środowisko naturalne. W tej sprawie Komisja powinna sporządzić raport oparty na doświadczeniu już nabytym, któremu, jeśli trzeba, powinny towarzyszyć stosowne propozycje.
- 27) Przejście od ustaleń stanowionych rozporządzeniem (WE) nr 2467/98 do tych przewidzianych niniejszym rozporządzeniem może wywołać trudności, rozwiązania których to rozporządzenie nie przewiduje. Celem uporania się z takimi trudnościami, Komisja powinna mieć możliwość przyjęcia środków tymczasowych. Ponadto Komisja powinna być upoważniona do rozwiązywania specyficznych problemów praktycznych.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

¹¹ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

¹² Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103.

Wspólna organizacja rynku mięsa baraniego i koziego obejmuje system rynku wewnętrznego i system obrotu handlowego, oraz dotyczy poniższych produktów:

<i>Kod CN</i>	<i>Wyszczególnienie</i>
a) 0104 10 30	Jagnięta (do jednego roku życia)
0104 10 80	Żywe owce inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi i jagnięta
0104 20 90	Żywe kozy inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi
0204	Mięso baranie lub kozie: świeże, chłodzone lub mrożone
0210 99 21	Mięso baranie lub kozie: z kością, solone, w zalewie solnej, suszone lub wędzone
0210 99 29	Mięso baranie lub kozie: bez kości, solone, w zalewie solnej, suszone lub wędzone
b) 0104 10 10	Żywe owce – zwierzęta hodowlane czystej krwi
0104 20 10	Żywe kozy – zwierzęta hodowlane czystej krwi
0206 80 99	Jadalne podroby baranie i kozie: świeże lub chłodzone, inne niż te do produkcji farmaceutyków
0206 90 99	Jadalne podroby baranie i kozie: zamrożone, inne niż te do produkcji farmaceutyków
0210 99 60	Jadalne podroby baranie i kozie: solone, w zalewie solnej, suszone lub wędzone
ex 1502 00 90	Tłuszcze baranie i kozie, inne niż te 1503
c) 1602 90 72 1602 90 74	Inne gotowe lub konserwowane mięso czy podroby baranie lub kozie, niegotowane; mieszanki gotowanego i niegotowanego mięsa lub podrobów
d) 1602 90 76 1602 90 78	Inne gotowe lub konserwowane mięso czy podroby baranie lub kozie, inne niż te niegotowane albo mieszanki

TYTUŁ I
RYNEK WEWNĘTRZNY

Artykuł 2

Aby wesprzeć działania organizacji i spółek handlowych ułatwiające im dostosowanie podaży do popytu rynkowego, w stosunku do produktów wymienionych w art. 1 można podjąć następujące, wspólnotowe środki zaradcze:

- a) środki dla poprawy hodowli owiec i kóz;
- b) środki promujące lepszą organizację produkcji, przetwarzania i marketingu;
- c) środki dla poprawy jakości;
- d) środki pozwalające na ustalenie krótko- i długoterminowych prognoz opartych na stosowanych środkach produkcji;
- e) środki ułatwiające rejestr tendencji cen rynkowych.

Ogólne zasady dotyczące tych środków zaradczych należy przyjąć zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 37 ustęp 2 Traktatu.

ROZDZIAŁ I WYPŁATY BEZPOŚREDNIE

Artykuł 3

Do celów niniejszego tytułu obowiązują następujące definicje:

- a) „producent” oznacza indywidualnego rolnika, czy to osobę fizyczną czy też prawną, albo grupę osób fizycznych lub prawnych, bez względu na przyznany takiej grupie lub jej członkom prawem krajowym status prawny, którego gospodarstwo rolne zlokalizowane jest na terytorium Wspólnoty, i który trudni się hodowlą owiec lub kóz;
- b) „gospodarstwo rolne” oznacza wszelkie jednostki produkcyjne zarządzane przez producenta i położone w granicach danego Państwa Członkowskiego;
- c) „owca” oznacza owcę przynajmniej raz okoconą lub co najmniej roczną;
- d) „koza” oznacza kozę (samice) przynajmniej raz okoconą lub co najmniej roczną.

Sekcja 1 **Premia owcza lub kozia**

Artykuł 4

1. Producent hodujący w swoim gospodarstwie rolnym owce może się kwalifikować, po złożeniu wniosku, do przyznania mu premii za utrzymanie tych owiec (premia owcza).

2. Producent hodujący w swoim gospodarstwie rolnym kozy może się kwalifikować, po złożeniu wniosku, do przyznania mu premii za utrzymanie tych kóz (premia kozia). Niniejszą premię przyznaje się producentom działającym na określonych obszarach, gdzie produkcja spełnia poniższe dwa kryteria:

- 1. hodowla kóz jest zasadniczo nastawiona na produkcję mięsa;
- 2. techniki hodowlane kóz i owiec są z natury podobne.

Wykaz takich obszarów należy zestawić w myśl procedury przywołanej w art. 25 ust. 2.

3. Premia owcza i premia kozia przyznawane są w formie rocznych wypłat za kwalifikowane zwierzę, na rok kalendarzowy i na producenta w granicach indywidualnych pułapów. Minimalną ilość zwierząt uprawniającą do składania wniosku o premię ustala dane Państwo Członkowskie. Takie minimum nie powinno być mniejsze niż 10 lub nie większe niż 50.

4. Kwota premii za owcę wynosi 21 EUR. Jednakże dla producentów sprzedających mleko owcze lub produkty na bazie mleka owczego taka premia za owcę wynosi 16,8 EUR.

5. Kwota premii za kozę wynosi 16,8 EUR.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu należy przyjąć zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2.

Sekcja 2

Premia dodatkowa

Artykuł 5

1. Premia dodatkowa powinna być płacona producentom działającym na obszarach, gdzie hodowla owiec i kóz stanowi działalność tradycyjną lub ma znaczny udział w gospodarce rolnej. Takie obszary określają Państwa Członkowskie. W każdym wypadku premię dodatkową należy przyznać wyłącznie temu producentowi, którego gospodarstwo rolne w co najmniej 50% jest wykorzystywane rolniczo, jako usytuowane na obszarach mniej uprzywilejowanych, tak jak to określa rozporządzenie (WE) nr 1257/1999.

2. Premię dodatkową należy także przyznać producentowi praktykującemu okresową wędrowkę bydła, pod warunkiem że:

- a) przynajmniej 90% zwierząt kwalifikujących się do przyznania premii wypasanych jest przez co najmniej 90 kolejnych dni w ustalonym zgodnie z ust. 1 obszarze kwalifikacyjnym, i
- b) siedziba takiego gospodarstwa rolnego znajduje się w należycie zdefiniowanym rejonie geograficznym, dla którego to Państwo Członkowskie ustaliło, że okresowa wędrowka bydła jest tradycyjną praktyką hodowli owiec i/lub kóz, i że wędrowki tych zwierząt są koniecznością z powodu braku w okresie takowych wędrowek dostatecznej ilości paszy.

3. Kwotę premii dodatkowej ustala się na 7 EUR za owcę i kozę. Premię dodatkową należy przyznać na tych samych warunkach jak te ustanowione dla przyznania premii owczej i koziej.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu należy przyjąć zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2.

Sekcja 3

Przepisy wspólne

Artykuł 6

1. Premie należy wypłacać ich odbiorcom-producentom na podstawie ilości owiec i/lub kóz hodowanych w ich gospodarstwach rolnych przez minimalny okres ustalony zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2.

Wypłaty należy zrealizować jak tylko zostaną przeprowadzone inspekcje, te przewidziane rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3508/92 z dnia 27 listopada 1992 r. ustalającym zintegrowany system administracji i kontroli niektórych wspólnotowych programów pomocy¹³, lecz nie wcześniej niż 16 października roku kalendarzowego w odniesieniu do którego składano wnioski, i nie później niż 31 marca następnego roku kalendarzowego.

2. Gdy tylko zaczną obowiązywać rozporządzenie ustalające nowe zasady identyfikacji i rejestracji owiec i kóz kwalifikujących je do premii, zwierzę należy identyfikować i rejestrować już zgodnie z tymi zasadami.

Artykuł 7

Kwoty takich premii mogą się zmieniać w świetle rozwoju produkcji, produktywności i dynamiki rynków, zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 37 ustęp 2 Traktatu.

Sekcja 4 Limity indywidualne

Artykuł 8

1. Z dniem 1 stycznia 2002 r. przypadający na producenta pułap indywidualny, zgodnie z ust. 2 i 3, będzie równy ilości uprawnień premiowych, jakie posiadał on na dzień 31 grudnia 2001 r. zgodnie ze stosownymi przepisami Wspólnoty.

2. Państwa Członkowskie podejmą niezbędne środki dla zapewnienia, że z dniem 1 stycznia 2002 r. suma uprawnień premiowych na ich terytorium nie przekroczy pułapów narodowych przedstawionych w załączniku 1, i dla możliwości utrzymania przywołanych w art. 10 rezerw narodowych.

3. Tam gdzie podjęte zgodnie z ust. 2 środki wymagają obniżenia posiadanych przez producentów pułapów indywidualnych, taką obniżkę należy przeprowadzić bez płatności wyrównawczej, decydując o niej w oparciu o kryteria obiektywne.

Kryteria takie obejmują:

- a) stopę wykorzystania przez producentów ich pułapów indywidualnych w okresie trzech lat bazowych poprzedzających rok 2001;
- b) specyficzne warunki naturalne lub nałożenie kar skutkujących niezapłaceniem lub wypłaceniem obniżonej premii za przynajmniej jeden rok bazowy;

¹³ Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 495/2001 (Dz.U. L 72 z 14.3.2001, str. 6).

- c) dodatkowe, wyjątkowe okoliczności przynoszące w efekcie wypłaty, za co najmniej jeden rok bazowy, nieodpowiadające rzeczywistej, ustalonej w latach poprzednich, sytuacji.
- 4. Uprawnienia premiowe, wycofane zgodnie z podjętymi w myśl ust. 2 środkami zaradczymi, należy uchylić.
- 5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu należy przyjąć zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2.

Artykuł 9

- 1. Jeżeli producent sprzedaje lub w inny sposób przekazuje swoje gospodarstwo rolne, może także przenieść wszystkie swoje uprawnienia premiowe na osobę jego gospodarstwo przejmującą.
- 2. Producent może również w całości lub w części scedować swoje prawa na innych producentów, bez przekazywania swojego gospodarstwa rolnego.

W wypadku cesji praw bez przekazania gospodarstwa rolnego, część scedowanych uprawnień premiowych, nieprzekraczająca 15%, zostanie odstąpiona bez rekompensaty na rzecz rezerwy narodowej danego Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się gospodarstwo, z przeznaczeniem do bezpłatnej redystrybucji.

Państwa Członkowskie mogą nabyć uprawnienia premiowe od producentów, którzy dobrowolnie zgodzili się na zrzeczenie swoich praw w części lub w całości. W takim wypadku płatności za nabycie takich praw mogą być takim producentom uiszczane albo z budżetów państwowych, albo w sposób przewidziany art. 11 ust. 2, tiret piąte.

Tytułem derogacji ust. 1 i w należycie usprawiedliwionych okolicznościach Państwa Członkowskie mogą ustalić, że w wypadku sprzedaży czy innego przekazania gospodarstwa rolnego przeniesienie praw finansowane jest za pośrednictwem rezerwy narodowej.

- 3. Państwa Członkowskie mogą podjąć nieodzowne środki, tak by uniknąć wyprowadzenia uprawnień premiowych ze stref lub regionów wrażliwych, gdzie produkcja owiec jest szczególnie istotna dla gospodarki regionalnej.
- 4. Państwa Członkowskie mogą wyrazić zgodę przed wyznaczonym przez nie terminem na czasowe przeniesienie tej części uprawnień premiowych, które nie są przeznaczone do wykorzystania przez posiadającego je producenta.
- 5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu należy przyjąć zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2.

Te szczegółowe zasady mogą w zwłaszcza dotyczyć:

- a) postanowień umożliwiających Państwom Członkowskim rozwiązywanie specyficznych problemów związanych z przekazaniem uprawnień premiowych przez producentów

niebędących właścicielami obszarów, na których usytuowane są ich gospodarstwa rolne,
i

- b) szczególnych zasad odnoszących się do ilości minimalnej, która może stanowić przedmiot częściowego przekazania.

Artykuł 10

1. Każde Państwo Członkowskie musi utrzymywać rezerwę narodową uprawnień premiowych.
2. Jakiegokolwiek uprawnienia premiowe wycofane w myśl art. 9 ust. 2, czy innych postanowień Wspólnoty, muszą być doliczone do rezerwy narodowej.
3. Państwa Członkowskie mogą przydzielać producentom uprawnienia premiowe w ramach limitów swoich rezerw narodowych. W trakcie takiej alokacji państwa te powinny dawać pierwszeństwo zwłaszcza nowym, młodym rolnikom czy innym priorytetowym producentom.
4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, a zwłaszcza przepisów dotyczących wycofania i relokacji niewykorzystanych uprawnień premiowych, należy ustanowić zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2.

ROZDZIAŁ II DOPLATY

Artykuł 11

1. Corocznie Państwa Członkowskie mogą realizować dopłaty na łączne sumy całkowite przedstawione szczegółowo w załączniku II.

Państwa Członkowskie mogą decydować o uzupełnieniu przedstawionych w załączniku II sum całkowitych obniżając sumy dopłat, o których mowa w art. 4. Taka obniżka kwot, którą można przyznać w zależności od regionu, nie może przekraczać jednego euro.

Coroczne dopłaty przyznawane są w oparciu o kryteria obiektywne, uwzględniające w szczególności istotne w tym względzie struktury i warunki produkcji, i w taki sposób, by zapewnić równe traktowanie producentów oraz uniknąć spaczenia rynku i konkurencji. Dopłaty realizowane są w terminie stanowiącym art. 6. Co więcej, takie dopłaty nie mogą mieć związku z fluktuacjami cen rynkowych. Przyznawane są zależnie od regionu.

2. W szczególności takie dopłaty mogą obejmować:
 - dopłaty dla producentów zaangażowanych w specyficzne rodzaje produkcji, odnoszące się w szczególności do jakości, które są ważne dla gospodarki regionalnej lub ochrony środowiska naturalnego;
 - zwiększenie premii stanowiącej w art. 4. Dodatkowe kwoty mogą być uzależnione od zastosowania wymogów gęstości inwentarza, ustalanych, stosownie do warunków lokalnych, przez dane Państwo Członkowskie;

- wsparcie dla restrukturyzacji gospodarstw rolnych producentów lub rozwoju organizacji producentów;
 - płatności obszarowe dla producentów, przyznawane za hektar powierzchni roślin pastewnych będącej w przedmiotowym roku kalendarzowym w dyspozycji producenta, i w stosunku do której w tym samym roku kalendarzowym nie wystąpiono o dopłaty w ramach systemu wspierania producentów pewnych upraw, w ramach systemu pomocy dla producentów paszy suszonej, czy też w ramach wspólnotowych programów pomocy dla innych upraw wieloletnich czy ogrodowizny;
 - wypłaty dla producentów, którzy zgodnie z art. 9 ust. 2 dobrowolnie zrzekli się swoich praw;
 - wsparcie dla poprawy i racjonalizacji przetwórstwa i marketingu mięsa baraniego i koziego.
3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu należy przyjąć zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2.

ROZDZIAŁ III SKŁADOWANIE PRYWATNE

Artykuł 12

1. Jeżeli w jednym lub kilku rejonach kontyngentowych istnieje szczególnie trudna sytuacja rynkowa, Komisja może zdecydować o przyznaniu pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania. Rejon kontyngentowy oznacza:

- a) Wielką Brytanię;
- b) Irlandię Północną;
- c) każde inne, rozpatrywane osobno, Państwo Członkowskie.

Taką pomoc należy wprowadzić w ramach procedury przetargowej.

Jeśli jednak uciekanie się do składowania prywatnego staje się pilną koniecznością, można zdecydować o przyznaniu takiej pomocy w ramach procedury wstępnie ustalonej.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu należy przyjąć, i o przyznaniu pomocy na składowanie prywatne zdecydować, zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2.

TYTUŁ II HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 13

1. Przywóz do lub wywóz z krajów Wspólnoty dowolnego z produktów wyszczególnionych w art. 1 może wymagać przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

Pozwolenia na przywóz i wywóz muszą być ważne w całej Wspólnocie.

Pozwolenia wydawane są przez Państwa Członkowskie każdemu o nie się ubiegającemu, niezależnie od lokalizacji jego firmy we Wspólnocie, i bez szkody dla środków podjętych celem stosowania art. 16.

Wydanie takich pozwoleń może wymagać złożenia zabezpieczenia, gwarantującego że produkty są przywożone lub wywożone w okresie ważności takiego pozwolenia; wykluczając wypadki siły wyższej, takie zabezpieczenie zostaje skonfiskowane w całości albo w części, jeżeli w danym okresie przywóz czy wywóz nie miał miejsca lub realizowano go tylko częściowo.

2. Listę produktów objętych pozwoleniami na wywóz, okres ważności pozwoleń i pozostałe szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu należy przyjąć zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2.

Artykuł 14

Produkty wyszczególnione w art. 1 objęte są stawkami celnymi stanowionymi Wspólną Taryfą Celną.

Artykuł 15

1. Aby zapobiec lub przeciwdziałać niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, jakie to mogą wynikać z przywozu pewnych produktów zestawionych w art. 1, przywóz jednego czy kilku takich produktów wg stawki celnej ustanowionej Wspólną Taryfą Celną popada pod dodatkowe cła przywozowe, jeśli warunki określone przez Komisję zgodnie z ust. 4 zostaną spełnione, chyba że mało prawdopodobne jest, aby taki przywóz zakłócił rynek Wspólnoty lub, gdy takie skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Przywóz po cenie poniżej poziomu zgłoszonego przez Wspólnotę do Światowej Organizacji Handlu („cena wywoławcza”) może popadać pod dodatkowe cło przywozowe.

Dodatkowe cła przywozowe mogą być nałożone i wówczas, jeżeli w dowolnym roku, w którym przywołane w ust. 1 niekorzystne skutki powstają lub prawdopodobne jest że powstaną, wolumen przywozu przekracza poziom oparty na możliwościach dostępu do rynku, zdefiniowany jako przywóz, procent stosownego spożycia wewnętrznego za okres poprzednich trzech lat („wolumen wywoławczy”).

3. Ceny importowe uwzględniane przy nakładaniu zgodnie z ust. 2 akapit pierwszy, dodatkowego cła przywozowego, zostają ustalone w oparciu o ceny importowe cif przedmiotowej partii towaru.

W tym celu takie ceny importowe cif należy sprawdzić na tle cen reprezentatywnych dla danego produktu na rynku światowym lub na właściwym takiemu produktowi wspólnotowym rynku przywozowym.

4. Zgodnie z procedurą stanowiącą w art. 25 ust. 2, Komisja przyjmie szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu. Takie zasady muszą przede wszystkim wyszczególniać produkty, które można obłożyć dodatkowymi cłami przywozowymi.

Artykuł 16

1. Kontyngenty celne na produkty wyszczególnione w art. 1, wynikające z umów zawartych zgodnie z artykułem 300 Traktatu czy z jakiegokolwiek innego aktu Rady, powinny być kontyngentami otwartymi i regulowanymi w myśl szczegółowych zasad przyjętych w ramach procedury ustanowionej w art. 25 ust. 2.

2. Kontyngenty będą regulowane w drodze stosowania jednej z poniższych metod lub ich kombinacji:

- a) metody opartej na chronologicznym porządku składanych wniosków (zasada: pierwszy zgłoszony – pierwszy obsłużony);
- b) metody repartycji w proporcji do ilości żądanych w momencie składania wniosków (wykorzystującej „analizę równoczesności”);
- c) metody opartej na uwzględnieniu tradycyjnych struktur handlowych (wykorzystującej „metodę dostaw tradycyjnych/nowych”).

Można przyjąć inne właściwe metody. Wszystkie one muszą jednak unikać wszelkiej dyskryminacji zainteresowanych operatorów.

3. Tam gdzie to stosowne, przyjęte metody regulowania kontyngentów muszą przykładąć należytą wagę do wymogów podaży na rynku Wspólnoty i do konieczności ochrony równowagi tegoż rynku.

4. Przywołane w ust. 1 szczegółowe zasady muszą:

- a) ustalać kontyngenty roczne, jeśli trzeba – odpowiednio rozłożone w skali roku;
- b) określać stosowaną metodę wykonawczą (regulacyjną, administracyjną);
- c) obejmować, odpowiednio, gwarancje co do charakteru, proveniencji i pochodzenia danego produktu i, jeśli trzeba, utrzymania tradycyjnych struktur (wzorów) handlowych;
- d) zabezpieczać uznanie dokumentu stosowanego w weryfikacji gwarancji przywołanych w lit. c); i
- e) ustanawiać warunki wydawania pozwolenia na przywóz i ustalania okresów ich ważności.

Artykuł 17

1. W stopniu niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku na produkty przywołane w art. 1 niniejszego rozporządzenia, Rada, stanowiąc zgodnie z

procedurą głosowania ustanowioną w artykule 37 ustęp 2 Traktatu i na wniosek Komisji, może, w szczególnych przypadkach, zakazać w całości lub w części stosowania przywózowych ustaleń przetwórczych w odniesieniu do produktów przywołanych we wspomnianym art. 1.

2. Tytułem derogacji ust. 1, jeżeli przywołana w ust. 1 sytuacja jawi się z wyjątkową nagłością, a rynek Wspólnoty zostaje zaburzony lub jest narażony na zaburzenie przez przywózowe czy wywózowe ustalenia przetwórcze, Komisja na prośbę Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy decyduje o koniecznych środkach zaradczych; o tak podjętych środkach, wdrożonych natychmiast (ze skutkiem natychmiastowym) i ważnych nie dłużej niż pół roku, należy powiadomić zarówno Radę, jak i Państwa Członkowskie. Po otrzymaniu prośby od Państwa Członkowskiego Komisja w okresie tygodnia od otrzymania takiej prośby podejmuje w przedmiotowej sprawie stosowną decyzję.

3. W przeciągu tygodnia od daty ich ogłoszenia, podjęte przez Komisję środki zaradcze mogą być skierowane przez którekolwiek Państwo Członkowskie do Rady. Z kolei Rada, kwalifikowaną większością, może decyzję Komisji potwierdzić, zmienić lub uchylić.

Jeżeli w okresie trzech miesięcy Rada nie podejmie żadnego działania, decyzję Komisji należy uważać za uchyloną.

Artykuł 18

1. W klasyfikacji celnej (taryfowej) produktów przywołanych w art. 1 obowiązują ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz szczegółowe zasady jej stosowania. Wynikającą z zastosowania niniejszego rozporządzenia nomenklaturę taryf celnych należy włączyć do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Z zastrzeżeniem tego co stanowi niniejsze rozporządzenie lub postanowienia przyjęte zgodnie z nim, w handlu z państwami trzecimi należy zakazać:

- a) pobierania jakiegokolwiek opłaty o skutku równoważnym opłacie celnej;
- b) nakładania jakiegokolwiek ograniczenia ilościowego lub stosowania środków o skutku równoważnym.

Artykuł 19

1. Jeżeli wzrost przywozu lub wywozu oddziałuje na rynek Wspólnoty jednego lub kilku produktów przywołanych w art. 1 niniejszego rozporządzenia, czy też wręcz grozi poważnymi zakłóceniami, które prawdopodobnie zagrażają osiągnięciu przedstawionych w artykule 33 Traktatu celów, wówczas, aż do momentu ustania takowych zakłóceń czy zagrożenia nimi, w handlu z państwami trzecimi można podjąć stosowne środki zaradcze.

Większością kwalifikowaną Rada, na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i definiuje warunki oraz limity, w ramach których Państwa Członkowskie mogą zastosować środki ochronne.

2. Jeżeli zaistnieje sytuacja, o której mowa w ust. 1, Komisja, na prośbę Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o podjęciu niezbędnych środków

zaradczych. O takich, obowiązujących bezzwłocznie środkach powiadamia Państwa Członkowskie. Jeśli Państwo Członkowskie wystosuje do Komisji stosowną prośbę, ta na podjęcie decyzji ma trzy dni robocze, licząc od daty otrzymania prośby.

3. W przeciągu trzech dni roboczych od daty ich ogłoszenia, podjęte przez Komisję środki zaradcze mogą być skierowane przez którekolwiek Państwo Członkowskie do Rady. Z kolei Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, kwalifikowaną większością, zmienić lub anulować przedmiotowe środki zaradcze.

4. Niniejszy artykuł obowiązuje przy uwzględnieniu zobowiązań Wspólnoty, z jej zobowiązaniami międzynarodowymi włącznie.

TYTUŁ III PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 20

Państwa Członkowskie rejestrują ceny owiec i ich mięsa w oparciu o zasady stanowione przez Komisję zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2.

Artykuł 21

1. Jeżeli na rynku Wspólnoty odnotowuje się istotny wzrost lub spadek cen i najprawdopodobniej taka sytuacja się utrzyma, zakłócając tym samym lub grożąc zakłóceniem rynku, to zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2 można podjąć niezbędne środki zaradcze.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostają przez Komisję przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 25 ust. 2.

Artykuł 22

Przy uwzględnianiu wszelkich ograniczeń w swobodnym przemieszczaniu zwierząt, które to restrykcje mogą być wynikiem zastosowania środków zaradczych dla zapobieżenia rozprzestrzenianiu się chorób zwierząt, być może trzeba będzie wprowadzić nadzwyczajne środki interwencji na jakimkolwiek, dotkniętym takimi restrykcjami rynku. Te nadzwyczajne środki podejmowane są w ramach procedury przywołanej w art. 25 ust. 2, lecz tylko w takim stopniu i na taki okres, jaki jest bezzwzględnie konieczny do podtrzymania rynku.

Artykuł 23

Z zastrzeżeniem tego, co stanowi niniejsze rozporządzenie, w produkcji i handlu produktami przywołanymi w art. 1 niniejszego rozporządzenia obowiązują artykuły 87, 88 i 89 Traktatu.

Artykuł 24

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie nawzajem informacje niezbędne do wdrożenia niniejszego rozporządzenia.

Zasady przekazywania i rozpowszechniania takich informacji przyjmuje się zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2.

Artykuł 25

1. Komisji będzie pomagał Komitet Zarządzający ds. owiec i kóz, złożony z przedstawicieli Państw Członkowskich i pod przewodnictwem przedstawiciela Komisji.

2. Ilekroć przywołuje się niniejszy ustęp obowiązują art. 4 i 7 decyzji nr 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji nr 1999/468/WE należy ustalić na jeden miesiąc.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 26

Środki będące zarówno niezbędnymi, jak i należycie usprawiedliwionymi w rozwiązywaniu, w razie nagłej konieczności, problemów praktycznych i szczególnych, należy podjąć zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2.

Takie środki mogą stanowić derogację od pewnych części niniejszego rozporządzenia, ale tylko w takim stopniu i na taki okres, jak to jest bezwzględnie konieczne.

Artykuł 27

Rozporządzenie (WE) nr 1258/1999 i postanowienia przyjęte w jego realizacji obowiązują również dla wydatków poniesionych przez Państwa Członkowskie na wywiązywanie się ze zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 28

Nie później niż do 31 grudnia 2005 r. Komisja złoży sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w sprawie skutków, jakie hodowla owiec i kóz wywarła na środowisku naturalnym w pewnych regionach Wspólnoty, a także w sprawie wpływu reżymu premiowania i w sprawie funkcjonowania systemu dopłat, z uwzględnieniem skutków poprawy identyfikacji i rejestracji owiec oraz kóz. Odpowiednio, takie sprawozdanie powinno być przedłożone łącznie z propozycjami. W szczególności sprawozdanie musi brać pod uwagę raporty Państw Członkowskich w sprawie wdrożenia środków przewidzianych art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1259/1999.

Artykuł 29

Niniejszym tracą moc rozporządzenia: (EWG) nr 2644/80, (EWG) nr 3901/89, (EWG) nr 1323/90, (EWG) nr 3493/90, (EWG) nr 338/91 i (WE) nr 2467/98.

Odwołania do uchylonych rozporządzeń należy interpretować jako odwołania do niniejszego rozporządzenia, powinny być one odczytywane zgodnie z zamieszczoną w załączniku III tabelą korelacji.

Artykuł 30

Środki niezbędne do ułatwienia przejścia od ustaleń przewidzianych w rozporządzeniach, o których mowa w art. 29, do tych ustanowionych niniejszym rozporządzeniem, należy przyjąć zgodnie z procedurą przywołaną w art. 25 ust. 2.

Artykuł 31

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od 1 stycznia 2002 r.
3. W stosunku do roku sprzedaży 2001 nadal obowiązują rozporządzenia: (EWG) nr 2644/80, (EWG) nr 3901/89, (EWG) nr 1323/90, (EWG) nr 3493/90, (EWG) nr 338/91 i (WE) nr 2467/98.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2001 r.

W imieniu Rady

A. NEYTS-UYTTEBROECK

Przewodniczący

ZAŁACZNIK I

UPRAWNIENIA INDYWIDUALNE DO DOPLAT DO OWIEC I KÓZ

Państwo Członkowskie	Uprawnienia (x 1000)
Belgia	70
Dania	104
Niemcy	2 432
Grecja	11 023
Hiszpania	19 580
Francja	7 842
Irlandia	4 956
Włochy	9 575
Luksemburg	4
Niderlandy	930
Austria	206
Portugalia ¹	2 690
Finlandia	80
Szwecja	180
Wielka Brytania	19 492
Łącznie	79 164

¹ Z wyłączeniem programu ekstensyfikacji przedstawionego w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1017/94 z dnia 26 kwietnia 1994 r. dotyczącym przekazania ziemi przeznaczonej dotychczas na uprawy rolnicze rozwijającym się gospodarstwom hodowlanym w Portugalii (Dz.U. L 112 z 3.5.1994, str. 2). Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1461/95 (Dz.U. L 144 z 28.6.1995, str. 4).

ZAŁĄCZNIK II

OGÓLNE KWOTY, O KTÓRYCH MOWA W ART. 11

(wyrażone w tysiącach euro)

Belgia	64
Dania	79
Niemcy	1 793
Grecja	8 767
Hiszpania	18 827
Francja	7 083
Irlandia	4 875
Włochy	6 920
Luksemburg	4
Niderlandy	743
Austria	185
Portugalia	2 275
Finlandia	61
Szwecja	162
Zjednoczone Królestwo	20 162

*ZAŁĄCZNIK III***TABELA KORELACJI**

Rozporządzenie (EWG) nr 1323/90	Niniejsze rozporządzenie
Art. 1	Art. 5
Rozporządzenie (EWG) nr 3493/90	Niniejsze rozporządzenie
art. 1, ust. 1	—
art. 1, ust. 2	—
artykuł 1, ust. 3	—
art. 1, ust. 4	art. 3, lit. a)
art. 1, ust. 5	art. 3, lit. b)
art. 2	art. 5
art. 3	—
art. 4	—
Rozporządzenie (EWG) nr 2467/98	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2	art. 2
art. 3	—
art. 4	art. 20
art. 5, ust. 1	art. 4, ust. 1
art. 5, ust. 2 i 3	art. 4, ust. 4
art. 5, ust. 4	—
art. 5, ust. 5	art. 4, ust. 2
art. 5, ust. 6	art. 6
art. 5, ust. 7, 8, 9 i 10	—
art. 6, ust. 1, 2 i 3	—
art. 6, ust. 4, lit. a)	—
art. 6, ust. 4, lit. b)	art. 9, ust. 1 i 2
art. 6, ust. 4, lit. c)	art. 9, ust. 2 i 3
art. 6, ust. 4, lit. d)	art. 9, ust. 4
art. 6, ust. 4, lit. e)	—
art. 6, ust. 4, lit. f)	art. 9, ust. 5
art. 6, ust. 5	—
art. 6, ust. 6	—
art. 7	art. 10
art. 8	—
art. 9	—
art. 10	art. 8, ust. 2
art. 11	—
art. 12	art. 12
art. 13	—
art. 14	art. 13
art. 15	art. 14
art. 16	art. 15
art. 17	art. 16
art. 18	art. 17
art. 19	art. 18

art. 20	art. 19
art. 21	art. 22
art. 22	art. 23
art. 23	art. 24
art. 25	art. 25
art. 26	—
art. 27	—
art. 28	

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 3446/90

z dnia 27 listopada 1990 r.

**ustanawiające szczegółowe zasady przyznawania dopłat do prywatnego składowania
baraniny i mięsa koziego**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku baraniny i mięsa koziego¹, w szczególności jego art. 7 ust. 4 i art. 28,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1676/85 z dnia 11 czerwca 1985 roku o przelicznikach stosowanych w rolnictwie², zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2205/90³, w szczególności jego art. 5 ust. 3 i art. 12,

a także mając na uwadze, co następuje:

oprócz ogólnych zasad określonych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2644/80⁴ należy uchwalić szczegółowe zasady przyznawania dopłat do prywatnego składowania baraniny i mięsa koziego;

jeżeli dotacje takie mają osiągnąć zamierzony cel powinny być przyznawane wyłącznie osobom fizycznym lub prawnym prowadzącym działalność gospodarczą we Wspólnocie, których działalność i doświadczenie w tym sektorze dają dostateczną gwarancję, że przechowywanie odbywać się będzie w zadowalający sposób i które posiadają odpowiednie zaplecze przechowalnicze na obszarze Wspólnoty;

z tych samych przyczyn dotacje powinny być przyznawane z tytułu przechowywania produktów zamrożonych o dobrej handlowej jakości wyprodukowanych we Wspólnocie zgodnie z definicją z rozporządzenia Komisji (EWG) nr 964/71⁵, których poziom radioaktywności nie przekracza maksymalnych wartości dopuszczonych w ramach rozporządzenia Rady (EWG) nr 737/90 z dnia 22 marca 1990 r. w sprawie warunków regulujących przywóz produktów rolnych z państw trzecich po awarii elektrowni atomowej w Czernobylu⁶;

¹ Dz.U. nr L 289, z 7.10.1989, str. 1.

² Dz.U. nr L 164, z 29.6.1985, str. 1.

³ Dz.U. nr L 201, z 31.7.1990, str. 9.

⁴ Dz.U. nr L 275, z 18.10.1980, str. 8.

⁵ Dz.U. nr L 104, z 11.5.1971, str. 12.

⁶ Dz.U. nr L 82, z 29.3.1990, str. 12.

należy sformułować postanowienia mające na celu zapewnienie, że omawiane zwierzęta są poddawane ubojowi wyłącznie w ubojniach, które są zatwierdzone i nadzorowane zgodnie z przepisami dyrektywy Rady 64/433/EWG⁷, zmienionej dyrektywą 89/662/EWG⁸;

aby program stał się bardziej efektywny umowy muszą odnosić się do pewnej minimalnej ilości rozdzielonej odpowiednio na produkty oraz muszą być określone zobowiązania, z jakich umawiająca się strona musi się wywiązać, zwłaszcza jeżeli chodzi o te, które umożliwiają agencji interwencyjnej przeprowadzenie efektywnej kontroli warunków składowania;

powinna być ustalona jako procentowa część kwoty dotacji kwota wadium mająca na celu zapewnienie, że warunki umowy będą przestrzegane;

zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2220/85 z dnia 22 lipca 1985 r. ustanawiającym wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu wadium w przypadku produktów rolnych⁹, uzupełnione rozporządzeniem (EWG) nr 3745/89¹⁰ należy zdefiniować podstawowe wymagania, jakie muszą być spełnione, aby wadium zostało zwolnione; przechowywanie objętej umową ilości przez ustalony okres stanowi jeden z podstawowych warunków przyznania dopłaty do prywatnego składowania baraniny i mięsa koziego; biorąc pod uwagę zwyczaje handlowe i względy praktyczne należy dopuścić pewne tolerancje w odniesieniu do wspomnianej ilości;

w przypadku gdy nie są spełnione pewne wymagania dotyczące przechowywanych ilości, przy zwalnianiu wadium i przyznawaniu dotacji powinna obowiązywać zasada proporcjonalności;

w celu usprawnienia programu umawiająca się strona powinna mieć możliwość uzyskania zaliczki z tytułu dotacji pod warunkiem wpłacenia wadium i należy ustalić zasady w odniesieniu do składania podań o dotację, załączanych dokumentów potwierdzających i terminu płatności;

zgodnie z art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 1676/85 należy zaznaczyć, że w przypadku dopłat do prywatnego składowania datą transakcji, która wyznacza wysokość wadium i subwencji w walucie kraju jest data podpisania umowy o przechowywaniu, lub data złożenia ofert przetargowych w odpowiedzi na zaproszenie do przetargu;

w świetle poprzednich doświadczeń z innymi programami dotyczącymi prywatnych składów produktów rolnych powstała potrzeba określenia w jakim zakresie obowiązuje rozporządzenie Rady (EWG, Euroatom) nr 1182/7¹¹ przy ustalaniu okresów i terminów podanych w ramach takich programów, i ścisłego określenia dat początku i zakończenia okresu przechowywania;

⁷ Dz.U. nr 121, z 29.7.1964, str. 2012/64.

⁸ Dz.U. nr L 395, z 30.12.1989, str. 13.

⁹ Dz.U. nr L 205, z 3.8.1985, str. 5.

¹⁰ Dz.U. nr L 364, z 14.12.1989, str. 54.

¹¹ Dz.U. nr L 124, z 8.6.1971, str. 1.

w szczególności art. 3 ust. 4 rozporządzenia (EWG, Euroatom) nr 1182/71 ustala, że w przypadku gdy ostatnim dniem danego okresu jest święto państwowe, niedziela lub sobota okres ten powinien zakończyć się z chwilą upływu ostatniej godziny następnego dnia roboczego; zastosowanie tego postanowienia wobec umów składu może nie leżeć w interesie posiadaczy składów i może prowadzić do różnic w traktowaniu; w związku z tym, że należy zastosować odstępstwo w sprawie określenia ostatniego dnia składowania w ramach umowy;

należy przyjąć postanowienie w sprawie proporcjonalności przy przyznawaniu dotacji, w przypadku gdy okres składowania nie był pełny;

art. 4 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2644/90 postanawia, że kwota dotacji dla prywatnych składów może być ustalona drogą procedury przetargowej; zgodnie z art. 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia (EWG) nr 3013/89 procedura przetargowa obowiązuje wówczas, gdy spełnione są pewne warunki rynkowe; zaproszenia do przetargu powinny być efektem decyzji Komisji podjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 30 wyżej wymienionego rozporządzenia; art. 4 i 5 rozporządzenia (EWG) nr 2644/80 zawierają zasady, których należy przestrzegać w powiązaniu z procedurą przetargową; w tym celu potrzebne są bardziej szczegółowe zasady;

celem procedur przetargowych jest ustalenie kwoty dotacji; przy wyborze oferentów należy preferować oferentów korzystniejszych dla Wspólnoty; zważywszy, że w związku z tym można ustalić maksymalną kwotę subwencji w odniesieniu do której będą wybierani oferenci; jeśli żadna z ofert przetargowych nie spełnia wymogów, żadna nie musi być wybierana;

należy przyjąć postanowienie w odniesieniu do systemu kontroli, aby uniknąć nieuzasadnionego przyznania dotacji; w tym celu Państwa Członkowskie powinny dostosować kontrole różnych etapów składowania;

należy podjąć kroki mające na celu zapobieganie i karanie uchybień i nadużyć finansowych; w tym celu w przypadku fałszywej deklaracji należałoby wykluczyć umawiającą się stronę z przyznawania dotacji dla prywatnych składów na sześć miesięcy, licząc od daty wykrycia fałszerstwa;

aby dać Komisji ogólny pogląd na efekty programu prywatnego składowania Państwa Członkowskie powinny dostarczać niezbędne informacje;

dokonano dużych zmian w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2659/80 z dnia 17 października 1980 r. ustanawiającym szczegółowe zasady przyznawania dopłat do prywatnego składowania baraniny i mięsa koziego¹², zmienionym rozporządzeniem (EWG) 3496/88¹³; z uwagi na dalsze zmiany, odnośne ustawodawstwo powinno być całkowicie zmienione; po wejściu w życie nowe przepisy powinny obowiązywać wyłącznie w odniesieniu do prywatnych składów;

¹² Dz.U. nr L 276, z 20.10.1980, str. 12.

¹³ Dz.U. nr L 306, z 11.11.1988, str. 28.

Komitet Zarządzający ds. owiec i kóz nie wydał swojej opinii w terminie wyznaczonym przez swojego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przyznanie dopłaty do składów prywatnych, o których mowa w art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3013/89 jest uwarunkowane spełnieniem wymagań przedstawionych w niniejszym rozporządzeniu.

TYTUŁ I PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 2

1. Kontrakty na prywatne składy mięsa wieprzowego zawierane będą między agencjami interwencyjnymi Państw Członkowskich, oraz osobami fizycznymi lub prawnymi, zwanymi dalej „umawiającymi się stronami”:

- ☐ które prowadziły działalność gospodarczą w sektorze mięsa i żywca przez co najmniej dwanaście miesięcy i są oficjalnie zarejestrowane w Państwie Członkowskim, oraz
- ☐ które posiadają we Wspólnocie odpowiednie pomieszczenia i urządzenia.

2. Dopłaty do składów prywatnych mogą być przyznane wyłącznie na tusze jagnięce poniżej dwunastu miesięcy i ich części, wyprodukowane zgodnie z art. 3 ust. 1 część A lit. a)-e) dyrektywy 64/433/EWG, odpowiedniej jakości handlowej, pochodzące od zwierząt hodowanych we Wspólnocie w ciągu co najmniej dwóch miesięcy poprzedzających i bitych nie wcześniej niż dziesięć dni przed datą oddania produktu do składowania zgodnie z art. 4 ust. 2.

3. Przedmiotem umowy składu nie może być mięso o poziomie radioaktywności przekraczającej maksymalne poziomy dopuszczone przepisami Wspólnoty. Poziomy stosowane do produktów pochodzących ze Wspólnoty będą takie, jak określono w art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 737/90. Poziom skażenia radioaktywnego produktu, sprawdzany będzie jedynie wtedy gdy wymagać tego będzie sytuacja, oraz w niezbędnym okresie. W koniecznych przypadkach czas trwania i zakres kontroli zostaną określone zgodnie z procedurą określoną w art. 30 rozporządzenia (EWG) nr 3013/89.

4. Kontrakty nie mogą być zawierane na ilości mniejsze niż ilości minimalne określone dla każdego produktu.

5. Mięso należy przekazywać do składowania w stanie świeżym i przechowywać w stanie zamrożonym.

Artykuł 3

1. Wnioski o przyznanie kontraktów, lub oferty i kontrakty mogą dotyczyć tylko jednego z produktów oferowanych do sprzedaży objętych dotowaniem.
2. Wnioski kontraktowe i oferty nie będą przyjmowane, jeśli nie będą zawierały dokładnych informacji, o których mowa w ust. 3 lit. a), b), d) i e) oraz nie zostanie przedstawiony dowód złożenia zabezpieczenia.
3. Kontrakty muszą zawierać następujące szczegółowe informacje:
 - a) deklarację, w której umawiająca się strona zobowiązuje się złożyć na skład i składować wyłącznie produkty spełniające warunki określone w art. 2 ust. 2 i 3;
 - b) opis i ilość produktu, który ma być przechowywany;
 - c) termin przekazania do składowania, o którym mowa w art. 4 ust. 3 całej ilości wymienionej w lit. b);
 - d) czas składowania;
 - e) kwota dotacji za jednostkę wagi;
 - f) kwota zabezpieczenia;
 - g) postanowienie o możliwości skrócenia lub przedłużenia okresu składowania na warunkach ustanowionych w rozporządzeniach Wspólnoty.
4. Kontrakty nałożą na umawiającą się stronę następujące zobowiązania:
 - a) składowanie uzgodnionej ilości produktu przez okres ustalony w art. 4, na własne ryzyko i koszt w warunkach zapewniających utrzymanie charakterystyki produktu, o którym mowa w art. 2 ust. 2 przez czas trwania okresu umownego bez zmiany, zastępowania i przenoszenia przechowywanego produktu do innego składu; jednak w wyjątkowych przypadkach i na właściwie umotywowane życzenie, agencja interwencyjna może wydać zgodę na przeniesienie składowanych produktów;
 - b) powiadomienie agencji interwencyjnej, z którą zawarł kontrakt o dacie i miejscu składowania oraz ilości produktu, który ma być przechowywany w odpowiednim czasie przed rozpoczęciem przechowywania poszczególnych partii w rozumieniu akapitu drugiego art. 4 ust. 1; agencja interwencyjna może wymagać przekazania tych informacji co najmniej na dwa dni robocze przed rozpoczęciem składowania poszczególnych partii;

- c) przesłanie do agencji interwencyjnej dokumentów dotyczących operacji przyjmowania do przechowania nie później niż w ciągu miesiąca od daty, o której mowa w art. 4 ust. 3;
- d) składowanie produktów zgodnie z wymaganiami odnośnie identyfikacji, o których mowa w art. 13 ust. 4;
- e) zezwolenie agencji w dowolnym momencie na przeprowadzenie kontroli, czy wszystkie warunki kontraktu są dotrzymywane.

Artykuł 4

1. Przyjęcie do składowania nie może nastąpić później niż 28 dni po podpisaniu kontraktu. Produkty mogą być przekazywane do przechowania partiami, przy czym każda partia reprezentuje ilość przekazaną do przechowywania danego dnia według kontraktu i według składów.

2. Umawiające się strony mogą w okresie przekazywania do przechowywania podzielić całość lub część produktu na części, pod warunkiem iż działalność ta dotyczy jedynie ilości na jaką zawarty został kontrakt oraz, że wszystkie części wynikłe z tego dzielenia zostaną przekazane do składowania. Zamiar wykorzystania danego obiektu winien być zgłoszony nie później niż w dniu rozpoczęcia przekazywania do składowania; jednak agencja interwencyjna może zażądać przekazania takiej informacji co najmniej na dwa dni robocze przed rozpoczęciem przyjmowania do składowania każdej partii.

Duże ścięgna, kawały tłuszczu i inne odpady powstałe przy rozbiorze nie mogą być przechowywane.

3. Przyjmowanie do składowania rozpocznie się, oddzielnie dla każdej partii ilości kontraktowej, w dniu w którym przechodzi ona pod kontrolę agencji interwencyjnej.

Dzień ten będzie dniem, w którym ustalona zostanie waga netto świeżego produktu schłodzonego:

- ☐ w składzie, jeśli mięso zostaje zamrożone na miejscu,
- ☐ w miejscu zamrażania, jeśli mięso zostaje zamrożone poza miejscem przechowywania.

Jednak w przypadku gdy do składowania przekazywane jest mięso rozebrane, ważenie można przeprowadzić w miejscu rozbioru tusz.

Określenie wagi produktów, które mają być przekazane do przechowywania nie może nastąpić przed zawarciem kontraktu.

4. Przyjmowanie do składowania kończy się w dniu przekazania ostatniej partii ilości kontraktowej. Dzień ten będzie dniem, w którym wszystkie produkty objęte kontraktem znajdują się w miejscu ostatecznego przechowywania, świeże lub zamrożone.

Artykuł 5

1. Kwota zabezpieczenia, o którym mowa w art. 3 ust. 2 nie przekroczy 30% kwoty subwencji, o którą wnioskowano.

2. Wymogi pierwotne w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia (EWG) 2220/85 są następujące:

- ☐ nie wolno wycofać, odwołać, wycofać wniosku kontraktowego ani oferty, oraz
- ☐ przechowywać co najmniej 90% ilości kontraktowej przez umowny okres przechowywania, na własne ryzyko umawiającej się strony i w warunkach określonych w art. 3 ust. 4 lit. a).

3. Art. 27 ust. 1 rozporządzenia (EWG) 2220/85 nie stosuje się.

4. Zabezpieczenia zostaną zwolnione niezwłocznie jeśli wniosek kontraktowy czy oferta nie zostaną przyjęte.

5. Jeśli termin wyznaczony na przyjęcie na skład zgodnie z art. 4 ust. 1 zostanie przekroczony o 10 dni, kontrakt ulega anulowaniu, a zabezpieczenie zostanie zatrzymane zgodnie z art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.

Artykuł 6

1. Kwota dotacji zostanie ustalona na jednostkę wagi i odnosić się będzie do wagi ustalonej zgodnie z art. 4 ust. 3.

2. Z wyjątkiem postanowienia określonego w ust. 3 poniżej, umawiające się strony uprawnione będą do uzyskania dotacji, jeżeli spełnią wymogi pierwotne, o których mowa w art. 5 ust. 2.

3. Dotacja wypłacana będzie za dostarczoną ilość umowną. Jeśli ilość rzeczywiście przechowywana w okresie umownym jest mniejsza niż ilość kontraktowa, i:

- a) nie mniejsza niż 90% tej ilości, dopłata zostanie zmniejszona proporcjonalnie;
- b) mniejsza niż 90% lecz nie mniejsza niż 80% tej ilości, dopłata za ilość rzeczywiście przechowywaną zostanie zmniejszona o połowę;
- c) mniejsza niż 80% tej ilości, dopłata nie zostanie wypłacona.

4. Po trzech miesiącach składowania w ramach kontraktu, na wniosek umawiającej się strony może być wypłacona zaliczka, pod warunkiem jednak, że złoży ona zabezpieczenie równej kwocie zaliczki plus 20%.

Zaliczka nie przekroczy kwoty dopłaty należnej za trzy miesiące składowania.

Artykuł 7

1. Z wyjątkiem sytuacji wystąpienia siły wyższej, wniosek o wypłatę subwencji i dokumenty towarzyszące muszą być złożone u właściwych władz w ciągu sześciu miesięcy po zakończeniu maksymalnego umownego okresu składowania. Jeśli dokumenty towarzyszące nie mogły być złożone w zakładanym terminie, mimo iż partner umowy dokładał starań, by zdobyć je na czas, dodatkowy okres, który nie może jednak przekroczyć sześciu miesięcy, może być przyznany w celu ich skompletowania.

2. Z wyjątkiem sytuacji zaistnienia siły wyższej, o której mowa w art. 10 oraz przypadków gdy rozpoczęto postępowanie w sprawie uprawnienia do otrzymania dopłaty, zostanie ona wypłacona przez właściwe władze możliwie jak najszybciej, lecz nie później niż trzy miesiące od dnia złożenia przez umawiającą się stronę żądania zapłaty wraz z dokumentami towarzyszącymi.

Artykuł 8

Kurs wymiany stosowany w odniesieniu do kwot dopłaty i zabezpieczeń będzie rolniczym kursem przeliczeniowym obowiązującym w przypadkach dotacji ustalonych wcześniej po kursie stałym, w dniu zawarcia kontraktu lub, w przypadku dopłaty przyznanej w wyniku przetargu, w ostatnim dniu składania ofert.

Artykuł 9

1. Okresy, terminy i limity czasowe określone w niniejszym rozporządzeniu ustalane będą zgodnie z rozporządzeniem (EWG, Euratom) nr 1182/71. Jednak art. 3 ust. 4 tego rozporządzenia nie będzie miał zastosowania do określania okresu składowania, o którym mowa w art. 3 ust. 3 lit. d) niniejszego rozporządzenia lub jak zmieniono art. 3 ust. 3 lit. g).

2. Pierwszym dniem składowania w ramach kontraktu będzie dzień, który nastąpi po dniu zakończenia przyjmowania do przechowywania.

3. Odbieranie ze składowania może rozpocząć się w dniu, który nastąpi po ostatnim dniu składowania w ramach kontraktu.

4. Umawiająca się strona zawiadomi agencję interwencyjną odpowiednio wcześniej o zamierzonym rozpoczęciu usuwania ze składu; agencja ta może żądać, by zawiadomienie to zostało przekazane co najmniej na dwa dni robocze przed tym dniem.

W przypadku niedopełnienia obowiązku zawiadomienia agencji interwencyjnej, lecz wystarczająco oczywisty dowód dostarczono w okresie 30 dni od daty usunięcia ze składu, w sposób zadowalający właściwe władze odnośnie terminu usunięcia ze składu i ilości:

- ☐ dopłata zostanie przyznana, bez uszczerbku dla postanowień art. 6 ust. 3, i
- ☐ 15% zabezpieczenia za ilość, o której mowa zostanie zatrzymana.

We wszystkich innych przypadkach niedopełnienia obowiązku:

- ☐ dopłata nie zostanie w ogóle wypłacona w ramach kontraktu, o którym mowa, i
- ☐ całość zabezpieczenia w ramach kontraktu, o którym mowa, zostanie zatrzymana.

5. Z wyjątkiem wystąpienia siły wyższej, o której mowa w art. 10, jeśli umawiająca się strona przeoczy koniec okresu składowania w ramach kontraktu, każdy dzień kalendarzowy, w którym obowiązek nie został dopełniony spowoduje obniżenie o 10% kwoty dopłaty dla kontraktu, o którym mowa.

Artykuł 10

W przypadkach wystąpienia siły wyższej mającej wpływ na wykonywanie przez umawiającą się stronę obowiązków umownych, właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego podejmą decyzję co do środków, jakie uznają za stosowne w odniesieniu do zaistniałej sytuacji.

Władze te zawiadomią Komisję o każdym przypadku wystąpienia siły wyższej oraz o działaniach podjętych w tej sprawie.

TYTUŁ II PRZEPISY SZCZEGÓLNE

Artykuł 11

1. Jeśli kwota dopłaty ustalana jest wcześniej przy stawce ryczałtowej zaliczki:
 - a) wniosek kontraktowy należy złożyć w odnośnej agencji interwencyjnej zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2;
 - b) zainteresowana agencja interwencyjna musi w ciągu pięciu dni roboczych następujących po dniu złożenia w niej wniosku kontraktowego zawiadomić wnioskodawcę o decyzji odnośnie do tego wniosku listem poleconym, telexem, telefaksem lub za pisemnym potwierdzeniem odbioru.

Jeśli wniosek zostanie przyjęty kontrakt uważa się za zawarty z dniem wysyłki zawiadomienia o decyzji, o którym mowa w ust. 1 lit. b). Agencja interwencyjna określi właściwą datę, o której mowa w art. 3 ust. 3 lit. c).

Artykuł 12

1. Jeśli dopłata przyznana jest w wyniku przetargu:
 - a) rozporządzenie wydające zaproszenie do przetargu zgodnie z art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 3013/89 określi wszelkie warunki, jakie produkty mają być składowane, limity czasowe (data i godzina) składania ofert oraz ilości minimalne, na jakie oferta może być złożona;
 - b) oferty muszą być przedstawione w ECU i złożone w zainteresowanej agencji interwencyjnej zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2;
 - c) oferty zostaną zbadane na zamkniętym zebraniu agencji interwencyjnej Państw Członkowskich; osoby obecne na zebraniu zostaną zaprzysiężone w celu zachowania tajemnicy służbowej;
 - d) składane oferty przesłane zostaną anonimowo do Komisji za pośrednictwem Państw Członkowskich, tak aby dotarły tam nie później niż w drugim dniu roboczym po ostatnim dniu składania ofert oznaczonym w zaproszeniu;
 - e) jeśli nie zostanie złożona żadna oferta Państwa Członkowskie zawiadomią Komisję o tym fakcie w terminie określonym w lit. d);
 - f) na podstawie otrzymanych ofert Komisja podejmie decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 30 rozporządzenia (EWG) 3013/89, czy ustalić najwyższą kwotę dopłaty biorąc pod uwagę warunki, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (EWG) 2644/80, czy też nie przyznawać dopłaty;
 - g) jeśli zostanie ustalona najwyższa kwota dopłaty przyjęte zostaną oferty nieprzekraczające tej kwoty.
2. W ciągu pięciu dni roboczych następujących po dniu, w którym Państwa Członkowskie zostaną zawiadomione o decyzji Komisji zainteresowana agencja interwencyjna zawiadomi wszystkich oferentów o podjętej decyzji listem poleconym, telexem, telefaksem lub za pisemnym potwierdzeniem odbioru.

Jeśli zostanie przyjęta oferta kontrakt uważa się za zawarty w dniu wysłania przez agencję interwencyjną zawiadomienia do oferenta, zgodnie z pierwszym punktem. Agencja ta określi właściwą datę, o której mowa w art. 3 ust. 3 lit. c).

TYTUŁ III KONTROLA I SANKCJE

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie zapewnią dotrzymanie warunków, na jakich przyznane zostało prawo do dopłaty. W tym celu wyznaczą one krajowe władze odpowiedzialne za kontrolę transakcji składu.

2. Umawiająca się strona udostępni władzom odpowiedzialnym za kontrolę transakcji składu wszelką dokumentację dla każdego kontraktu, zezwalając zwłaszcza na kontrolę następujących informacji o produktach przekazanych do prywatnego składowania:

- a) prawo własności w chwili oddawania do składowania;
- b) data przekazania do składowania;
- c) waga i liczba kartonów lub jednostek innych opakowań;
- d) obecność produktów w składzie;
- e) obliczona data zakończenia minimalnego okresu kontraktowego przechowywania oraz, w razie stosowania art. 9 ust. 5, rzeczywistej daty usunięcia ze składu.

3. Umawiająca się strona lub, tam, gdzie się to stosuje, operator składu, prowadzi ewidencję zapasów dostępną w składzie, obejmującą dla każdego kontraktu:

- a) oznakowanie produktów umieszczonych u prywatnego magazyniera;
- b) data umieszczenia do przechowywania oraz wyliczony termin zakończenia minimalnego umownego okresu przechowywania oraz rzeczywistą datę usunięcia ze składu;
- c) liczbę tusz i półtusz, kartonów lub innych jednostek przechowywanych oddzielnie, opis produktów oraz wagę każdej palety lub innych jednostek przechowywanych oddzielnie, ewidencjonowaną, w razie potrzeby, w oddzielnych partiach;
- d) miejsce produktu w składzie.

4. Produkty składowane muszą być łatwo rozpoznawalne i muszą być oznakowane indywidualnie zgodnie z kontraktem. Każda paleta i ewentualnie każda jednostka przechowywana oddzielnie muszą być oznakowane tak, by był widoczny numer kontraktu, opis produktu i waga. Data przyjęcia do przechowywania powinna być zaznaczona na każdej partii przyjętej danego dnia.

Gdy produkty przyjmowane są do składu władze odpowiedzialne za kontrolę sprawdzą oznakowanie, o którym mowa w pierwszym akapicie i mogą opieczetować produkt umieszczony do przechowywania.

5. Władze odpowiedzialne za kontrole podejmą:

- a) dla każdego kontraktu kontrolę zgodności ze wszystkimi wymogami art. 3 ust. 4;

- b) obowiązkową kontrolę w celu sprawdzenia, czy produkty znajdują się w składzie podczas ostatniego tygodnia umownego okresu składowania;
- c) - opieczętowanie wszystkich produktów przechowywanych w ramach kontraktu zgodnie z ust. 4 akapit drugi lub
 - niezapowiedziane kontrole wrywkowe w celu stwierdzenia obecności produktu w składzie. Pobrane próbki muszą być reprezentatywne i odpowiadać co najmniej 10% całkowitej ilości oddanej do przechowywania w każdym Państwie Członkowskim w ramach instrumentu dotowania prywatnego składowania. Takie kontrole obejmą, poza kontrolą rachunków, o których mowa w ust. 3, rzeczywistą kontrolę wagi oraz rodzaju produktów oraz ich oznakowania. Taka kontrola musi obejmować co najmniej 5% ilości, której dotyczy kontrola.

Koszty opieczętowania i przeładowywania produktów ponosi umawiająca się strona.

6. Kontrole zgodnie z ust. 5 zakończone są raportem, stwierdzającym:

- ☐ datę kontroli
- ☐ czas jej trwania, oraz
- ☐ przeprowadzone czynności.

Raport z kontroli musi być podpisany przez odpowiedzialnego urzędnika oraz przez umawiającą się stronę lub ewentualnie operatora składu i musi być włączony do kartoteki płatności.

7. W przypadku znacznych nieprawidłowości dotyczących co najmniej 5% ilości produktów objętych jednym kontraktem poddanym kontroli, zostanie ona rozszerzona na większą próbkę, która zostanie określona przez władze odpowiedzialne za kontrole.

Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o takich przypadkach w ciągu czterech tygodni.

Artykuł 14

W przypadku gdy władze odpowiedzialne za kontrole stwierdzą i sprawdzą, że deklaracja, o której mowa w art. 3 ust. 3 lit. a) jest deklaracją fałszywą złożoną świadomie lub poprzez poważne zaniedbanie, umawiająca się strona, o której mowa zostanie wyłączona z programu dotowania prywatnego składowania na sześć tygodni poczynając od miesiąca w którym fałszerstwo zostało stwierdzone.

TYTUŁ IV POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie informują Komisję o wszelkich przepisach stosowanych we wdrażaniu niniejszego rozporządzenia.
2. Państwa Członkowskie zawiadamiają Komisję teleksem lub telefaksem
 - a) przed czwartkiem każdego tygodnia i w rozbiciu na okresy przechowywania, produkty i ilości będące przedmiotem wniosków kontraktowych oraz o ilościach, na które zostały zawarte kontrakty w ciągu poprzedzającego tygodnia, podając podsumowanie produktów i ilości, na które zawarto kontrakty;
 - b) co miesiąc o produktach i ich łącznych ilościach będących na składzie;
 - c) co miesiąc, o produktach i ich łącznych ilościach rzeczywiście przechowywanych oraz o produktach i ilościach produktów, których okres przechowywania w ramach kontraktu się skończył;
 - d) co miesiąc, jeśli okres składowania został skrócony lub przedłużony zgodnie z art. 3 ust. 3 lit. g) lub ograniczony zgodnie z art. 9 ust. 5 o produktach i ilościach, w stosunku do których okres przechowywania został zweryfikowany oraz o początkowych i zrewidowanych terminach usunięcia ze składu.
3. Stosowanie środków zapewnionych w tym rozporządzeniu zostanie zbadane zgodnie z procedurą określoną w art. 30 rozporządzenia (EWG) nr 3013/89.

Artykuł 16

1. Rozporządzenie (EWG) nr 2659/80 traci moc.
2. Odniesienia do uchylonego rozporządzenia obowiązują jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Odniesienia do art. rozporządzenia (EWG) nr 2659/80 należy odczytywać zgodnie z tabelą korelacji podaną w Załączniku.

Artykuł 17

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1990 roku.

Niniejsze rozporządzenie dotyczy prywatnego składowania, które rozpoczęło się od tego dnia lub później.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 1990 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (EWG) nr 2659/80	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2	art. 2
art. 3	art. 3 ust. 3 i 4
art. 4	art. 3 ust. 1 i 2
-	art. 4
art. 5	art. 5
art. 6	art. 6
-	art. 7
art. 7	art. 8
art. 8	art. 9
art. 9	art. 10
art. 10	art. 11
art. 11	art. 12
-	art. 13
-	art. 14
art. 12	art. 15
art. 13	art. 16
art. 14	art. 17

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1258/91

z dnia 14 maja 1991 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3446/90 ustanawiające szczegółowe zasady przyznawania dopłat do prywatnego składowania baraniny i mięsa koziego oraz rozporządzenie (EWG) nr 3447/90 w sprawie specjalnych warunków przyznawania dopłat do prywatnego składowania mięsa baraniego i koziego

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa baraniego i koziego¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3577/90², w szczególności jego art. 7 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3446/90³ ustanawia szczegółowe zasady przyznawania dopłat do prywatnego składowania mięsa baraniego i koziego;

doświadczenie wykazało, że należy ustanowić przepis pozwalający na trybowanie w chwili przekazywania mięsa do składowania; w związku z powyższym, należy zmienić rozporządzenie (EWG) nr 3446/90;

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3447/90⁴, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 273/91⁵, ustanawia specjalne warunki przyznawania dopłat do prywatnego składowania mięsa baraniego i koziego; aby ułatwić wyczerpanie zapasów trybowanego mięsa należy skorygować minimalną ilość, która ma opuścić skład; w związku z tym należy zmienić rozporządzenie (EWG) nr 3447/90;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. owiec i kóz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 3446/90 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Pod ścisłym nadzorem agencji interwencyjnej i w chwili przekazywania mięsa do składowania, umawiające się strony mogą je rozbierać albo częściowo lub całkowicie

¹Dz.U. nr L 289 z 7.10.1989, str. 1.

²Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 23.

³Dz.U. nr L 333 z 30.11.1990, str. 39.

⁴Dz.U. nr L 333 z 30.11.1990, str. 46.

⁵Dz.U. nr L 28 z 2.2.1991, str. 28.

trybować, cały towar lub tylko jego część, z zastrzeżeniem, że dotyczy to wystarczającej ilości tusz, aby zapewnić, że w składzie będzie znajdował się tonaż wyszczególniony w zawartym kontrakcie, oraz że całe mięso, które otrzymano w wyniku wyżej wspomnianych operacji zostanie umieszczone w składzie. Zamiar wykorzystania tej możliwości należy zgłosić nie później niż w dniu rozpoczęcia przekazywania mięsa do składowania; niemniej jednak, agencja interwencyjna może zażądać, przekazania takiej informacji co najmniej na dwa dni robocze przed rozpoczęciem przyjmowania do składowania każdej partii.

Duże ścięgna, chrząstki, kości, kawałki tłuszczu i inne odpady powstałe przy rozbiorze albo częściowym lub całkowitym trybowaniu nie mogą być składowane.

3. Przyjmowanie do składowania rozpocznie się, oddzielnie dla każdej partii o zakontraktowanej wielkości, w dniu w którym przechodzi ona pod kontrolę agencji interwencyjnej

Jest to dzień, w którym ustala się wagę netto świeżego produktu schłodzonego:

- w składzie, jeśli mięso zostaje zamrożone na miejscu,
- w miejscu zamrażania, jeśli mięso jest zamrażane w odpowiednich pomieszczeniach i urządzeniach poza miejscem składowania.

Jednak w przypadku gdy do składowania przekazywane jest mięso rozebrane albo po częściowym lub całkowitym trybowaniu, ważenie obejmuje produkty faktycznie umieszczane w składzie i można je przeprowadzić w miejscu rozbioru albo częściowego lub całkowitego trybowania.

Określenie wagi produktów, które mają być przekazane do składowania nie może nastąpić przed zawarciem kontraktu.”

Artykuł 2

Art. 3b rozporządzenia (EWG) nr 3447/90 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3a

Minimalną ilość dla jednorazowego wyprowadzenia z chłodni ustala się na cztery tony i przyjmuje się, że jest to waga produktu przypadającego na jeden skład i jednej umawiającej się strony. Jednakże, gdy ilość towaru pozostałego w składzie jest mniejsza od tej ilości, zezwala się na jednorazowe wycofanie pozostałej partii towaru lub jego części.

W przypadku niespełnienia warunków dotyczących wycofania określonych w poprzednim akapicie:

- kwotę dopłaty do ilości wycofanego towaru oblicza się zgodnie z art. 6 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3446/90 oraz
- w odniesieniu do wycofanej ilości, potrąca się 15% zabezpieczenia określonego w

art. 4.”

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 maja 1991 r.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do prywatnego składowania otwartego począwszy od tego dnia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 maja 1991 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3447/90

z dnia 28 listopada 1990 r.

**w sprawie specjalnych warunków przyznawania dopłat do prywatnego składowania
mięsa baraniego i koziego**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa baraniego i koziego¹, w szczególności jego art. 7 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

przepisy rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3446/90 z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiające szczegółowe zasady przyznawania dopłat do prywatnego składowania baraniny i mięsa koziego², powinny być przestrzegane w zakresie przyznawania dopłat do prywatnego składowania mięsa baraniego; właściwe jest uzupełnienie lub dostosowanie tych przepisów;

art. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2644/80³ stanowi, że jeżeli wymaga tego sytuacja rynkowa, okres składowania może zostać skrócony lub wydłużony; dlatego niezbędne jest, aby oprócz kwot pomocy przyznanej na konkretny okres składowania, ustalone zostały również kwoty dodawane lub odejmowane w przypadku wydłużenia lub skrócenia tych okresów;

przewidywalne warunki rynkowe wymagają ustanowienia elastycznych okresów składowania od trzech do siedmiu miesięcy;

w celu zapewnienia rzetelnych ofert, właściwe jest ustalenie minimalnej ilości, którą można składować;

w celu zagwarantowania wypełnienia zobowiązań związanych z prywatnym składowaniem, odpowiednie wydaje się zabezpieczenie w wysokości 120 ECU za tonę;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. owiec i kóz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹ Dz.U. nr L 289 z 7.10.1989, str. 1.

² Dz.U. nr L 333 z 30.11.1990, str. 39.

³ Dz.U. nr L 275 z 18.10.1980, str. 8.

Artykuł 1

Rozporządzenie (EWG) nr 3446/90 stosuje się z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

1. Wnioski związane z dopłatami do prywatnego składowania składa się do agencji interwencyjnych wymienionych w Załączniku.

2. W związku z procedurą przetargową okres, na który można oferować składowanie wynosi trzy miesiące. Jednakże rzeczywisty okres składowania wybiera strona składująca. Okres ten może ulec wydłużeniu od minimum trzech miesięcy do maksimum siedmiu miesięcy. Jednakże, jeżeli okres składowania jest dłuższy niż trzy miesiące pomoc zwiększa się o stawkę dzienną wynoszącą 1,2 ECU za tonę dziennie.

Artykuł 3

Minimalna ilość objęta umową wynosi cztery tony mięsa wyrażonego jako mięso z kością.

Artykuł 4

Zabezpieczenie wynosi 120 ECU na tonę.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1990 r.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do prywatnego składowania, rozpoczętego od tego dnia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 listopada 1990 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

IRELAND Department of Agriculture and Food
Agriculture House
Kildare Street
Dublin 2

Tel. (01) 78 90 11, ext. 33 32
Télex 4280 and 5118

ITALIA: Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA)
via Palestro 81
I-00100 Roma
Tel. 49 57 283 — 49 59 261
Telex 61 30 03

NEDERLAND: Voedselvoorzienings In- en Verkoopbureau
Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij
Postbus 960
6430 AZ Hoensbroek
Tel. (045) 23 83 83
Telex 56396

PORTUGAL: INGA Instituto Nacional de Interven__o e Garantia Agrícola Rua
Camilo Castelo Branco, 45 P-1000 Lisboa

UNITED KINGDOM: Intervention Board for Agricultural Produce
Fountain House
2 Queens Walk
Reading RG1 7QW
Berkshire
Tel. (0734) 58 36 26
Telex 848 302

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 879/95

z dnia 21 kwietnia 1995 r.

zmieniające rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3447/90 w sprawie specjalnych warunków przyznawania dopłat do prywatnego składowania mięsa baraniego i koziego

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r., w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa baraniego i mięsa koziego¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji, w szczególności jego art. 7 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3447/90 z dnia 28 listopada 1990 r., w sprawie specjalnych warunków przyznawania dopłat do prywatnego składowania mięsa baraniego i koziego², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1258/91³, przewiduje, że wnioski o dotacje w odniesieniu do prywatnego składowania należy składać w agencjach interwencyjnych w każdym Państwie Członkowskim; w wyniku przystąpienia Austrii, Finlandii oraz Szwecji agencje interwencyjne nowych Państw Członkowskich należy uwzględnić w Załączniku do niniejszego rozporządzenia i korzystając z okazji należy skorygować adresy innych agencji interwencyjnych;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. owiec i kóz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik do rozporządzenia (EWG) nr 3447/90 zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

¹ Dz.U. nr L 289 z 7.10.1989, str. 1.

² Dz.U. nr L 333 z 30.11.1990, str. 46.

³ Dz.U. nr L 120 z 15.5.1991, str. 15.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 kwietnia 1995 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

*ANEXO - BILAG - ANHANG - _____ - ANNEX - ANNEXE - ALLEGATO -
BILAGE - ANEXO - LIITE - BILAGA*

**Direcciones de los organismos de intervención - Interventionsorganernes adresser -
Anschriften der Interventionsstellen - _____ -
Addresses of intervention agencies - Adresses des organismes d'intervention -
Indirizzi degli orga- nismi d'intervento - Adressen van de interventiebureaus -
Endere_os dos organismos de inter- ven__o - Interventioelinten osoitteet -
Interventionsorganens adresser**

BELGIQUE / BELGI_	Bureau d'intervention et de restitution belge Rue de Tr_ves 82 B- 1040 Bruxelles Téléphone: (32 2) 287 2411; télécopieur: (32 2) 230 25 33 / 280 03 07; télex: 24076 OBEA BRU B	Belgisch interventie- en restitutie- bureau Trierstraat 82 B- 1040 Brussel
-------------------	---	--

DANMARK: Landbrugs - og Fiskeriministeriet
EF - direktoratet
Nyropsgade 26
DK-1780 K_benhavn V
Tlf. (45)33-92 70 00; fax (45)33-92 69 48; telex 151
37 DK

BUNDESREPUBLIK
DEUTSCHLAND

Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung
(BLE)
Postfach 180203
D-60083 Frankfurt am Main
Adickesallee 40
D-60322 Frankfurt am Main
Tel.: (49)69-1 564 App. 704
Telefax: (49) 69-1 56 4 790
Telex: 411727

E__A_A: _____

 _____ (____.____.____.____)
 _____ 241, GR 10446 _____
 ____: 8656439
 ____: 8670503

ESPAÑA: Servicio Nacional de Productos Agrarios (SENPA)
cl Beneficencia 8-10
E-28004 Madrid
Tel.: (34)1-222 29 6l; fax: (34)1-222 29 6l; télex:
23427 SENPA E

FRANCE:	Ofival 80, avenue des Terroirs de France F-75607 Paris cedex 12 Téléphone: (33 1) 44 68 50 00; télécopieur: (33 1) 44 68 52 33; télex: 215330 F
IRELAND:	Department of Agriculture, Food and Forestry Agriculture House Kildare Street IRL-Dublin 2 Tel: (353 1) 678 90 11, ext. 33 32 fax: (353 1) 661 6263 telex: 4280 and 5118
ITALIA:	Ente di Stato per gli Interventi nel mercato agricolo (EIMA) Via Palestro 81 I-00100 Roma Tel.: (39) 6-49 57 283 / 49 59 261 telefax: (39) 6-44 53 940 telex: 61 30 03
NEDERLAND:	Voedselvoorzieningsin - en verkoopbureau Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij Burg. Kessenplein 3 Postbus 960 NL-6430 AZ Hoensbroek Tel. (31) 45-238383 telefax (31) 45-222735 telex 56396
ÖSTERREICH:	Agrarmarkt Austria Geschäftsbereich III Dresdner Straße 70 A- 1200 Wien Tel.: (43) 1-33151 Telefax: (43) 1-33151 299
PORTUGAL:	INGA Instituto Nacional de Intervenção e Garantia Agrícola Rua Camilo Castelo Branco, 45 P- 1000 Lisboa Tel.: (351 1) 3555812/7; telefax: (351 1) 522359; telex: 66207/K INGA P
SUOMI:	Maa - ja metsätalousministeriö Maatalouspolitiikan osasto

Interventioyksikkö
Mariankatu 23,
PL 232
FIN-00171 Helsinki
Puh.: +35801601
telekopio: +358 0 160 97 90

SVERIGE:

Statens jordbruksverk
Interventionsenheten
S-551 82 Jönköping
Tel: (46)36-155000
fax: (46)36-190546
telex: 70991 SJV-S

UNITED KINGDOM:

Intervention Board Executive Agency
Fountain House
2 Queens Walk,
UK - Reading RG1 7QW
Berkshire
Tel.: (44 1734) 53 13 38 Sheepmeat section
fax: (441734)566750
telex: 848 302

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 40/96

z dnia 12 stycznia 1996 r.

uaktualniające i zmieniające rozporządzenia dotyczące sektorów mięsa baraniego i koziego ustalające przed dniem 1 lutego 1995 r. niektóre ceny i kwoty, których wartości w ecu zostały dostosowane z powodu zniesienia wskaźnika korygującego w rolniczych kursach wymiany

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3813/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. w sprawie jednostki rozliczeniowej i kursów przeliczeniowych, jakie mają być stosowane do celów wspólnej polityki rolnej¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 150/95², w szczególności jego art. 13 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

z mocą od dnia 1 lutego 1995 r., art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92, zmienia wartość w ecu niektórych cen i kwot w celu zneutralizowania skutków zniesienia wskaźnika korygującego w wysokości 1,207509, który do dnia 31 stycznia 1995 r. wpływał na rolnicze kursy przeliczeniowe;

nowa wartość omawianych cen i kwot, wyrażona w ecu, została ustalona od dnia 1 lutego 1995 r., zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92 i art. 18 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1068/93 z dnia 30 kwietnia 1993 r. w sprawie szczegółowych zasad określania i stosowania rolniczych kursów przeliczeniowych³, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2853/95⁴;

zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1068/93, w celu uniknięcia niezgodności i ułatwienia realizacji wspólnej polityki rolnej, niezbędna jest zmiana wartości danych cen i kwot w ecu tam, gdzie ceny te nie są one stosowane okresowo i gdzie mają one zastosowanie przynajmniej od:

- dnia 1 stycznia 1996 r. w odniesieniu do kwot niezwiązanych z rokiem gospodarczym,
- początku roku gospodarczego 1996, w przypadku cen i kwot, dla których dany rok gospodarczy rozpoczął się w styczniu 1996 r.,
- początku roku gospodarczego 1995/96, w pozostałych przypadkach,

co zostało ukazane w rozporządzeniach, które weszły w życie przed dniem 1 lutego 1995 r.;

¹ Dz.U. nr L 387 z 31.12.1992, str. 1.

² Dz.U. nr L 22 z 31.1.1995, str. 1.

³ Dz.U. nr L 108 z 1.5.1993, str. 106.

⁴ Dz.U. nr L 299 z 12.12.1995, str. 1.

dlatego dane rozporządzenia powinny zostać zmienione;

do celu jasności, nowe wartości w ecu, w odniesieniu do stawek pomocy i/lub gwarancji, wymaganych na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 1323/90⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 363/93⁶ i rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 3447/90⁷, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 879/95⁸, rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 510/93⁹ i rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1123/93¹⁰, powinny zostać zaokrąglone do najbliższej liczby całkowitej;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. mięsa baraniego i mięsa koziego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W wyniku dostosowania niektórych cen i kwot, wyrażonych w ecu, w sektorze mięsa baraniego i koziego, które weszły w życie z dniem 1 lutego 1995 r., zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3813/92 i art. 18 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1068/93, instrumenty prawne określone w art. 2 zostają zmienione.

Artykuł 2

1. W rozporządzeniu (EWG) nr 1323/90 wprowadza się następujące zmiany:
 - w art. 1 tiret pierwsze „5,5 ECU” zastępuje się „6,641 ECU”,
 - w art. 1 tiret drugie „3,8 ECU” zastępuje się „4, 589 ECU”,
 - w art. 1 tiret trzecie „3,8 ECU” zastępuje się „4, 589 ECU”.
2. W rozporządzeniu (EWG) nr 3447/90 wprowadza się następujące zmiany:
 - w art. 2 ust. 2 „1,2 ECU” zastępuje się „1, 45 ECU”,
 - w art. 4 „120 ECU” zastępuje się „145 ECU”.
3. W rozporządzeniu (EWG) nr 510/93 wprowadza się następujące zmiany:
 - w części 1 Załącznika kwotę „380 ECU” zastępuje się kwotą „459 ECU”, a kwotę „110 ECU” zastępuje się kwotą „133 ECU”,
 - w części 2 Załącznika kwotę „380 ECU” zastępuje się kwotą „459 ECU”, a kwotę „110 ECU” zastępuje się kwotą „133 ECU”.

⁵ Dz.U. nr L 132 z 23.5.1990, str. 17.

⁶ Dz.U. nr L 42 z 19.2.1993, str. 1.

⁷ Dz.U. nr L 333 z 30.11.1990, str. 46.

⁸ Dz.U. nr L 91 z 22.4.1995, str. 2.

⁹ Dz.U. nr L 55 z 6.3.1993, str. 35.

¹⁰ Dz.U. nr L 114 z 8.5.1993, str. 16.

4. W rozporządzeniu (EWG) nr 1123/93 wprowadza się następujące zmiany:
- w Załączniku kwotę „440 ECU” zastępuje się kwotą „531 ECU”, a kwotę „170 ECU” zastępuje się kwotą „205 ECU”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Art. 2 ust. 1 stosuje się do wszystkich kwot, o których mowa, od dnia zastosowania po raz pierwszy rolniczego kursu przeliczeniowego, ustalonego w dniu lub po dniu 1 lutego 1995 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 stycznia 1996 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1254/1999

z dnia 17 maja 1999 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁴,

uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego⁵,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) działaniu i rozwojowi wspólnego rynku produktów rolnych powinno towarzyszyć stworzenie wspólnej polityki rolnej w celu uwzględnienia wspólnej organizacji rynków rolnych, która może przyjmować różne formy w zależności od produktu;
- 2) celem wspólnej polityki rolnej jest osiągnięcie celów wyznaczonych w art. 33 Traktatu; w sektorze mięsa wołowego i cielęciny, aby ustabilizować rynki i zapewnić ludności wiejskiej słuszny poziom życia, należy uwzględnić środki regulujące rynek wewnętrzny, obejmujące w szczególności płatności bezpośrednie dla producentów wołowiny, pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania i program usług publicznych w zakresie składowania tych produktów;
- 3) aby wyrównać spożycie mięsa we Wspólnocie i zwiększyć spożycie mięsa wołowego oraz podnieść konkurencyjność tych produktów na rynkach międzynarodowych, poziom wsparcia dla rynku powinien być stopniowo redukowany; mając na względzie konsekwencje tego kroku dla producentów, poziom dofinansowania w ramach wspólnej

¹ Dz.U. C 170 z 4.6.1998, str. 13.

² Opinia wydana 6 maja 1999 r. (jeszcze nieopublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*).

³ Dz.U. C 407 z 28.12.1998, str. 196.

⁴ Dz.U. C 93 z 6.4.1998, str. 1.

⁵ Dz.U. C 401 z 22.12.1998, str. 3.

organizacji rynku powinien zostać stosownie zmieniony i dostosowany; w tym celu właściwe jest stworzenie ogólnego programu płatności bezpośrednich dla producentów; kwoty takich płatności powinny być dostosowane do stopniowej redukcji subwencjonowania rynku;

- 4) biorąc pod uwagę różnorodność przedsiębiorstw hodowlanych, płatności bezpośrednie powinny obejmować specjalną premię dla producentów byków i wołów, premię za utrzymywanie stad krów mamek i premię za ubój dostępną dla wszystkich gatunków bydła, łącznie z krowami mlecznymi i cielętami; przyznanie premii nie powinno mieć wpływu na zwiększenie produkcji ogólnej; w tym celu liczba samców i krów mamek objętych specjalną premią dla producentów powinna zostać ograniczona poprzez zastosowanie, odpowiednio, pułapów regionalnych i indywidualnych oraz, w przypadku premii specjalnej dla producentów byków i wołów limitem pogłowia, który może być zmieniony przez Państwa Członkowskie w zależności od sytuacji w ich kraju; w przypadku premii za ubój, pułapy krajowe powinny zostać wyznaczone w oparciu o dotychczasową produkcję;
- 5) warunki hodowli wołów zwykle różnią się od warunków hodowli byków; dlatego też jest uzasadnione wyznaczenie innych premii specjalnych za hodowlę wołów i innych za hodowlę byków; niemniej jednak premia specjalna za hodowlę wołów powinna zostać podzielona na dwie płatności dla określonych grup wiekowych;
- 6) ubój zbyt dużej liczby wołów podczas sezonu uboju w Państwach Członkowskich, dla których tego rodzaju produkcja jest szczególnie ważna, może zakłócić stabilność rynku i w konsekwencji prowadzić do spadku cen rynkowych; aby zachęcić producentów do prowadzenia uboju wołów poza sezonem, „poza wypasem” należy wprowadzić, na określonych warunkach i obok premii specjalnej, dodatkową premię za zwierzęta przeznaczone na ubój poza sezonem w okresie pierwszych 23 tygodni roku;
- 7) aby zapewnić producentom większą swobodę, premią od krów mamek należałoby objąć jałówki spełniające takie same wymogi odnośnie hodowli co krowy mamki; niemniej jednak liczba jałówek kwalifikujących się do takiej premii w stadach krów mamek powinna zostać ograniczona do normalnego współczynnika pokrycia; Państwa Członkowskie, w których ponad 60% zwierząt kwalifikujących się do premii od krów mamek jest hodowanych na terenach górskich powinny mieć prawo do przyznawania odrębnych premii od krów mamek i jałówek oraz wyznaczyć dla tych ostatnich krajowy pułap premii w ramach wspomnianego wyżej współczynnika;
- 8) premia od krów mamek powinna w zasadzie być zastrzeżona dla producentów, którzy nie dostarczają mleka do mleczarni w ramach programu opłaty dodatkowej przewidzianego w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3950/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiającym opłatę

dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych⁶; dofinansowanie dochodów może okazać się potrzebne również w przypadku gospodarstw hodowlanych utrzymujących stada krów mlecznych i krów mamek; dlatego też premia od krów mamek powinna zostać przyznana również małym i średnim gospodarstwom hodowlanym mieszanym o łącznej dostarczanej ilości mleka nie większej niż 120 000 kg; biorąc pod uwagę różnorodność struktur produkcyjnych we Wspólnocie, Państwa Członkowskie powinny mieć uprawnienia do zmiany lub uchylecia limitów ilościowych w oparciu o obiektywne kryteria;

- 9) w przypadku premii od krów mamek, wydaje się właściwe utrzymanie pułapów indywidualnych dla producentów; niektóre uprawnienia do premii przyznane według pułapów indywidualnych nie były wykorzystywane w przeszłości; te niewykorzystane prawa mogły zachęcać do zwiększania produkcji i zwiększania wydatków, w szczególności w związku z objęciem jałówek premią od krów mamek; aby uniknąć takiej sytuacji łączna liczba uprawnień do premii od krów mamek dla każdego Państwa Członkowskiego powinna zostać wyznaczona w oparciu o dokonane wypłaty premii w latach referencyjnych, zwiększonej o pewien margines w celu utrzymania rezerwy krajowej; Państwa Członkowskie powinny podjąć konieczne środki w celu zapewnienia przestrzegania wyznaczonych pułapów krajowych; w razie konieczności powinny one dostosować indywidualne pułapy dla swoich producentów, bez żadnej rekompensaty z tego tytułu, w oparciu o pewne obiektywne kryteria; kryteria te powinny zapewnić przede wszystkim równe traktowanie wszystkich zainteresowanych producentów oraz ochronę prawnie uzasadnionych oczekiwań;
- 10) poziomy produkcji poszczególnych producentów mogą różnić się w związku ze zmianami zdolności produkcyjnej; stąd też zaleca się umożliwienie przekazywania uprawnień do premii od krów mamek w odniesieniu do indywidualnych pułapów innym producentom na pewnych warunkach, wspólnie z gospodarstwem hodowlanym lub bez zachowania powiązania między uprawnieniami do premii a obszarem gospodarstwa;
- 11) nowi producenci i producenci działający na rynku, których indywidualne pułapy nie nawiązują z różnych przyczyn do zmian w posiadanych stadach krów mamek nie powinni być pozbawiani praw do premii; dlatego też należałoby uwzględnić przepis dotyczący zarządzania rezerwami krajowymi, które mają być tworzone i zarządzane zgodnie z kryteriami Wspólnoty; z tej samej przyczyny właściwe wydaje się podporządkowanie transferu uprawnień do premii bez przekazania przedmiotowego gospodarstwa hodowlanego pewnym zasadom, zgodnie z którymi część przekazanych praw zostaje cofnięta bez prawa do żadnej rekompensaty z tego tytułu i przeznaczona na rezerwę krajową;

⁶ Dz.U. L 405 z 31.12.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1256/1999. (Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 73).

- 12) jest wskazane, by zezwolić Państwom Członkowskim na stworzenie powiązania między strefami lub miejscowościami objętymi szczególną ochroną a hodowlą krów mamek, w celu zapewnienia utrzymania takiej produkcji, w szczególności na obszarach gdzie nie ma innych alternatyw;
- 13) mając na uwadze tendencję intensyfikacji produkcji wołowiny i cielęciny, premie od hodowli zwierząt powinny zostać ograniczone w odniesieniu do możliwości danego gospodarstwa hodowlanego w zakresie zapewnienia pożywienia dla takiego bydła w oparciu o liczbę i gatunki hodowanych zwierząt; aby uniknąć nadmiernej intensyfikacji produkcji, przyznanie premii powinno być uzależnione od przestrzegania przepisów w zakresie maksymalnej liczebności stada w danym gospodarstwie; niemniej jednak należy tu wziąć pod uwagę sytuację drobnych producentów;
- 14) aby wzmocnić bodźce skłaniające producentów do rozszerzenia produkcji z zamiarem poprawy ich skuteczności w odniesieniu do celów ekologicznych, producenci, którzy przestrzegają przepisów określających liczebność stada w gospodarstwie powinni otrzymać dodatkowe premie; aby uniknąć poważnych zmian w globalnym poziomie świadczonej pomocy i zapewnić rozsądną kontrolę wydatków, należy w razie potrzeby zapewnić możliwość korekty dodatkowej premii;
- 15) warunki produkcji wołowiny i sytuacja finansowa producentów różni się znacząco dla poszczególnych obszarów produkcyjnych Wspólnoty; ujednolicony program dla całej Wspólnoty z jednakowymi kwotami płatności dla wszystkich producentów byłby zbyt sztywny biorąc pod uwagę te strukturalne i naturalne dysproporcje oraz wynikające z nich różne potrzeby; dlatego też wydaje się właściwe zapewnienie elastycznych ram dopłat przyznawanych przez Wspólnotę, które zostaną określone i zrealizowane przez Państwa Członkowskie w granicach wyznaczonych kwot globalnych oraz zgodnie z pewnymi wspólnymi kryteriami; kwoty globalne powinny zostać przyznane Państwom Członkowskim w oparciu o ich udział w produkcji wołowiny we Wspólnocie; wspólne kryteria zaś mają, między innymi, zapobiec sytuacji, w której dopłaty spowodują niekorzystne skutki oraz powinny uwzględniać wszystkie istotne wielostronne zobowiązania Wspólnoty; w szczególności ważne jest, by Państwa Członkowskie zostały zobowiązane do korzystania z przyznanych im kompetencji wyłącznie w oparciu o obiektywne kryteria, aby przywiązywały należną wagę do zasady równego traktowania oraz unikały zniekształceń koncepcji rynku i konkurencji; zaleca się zapewnienie możliwości różnych form dopłat; takie różne formy powinny stanowić dopłaty od pogłowia określonej kategorii bydła i płatności obszarowe;
- 16) w przypadku dopłat od pogłowia wymagane są pewne limity ilościowe w celu zapewnienia kontroli poziomu produkcji; ponadto Państwa Członkowskie powinny stosować pewne wymogi odnośnie maksymalnej dopuszczalnej liczebności stada hodowlanego;

- 17) dodatkowe płatności obszarowe powinny być przyznawane wyłącznie w odniesieniu do pastwisk stałych, które nie korzystają z innych środków pomocy ze Wspólnoty; płatności te powinny być stosowane w ramach limitów regionalnych stref podstawowych pastwisk, które powinny zostać wyznaczone przez Państwa Członkowskie w oparciu o dane z poprzednich okresów referencyjnych; maksymalna kwota płatności obszarowych, które to płatności mogą być przyznawane od hektara, łącznie z płatnościami obszarowymi realizowanymi w ramach wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych powinny być porównywalne ze średnią kwotą pomocy przyznawanej od hektara w ramach systemu pomocy dla producentów określonych upraw rolnych;
- 18) płatności bezpośrednie powinny być uzależnione od przestrzegania przez hodowców odnośnych zwierząt właściwych przepisów Wspólnoty w zakresie oznakowania i rejestracji bydła; aby osiągnąć żądany wpływ na gospodarkę płatności bezpośrednie, o których mowa muszą być przyznawane w ramach określonych limitów czasowych;
- 19) zgodnie z prawem Wspólnoty stosowanie niektórych substancji w produkcji wołowiny jest zabronione; za nieprzestrzeganie tych przepisów powinny być stosowane odpowiednie kary;
- 20) w ramach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu ustaleń odnośnie subsydiowania cen i dochodów producentów dotychczasowa interwencja państwa w formie skupu prowadzonego przez agencje interwencyjne i magazyny państwowe nie jest już dłużej niezbędna do zachowania równowagi rynkowej, lecz może wiązać się ze znacznymi nakładami; stąd też powinna ona zostać stopniowo wycofana; jednakże aby przyczynić się do ustabilizowania cen rynkowych wokół ceny podstawowej odzwierciedlającej żądany poziom wspierania rynku, należy zapewnić pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania; w tym celu Komisja powinna zostać uprawniona do podejmowania decyzji o przyznaniu pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania, jeżeli cena rynkowa spadnie poniżej 103% ceny podstawowej; ponadto należy stworzyć program interwencji, tzw. „siatkę bezpieczeństwa”, w celu wspierania rynku wołowiny i cielęciny w Państwach Członkowskich lub w tych regionach Państw Członkowskich, gdzie ceny rynkowe spadną do poziomu krytycznego; należy uwzględnić możliwość przyznawania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania oraz program interwencyjny, który zostanie wdrożony w oparciu o skalę ocen wyznaczoną w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1208/81 z dnia 28 kwietnia 1981 r. ustanawiającym wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wołowych⁷;
- 21) utworzenie jednolitego wspólnotowego rynku wołowiny i cielęciny wiąże się z wprowadzeniem jednolitego systemu handlowego na granicach zewnętrznych Wspólnoty; system handlowy obejmujący należności przywozowe i refundacje wywozowe, oprócz

⁷ Dz.U. L 123 z 7.5.1981, str. 3. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1026/1991 (Dz.U. L 106 z 26.4.1991 str. 2).

instrumentów rynku wewnętrznego powinien ustabilizować rynek Wspólnoty; system handlowy powinien opierać się na przedsięwzięciach przyjętych w ramach Urugwajskiej Rundy wielostronnych negocjacji handlowych;

- 22) w celu kontrolowania wielkości handlu wołowiną z państwami trzecimi, należy uwzględnić stworzenie systemu pozwoleń na przywóz i na wywóz na określone produkty, które obejmowałyby złożenie zabezpieczenia gwarantującego realizację transakcji, na które pozwolenia takie są udzielane;
- 23) aby uniknąć lub zwalczyć niekorzystne skutki, jakie mógłby przynieść rynkowi Wspólnoty przywóz niektórych produktów rolnych, przywóz takich produktów powinien zostać uzależniony od zapłacenia dodatkowego cła przywozowego i spełnienia określonych warunków;
- 24) właściwe jest, w pewnych okolicznościach, udzielenie Komisji uprawnień do tworzenia kontyngentów celnych wynikających z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z Traktatem lub z innych dokumentów Rady;
- 25) przepisy odnośnie przyznawania państwom trzecim refundacji wywozowych, w oparciu o różnicę między cenami Wspólnoty a cenami na rynku światowym oraz w ramach Porozumienia WTO o Rolnictwie⁸, powinny służyć ochronie uczestnictwa Wspólnoty w międzynarodowym handlu wołowiną i cielęciną; refundacje te powinny być udzielane w ramach pewnych limitów ilościowych i wartościowych;
- 26) zgodność z limitami w kategoriach wartości powinna zostać zapewniona przy ustalaniu refundacji wywozowych poprzez prowadzenie monitoringu płatności dokonanych w ramach zasad nawiązujących do Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej; system monitoringu można usprawnić poprzez obowiązkowe uprzednie ustalanie refundacji, zapewniając jednocześnie możliwość, w przypadku refundacji zróżnicowanych, zmiany wyznaczonego miejsca przeznaczenia w ramach obszaru geograficznego, którego dotyczy dana stawka refundacji; w przypadku zmiany miejsca przeznaczenia należy wypłacić refundację należną dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia przy zastosowaniu górnego pułapu w kwocie mającej zastosowanie do wcześniej wyznaczonego miejsca przeznaczenia;
- 27) zapewnienie przestrzegania limitów ilościowych wymaga wprowadzenia wiarygodnego i efektywnego systemu monitoringu; w tym celu przyznawanie refundacji powinno być dokonywane w ramach dostępnych limitów, z uwzględnieniem szczególnej sytuacji każdego produktu; należy zezwolić na wyjątki od tej zasady jedynie w przypadku działań w ramach pomocy żywnościowej, które to działania są zwolnione z wszelkich limitów; monitoring ilości produktów wywożonych przy przyznaniu refundacji w latach

⁸ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, str. 22.

gospodarczych, o których mowa w Porozumieniu WTO o Rolnictwie należy prowadzić w oparciu o pozwolenia na wywóz wystawione w danym roku gospodarczym;

- 28) oprócz opisanego wyżej systemu oraz w zakresie niezbędnym do właściwego funkcjonowania, należy uwzględnić przepisy regulujące, lub jeśli będzie tego wymagała sytuacja na rynku, zabraniające stosowania procedury uszlachetniania czynnego;
- 29) system celny umożliwia zwolnienie od wszelkich innych środków ochronnych na granicach zewnętrznych Wspólnoty; jednak mechanizm rynku wewnętrznego i cła mogłyby, w wyjątkowych okolicznościach, okazać się wadliwy; w takich przypadkach, aby nie pozostawiać rynku Wspólnoty bez ochrony przed ewentualnymi zakłóceniami w jego funkcjonowaniu, Wspólnota powinna być w stanie niezwłocznie podjąć wszelkie konieczne środki; środki te powinny uwzględniać zobowiązania wynikające z odpowiednich porozumień WTO;
- 30) aby zapewnić właściwe stosowanie rozwiązań przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, Komisja powinna być dobrze poinformowana o zmianach cen na wspólnym rynku wołowiny i cielęciny; dlatego też należy uwzględnić stworzenie systemu rejestrującego ceny bydła i ich mięsa;
- 31) należy zapewnić środki, jakie należałoby podjąć na wypadek znaczącej podwyżki lub spadku cen zakłócających lub grożących zakłóceniem funkcjonowania rynku Wspólnoty; środki takie mogą obejmować również doraźny skup interwencyjny;
- 32) ograniczenia swobodnego przepływu towarów wynikające z zastosowania środków przewidzianych w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się chorób zwierząt mogłyby spowodować trudności na rynku jednego lub kilku Państw Członkowskich; należy zatem uwzględnić wprowadzenie szczególnych środków wspierania rynku w celu uzdrowienia takiej sytuacji;
- 33) stworzenie jednolitego rynku w oparciu o wspólne ceny mogłoby zostać zagrożone przyznaniem pewnych dotacji; dlatego też postanowienia Traktatu zezwalające na szacowanie dotacji przyznawanych przez Państwa Członkowskie i wprowadzające zakaz przyznawania dotacji, które byłyby w sprzeczności z polityką wspólnego rynku, powinny mieć zastosowanie do wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny;
- 34) konieczne jest, w miarę rozwoju wspólnego rynku wołowiny i cielęciny, aby Państwa Członkowskie informowały się wzajemnie w sprawach niezbędnych do zastosowania przepisów niniejszego rozporządzenia;
- 35) aby usprawnić wdrożenie proponowanych środków, należy opracować procedurę nawiązania ścisłej współpracy między Państwami Członkowskimi i Komisją w ramach Komitetu Zarządzającego;

- 36) wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie w wyniku zobowiązań wynikających z zastosowania postanowień niniejszego rozporządzenia powinny być pokrywane przez Wspólnotę zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁹;
- 37) wspólna organizacja rynku wołowiny i cielęciny powinna równocześnie uwzględniać cele wyznaczone w art. 33 i 131 Traktatu;
- 38) koncepcja wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 805/68¹⁰ była kilkakrotnie zmieniana; ze względu na liczbę takich zmian, ich złożoność oraz fakt, że są opublikowane w różnych *Dziennikach Urzędowych Wspólnot Europejskich*, ich teksty są trudne do wykorzystania i brakuje im przejrzystości, która powinna stanowić podstawową cechę wszystkich przepisów prawnych; w tych okolicznościach należałoby połączyć je w nowe rozporządzenie, zaś wspomniane wyżej rozporządzenie (EWG) nr 805/68 powinno zostać uchylone; rozporządzenie Rady (EWG) nr 98/69 z dnia 16 stycznia 1969 r. ustanawiające ogólne zasady zbytu mrożonej wołowiny i cielęciny przez agencje interwencyjne¹¹, rozporządzenie Rady (EWG) nr 989/68 z dnia 15 lipca 1968 r. ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania wołowiny i cielęciny¹² oraz rozporządzenie Rady (EWG) nr 1892/87 z dnia 2 lipca 1987 r. w sprawie prowadzenia rejestru cen rynkowych w sektorze wołowiny i cielęciny¹³, których podstawą prawną było rozporządzenie (EWG) nr 805/68 zostają zastąpione nowymi ustaleniami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu i w związku z powyższym powinny zostać uchylone;
- 39) przejście od ustaleń rozporządzenia (EWG) nr 805/68 do ustaleń zawartych w niniejszym rozporządzeniu mogłoby spowodować trudności, których nie przewidziano w niniejszym rozporządzeniu; aby poradzić sobie z taką sytuacją należy uwzględnić możliwość podjęcia przez Komisję koniecznych środków przejściowych; Komisja powinna zostać również upoważniona do rozwiązywania określonych problemów związanych z praktycznym zastosowaniem postanowień niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

⁹ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103.

¹⁰ Dz.U. L 148 z 28.6.1968 str. 24. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1633/1998 (Dz.U. L 210 z 28.7.1998, str. 17).

¹¹ Dz.U. L 14 z 21.1.1969, str. 2.

¹² Dz.U. L 169 z 18.7.1968, str. 10. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 428/77 (Dz.U. L 61 z 5.3.1977, str. 17).

¹³ Dz.U. L 182 z 3.7.1987, str. 29.

1. Wspólna organizacja rynku mięsa wołowego i cielęcego obejmuje rynek wewnętrzny i handel z państwami trzecimi oraz następujące produkty:

Kod CN	Wyszczególnienie
a) 0102 90 05 do 0102 90 79	Zwierzęta żywe z gatunku domowego, z wyjątkiem zwierząt hodowlanych czystej krwi
0201	Mięso wołowe, świeże lub chłodzone
0202	Mięso wołowe, mrożone
0206 10 95	Gruba skóra i cienka skóra, świeża lub chłodzona
0206 29 91	Gruba skóra i cienka skóra, mrożona
0210 20	Mięso wołowe, solone, w solance, suszone lub wędzone
0210 90 41	Gruba skóra i cienka skóra, solona, w solance, suszona lub wędzona
0210 90 90	Jadalne mączki i posiłki z mięsa i odpadów mięsnych
1602 50 10	Pozostałe mięso przetworzone lub konserwowane lub odpady z mięsa, niegotowane; mieszanki gotowanego mięsa lub odpadów z niegotowanym mięsem lub odpadami mięsnymi
1602 90 61	Inne przetworzone lub konserwowane mięso zawierające mięso lub odpady z mięsa, niegotowane; mieszanki gotowanego mięsa lub odpadów z niegotowanym mięsem lub odpadami mięsnymi
b) 0102 10	Żywe zwierzęta czystej rasy
0206 10 91	Jadalne odpady z mięsa bydłowego, z wyjątkiem grubej skóry i cienkiej skóry, świeże lub chłodzone, z wyjątkiem tych przeznaczonych do produkcji wyrobów farmaceutycznych
0206 10 99	Jadalne odpady z mięsa wołowego, z wyjątkiem grubej skóry i cienkiej skóry, mrożone, z wyjątkiem tych przeznaczonych do produkcji wyrobów farmaceutycznych
0206 21 00	Jadalne odpady z mięsa wołowego, z wyjątkiem grubej skóry i cienkiej skóry, mrożone, z wyjątkiem tych przeznaczonych do produkcji wyrobów farmaceutycznych
0206 22 90	Jadalne odpady z mięsa wołowego, solone, w solance, suszone lub wędzone, z wyjątkiem grubej i cienkiej skóry
0206 29 99	Jadalne odpady z mięsa wołowego, solone, w solance, suszone lub wędzone, z wyjątkiem grubej i cienkiej skóry
0210 90 49	Jadalne odpady z mięsa wołowego, solone, w solance, suszone lub wędzone, z wyjątkiem grubej i cienkiej skóry
1502 00 90	Tłuszcz bydłowy, surowy lub przetworzony, również sprasowany lub poekstrakcyjny
1602 50 31 do 1602 50 80	Pozostałe mięso przetworzone lub konserwowane lub odpady z mięsa wołowego, z wyjątkiem gotowanego mięsa lub odpadów oraz mieszanki gotowanego mięsa lub odpadów z niegotowanym mięsem lub odpadami mięsnymi
1602 90 69	Pozostałe mięso przetworzone lub konserwowane zawierające mięso lub odpady z mięsa wołowego, z wyjątkiem produktu niegotowanego oraz mieszanki gotowanego mięsa lub odpadów z niegotowanym mięsem lub odpadami mięsnymi

2. Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „bydło” oznacza żywe zwierzęta z gatunku bydła domowego sklasyfikowane według Nomenklatury Scalonej w pozycjach 0102 10, 0102 90 05 do 0102 90 79;

- b) „dorosłe bydło” oznacza bydło o masie powyżej 300 kg.

TYTUŁ I

RYNEK WEWNĘTRZNY

Artykuł 2

Aby zachęcić handel i wspólne organizacje handlowe do działań w celu usprawnienia procesu dostosowania dostaw do wymogów rynku, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 mogą zostać podjęte następujące środki przewidziane przez Wspólnotę:

- a) środki służące poprawie hodowli bydła;
- b) środki promujące lepszą organizację produkcji, przetwarzania i wprowadzania na rynek;
- c) środki służące poprawie jakości;
- d) środki umożliwiające opracowanie krótko-i długoterminowych prognoz w oparciu o stosowane środki produkcji;
- e) środki służące usprawnieniu rejestracji tendencji cenowych na rynku.

Ogólne zasady dotyczące tych środków są przyjmowane przez Radę zgodnie z procedurą określoną w art. 37 ust. 2 Traktatu.

ROZDZIAŁ I

PLATNOŚCI BEZPOŚREDNIE

Artykuł 3

Do celów niniejszego rozdziału:

- a) „producent” oznacza indywidualnego rolnika, zarówno osobę fizyczną jak i prawną lub grupę osób fizycznych bądź prawnych, niezależnie od ich osobowości prawnej, zgodnie z prawem krajowym o takich grupach lub członkach takich grup, którego gospodarstwo jest zlokalizowane na obszarze Wspólnoty, i który prowadzi hodowlę bydła;
- b) „gospodarstwo” oznacza wszystkie jednostki produkcyjne zarządzane przez producenta i znajdujące się na terytorium jednego Państwa Członkowskiego;
- e) „region” oznacza Państwo Członkowskie lub określony region na obszarze Państwa Członkowskiego, w zależności od uznania danego Państwa Członkowskiego;

- d) „byk” oznacza samca niepoddanego kastracji (z gatunku bydła hodowlanego);
- e) „wół” oznacza wykastrowanego samca (z gatunku bydła hodowlanego);
- f) „krowa mamka” oznacza krowę należącą do rasy mięsnej lub urodzoną z krzyżówki z rasą mięsną oraz należącą do stada przeznaczonego do hodowli cieląt na produkcję mięsa;
- g) „jałówka” oznacza samicę bydła hodowlanego w wieku powyżej ośmiu miesięcy, która jeszcze się nie cielili.

DZIAŁ 1

Premie

Sekcja 1

Premia specjalna

Artykuł 4

1. Producentowi hodującemu bydło płci męskiej może być przyznana, po złożeniu stosownego wniosku, premia specjalna. Premia jest przyznawana w formie rocznej premii w każdym roku kalendarzowym i dla każdego uprawnionego do jej otrzymania gospodarstwa w ramach pułapów regionalnych na nie więcej niż 90 zwierząt z każdej grupy wiekowej, o której mowa w ust. 2.
2. Premia specjalna jest przyznawana nie częściej niż:
 - a) raz w życiu każdego byka w wieku powyżej dziewięciu miesięcy; lub
 - b) dwukrotnie w okresie życia każdego wołu:
 - ☐ po raz pierwszy po osiągnięciu wieku dziewięciu miesięcy;
 - ☐ po raz drugi po osiągnięciu wieku 21 miesięcy.
3. Aby otrzymać premię specjalną:
 - a) każde zwierzę objęte wnioskiem jest trzymane przez producenta w celu przybrania na wadzę przez wyznaczony okres;
 - b) każde zwierzę do chwili uboju lub wywozu posiada wystawiony na siebie paszport, o którym mowa w art. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 820/97 z dnia 21 kwietnia 1997 r. ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła i odnoszącego się do etykietowania

wołowiny oraz produktów wołowych¹⁴, zawierający wszystkie istotne informacje dotyczące statusu zwierzęcia, jeśli chodzi o uprawnienie do premii lub, w przypadku jego braku, równorzędny dokument administracyjny.

4. Jeżeli w danym regionie łączna liczba byków w wieku powyżej dziewięciu miesięcy i wołów w wieku od dziewięciu do 20 miesięcy, w odniesieniu do których złożony został wniosek i które spełniają warunki dla przyznania premii specjalnej przekracza pułap wyznaczony dla danego regionu, o którym mowa w załączniku I, liczba wszystkich uprawnionych do premii zwierząt, zgodnie z ust. 2 lit. a) i b) u danego producenta w danym roku jest proporcjonalnie zmniejszana.

W rozumieniu niniejszego artykułu „pułap regionalny” oznacza liczbę zwierząt uprawnioną do korzystania z premii specjalnej w danym regionie i w danym roku kalendarzowym.

5. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 i 4, Państwo Członkowskie może:

- ☐ w oparciu o obiektywne kryteria przez siebie ustalone zmienić lub uchylić limit pogłowia wynoszący 90 zwierząt na każde gospodarstwo i grupę wiekową; oraz
- ☐ korzystając z tego prawa, zdecydować o zastosowaniu przepisów ust. 4 w sposób umożliwiający osiągnięcie poziomu redukcji wymaganego w celu dostosowania się do obowiązującego pułapu regionalnego, bez konieczności stosowania takich redukcji w odniesieniu do drobnych producentów, którzy w przedmiotowym roku nie złożyli wniosków o przyznanie premii specjalnej na większą od minimalnej liczbę zwierząt określoną dla danego Państwa Członkowskiego.

6. Państwa Członkowskie mogą zdecydować o przyznaniu premii specjalnej w momencie uboju. W takim przypadku kryterium wieku dla byków, o którym mowa w ust. 2 lit. a) jest zastępowane minimalną wagą tuszy w wysokości 185 kg.

Premia jest wypłacana lub przekazywana z powrotem producentom.

Zjednoczone Królestwo jest uprawnione do stosowania w Irlandii Północnej systemu przyznawania premii specjalnej różniącego się od systemu stosowanego w pozostałych częściach swojego terytorium.

7. Kwotę premii wyznacza się w wysokości:

a) od byka:

- ☐ 160 EUR w roku kalendarzowym 2000;

¹⁴ Dz.U. L 117 z 7.5.1997, str. 1.

- ☐ 185 EUR w roku kalendarzowym 2001;
- ☐ 210 EUR w roku kalendarzowym 2002 i w latach następnych;

b) od wołu i grupy wiekowej:

- ☐ 122 EUR w roku kalendarzowym 2000;
- ☐ 136 EUR w roku kalendarzowym 2001;
- ☐ 150 EUR w roku kalendarzowym 2002 i w latach następnych.

8. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

Sekcja 2 **Premia pozasezonowa**

Artykuł 5

1. Jeżeli w danym Państwie Członkowskim liczba wołów:
 - a) przeznaczonych do uboju w danym roku przekroczy 60% łącznej liczby samców bydła przeznaczonych na ubój w takim roku, oraz
 - b) przeznaczonych na ubój w okresie od 1 września do 30 listopada w przedmiotowym roku przekroczy 35% łącznej liczby wołów przeznaczonych na ubój w danym roku;

producenci mogą otrzymać, po złożeniu stosownego wniosku, dodatkową premię do premii specjalnej (tzw. premię pozasezonową). Dla Irlandii lub Irlandii Północnej taka premia dodatkowa jest przyznawana w przypadku osiągnięcia obu przytoczonych wyżej wskaźników.

Do celów stosowania przepisów niniejszego artykułu w Zjednoczonym Królestwie, Irlandia Północna traktowana jest jako odrębna jednostka.

2. Kwotę premii, o której mowa powyżej wyznacza się w wysokości:

- ☐ 72,45 EUR za każde zwierzę zabite w okresie pierwszych 15 tygodni danego roku;
- ☐ 54,34 EUR za każde zwierzę zabite w 16-tym i 17-tym tygodniu danego roku;

- ☐ 36,23 EUR za każde zwierzę zabite w okresie od 18-ego do 21-ego tygodnia danego roku; oraz
- ☐ 18,11 EUR za każde zwierzę zabite w 22-im i 23-im tygodniu danego roku.

3. Jeżeli wskaźnik, o którym mowa w ust. 1 lit. b) nie zostanie osiągnięty, mając na uwadze przedostatnie zdanie ust. 1, Państwa Członkowskie, których producenci otrzymali wcześniej tzw. premię pozasezonową, mogą zdecydować o przyznaniu tej premii w wysokości 60% kwoty wyznaczonej w ust. 2.

W takim przypadku dane Państwo Członkowskie:

- a) może zdecydować o przyznaniu tej premii jedynie za pierwsze dwa lub trzy okresy, o których mowa;
- b) gwarantuje, że zastosowanie takiego rozwiązania nie zakłóci bilansu danego roku budżetowego poprzez dokonanie stosownej redukcji:

- ☐ kwoty premii specjalnej od wołów z drugiej grupy wiekowej przyznawanej w tym Państwie Członkowskim; i/lub

- ☐ dopłat dokonywanych zgodnie z postanowieniami sekcji 2,

oraz informuje Komisję o zastosowaniu działania obniżającego.

Do celów stosowania tego rozwiązania, przy obliczaniu wskaźnika, o którym mowa w ust. 1 lit.

a) oraz w konsekwencji dla celów przyznawania premii, Irlandia i Irlandia Północna są traktowane jako jedna jednostka.

4. Aby stwierdzić, czy wielkości procentowe, o których mowa w niniejszym artykule zostały przekroczone, uwzględnia się liczbę ubojów dokonanych w drugim roku poprzedzającym rok, w którym dokonano uboju zwierząt zakwalifikowanych do premii.

5. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

Sekcja 3 **Premia od krów mamek**

Artykuł 6

1. Producent hodujący w swoim gospodarstwie krowy mamki może uzyskać prawo, po złożeniu stosownego wniosku, do premii za trzymanie krów mamek (premia od krów mamek).

Premia taka jest przyznawana w formie rocznej premii w każdym roku kalendarzowym i dla każdego uprawnionego do jej otrzymania producenta w ramach limitów pułapów indywidualnych.

2. Premia od krów mamek jest przyznawana każdemu producentowi:

a) niedostarczającemu mleka ani przetworów mlecznych ze swojego gospodarstwa przez okres 12 miesięcy od dnia złożenia wniosku.

Dostawy mleka lub przetworów mlecznych bezpośrednio z gospodarstwa do konsumenta nie wykluczają możliwości przyznania takiej premii;

b) dostawcom mleka lub przetworów mlecznych pod warunkiem, że indywidualna wielkość dostaw, o której mowa w art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 3950/92 nie przekracza 120 000 kg. Państwa Członkowskie mogą jednakże zadecydować, w oparciu o obiektywne kryteria przez siebie wyznaczone, o zmianie lub uchyleniu tego limitu ilościowego,

pod warunkiem, że producent taki utrzymuje, przez okres co najmniej sześciu kolejnych miesięcy od dnia złożenia wniosku, krowy mamki w liczbie stanowiącej przynajmniej 80% oraz jałówki w liczbie stanowiącej przynajmniej 20% liczby, określonej we wniosku o przyznanie premii.

Do celów określenia liczby zwierząt uprawnionych do premii zgodnie z lit. a) i b), decyzja czy zwierzęta te należy zaliczyć do stada krów mamek czy też do stada krów mlecznych jest podejmowana w oparciu o indywidualne wskazania beneficjenta, zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i produktów mlecznych¹⁵ oraz średniej produkcji mleka.

3. Uprawnienia producentów do premii ogranicza stosowanie pułapów indywidualnych zgodnie z definicją w art. 7.

4. Kwotę premii za każde uprawnione do premii zwierzę wyznacza się w wysokości:

- ☐ 163 EUR w roku kalendarzowym 2000;
- ☐ 182 EUR w roku kalendarzowym 2001;
- ☐ 200 EUR w roku kalendarzowym 2002 i w latach następnych.

¹⁵ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48.

5. Państwa Członkowskie mogą przyznać dodatkową krajową premię od krów mamek w wysokości maksymalnej 50 EUR za każde zwierzę pod warunkiem, że nie ma dyskryminacji między hodowcami danych Państw Członkowskich.

W przypadku gospodarstw znajdujących się w regionie, o którym mowa w art. 3 i 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące funduszy strukturalnych¹⁶, pierwsza wypłata 24,15 EUR za każde zwierzę jest finansowana z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR).

W przypadku gospodarstw znajdujących się na terytorium Państwa Członkowskiego, jeżeli pogłowie bydła w takim Państwie Członkowskim obejmuje krowy mamki w liczbie stanowiącej co najmniej 30% łącznej liczby krów, oraz jeżeli przynajmniej 30% przeznaczonych na ubój samców należało do klas zgodności S i E, cała kwota premii dodatkowej jest pokrywana przez Sekcję Gwarancji EFOGR. Wszelkie szacunki dotyczące wielkości procentowych wyznacza się w oparciu o średnią z dwóch lat poprzedzających rok, za który przyznano premię.

6. Do celów niniejszego artykułu w obliczeniach uwzględnia się jedynie jałówki z rasy mięsnej lub urodzone z krzyżówki z rasą mięsną i należące do stada przeznaczonego do hodowli cieląt na produkcję mięsa.

7. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do definicji terminu krowa mamka, o którym mowa w art. 3, są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43; zgodnie z tą samą procedurą Komisja wyznacza średnią produkcję mleka.

Artykuł 7

1. Na dzień 1 stycznia 2000 r. indywidualny pułap dla każdego producenta jest równy liczbie wydanych uprawnień od krów mamek (uprawnienia do premii), które posiadał 31 grudnia 1999 r., zgodnie z właściwymi przepisami Wspólnoty oraz, jeśli dotyczy, skorygowany zgodnie z ust. 3.

2. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zagwarantowania, że począwszy od 1 stycznia 2000 r. suma uprawnień do premii na ich terytorium nie przekroczy pułapu krajowego wyznaczonego w załączniku II oraz, że zostaną stworzone rezerwy krajowe, o których mowa w art. 9.

3. W przypadku kiedy dostosowanie, o którym mowa w ust. 2 wymaga obniżenia pułapów indywidualnych producentów, obniżenie jest przeprowadzane bez żadnej wypłaty wyrównawczej z tego tytułu w oparciu o obiektywne kryteria, obejmujące w szczególności:

¹⁶ Dz.U. L 161 z 26.6.1999, str. 1.

- ☐ stopień, w jakim producenci wykorzystali przysługujące im pułapy indywidualne w ostatnich trzech branżach pod uwagę latach przed rokiem 2000;
 - ☐ realizację inwestycji lub wdrażanie programów rozszerzenia produkcji w sektorze mięsa wołowego i cielęciny;
 - ☐ wyjątkowe okoliczności lub zastosowanie kar powodujących wstrzymanie wypłaty lub redukcję wypłaty premii w co najmniej jednym z powoływanych lat;
 - ☐ dodatkowe wyjątkowe okoliczności powodujące, że płatności dokonywane w co najmniej jednym z powoływanych lat nie odpowiadały faktycznej sytuacji stwierdzonej w latach poprzednich.
4. Uprawnienia do premii, które zostały cofnięte zgodnie z działaniami przewidzianymi w ust. 2 są uchylane.
5. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

Artykuł 8

1. Jeżeli producent sprzedaje lub w inny sposób przekazuje swoje gospodarstwo, może on również przekazać osobie przejmującej gospodarstwo wszystkie posiadane uprawnienia do premii za krowy mamki. Może on również przekazać, w całości lub części, swoje prawa innym producentom, bez konieczności pozbywania się gospodarstwa.

W przypadku przekazania uprawnień do premii bez przekazania gospodarstwa, część przekazanych praw, nie więcej jednak niż 15%, jest zwracana bez żadnej rekompensaty z tego tytułu do rezerwy krajowej Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajduje się to gospodarstwo w celu redystrybucji za darmo.

2. Państwa Członkowskie:

- a) podejmują wszelkie niezbędne środki w celu uniknięcia przekazania uprawnień do premii poza obszary i regiony objęte szczególną ochroną, gdzie produkcja wołowiny i cielęciny jest szczególnie ważna dla gospodarki lokalnej;
- b) mogą zezwolić na przekazanie uprawnień bez przeniesienia gospodarstwa bezpośrednio między producentami lub za pośrednictwem rezerwy krajowej.

3. Państwa Członkowskie mogą zezwolić, przed upływem wyznaczonego terminu, na czasowe przekazanie praw do premii, z których producent nie zamierza chwilowo korzystać.

4. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

Takie szczegółowe zasady mogą obejmować w szczególności:

- ☐ przepisy umożliwiające Państwom Członkowskim rozstrzyganie problemów związanych z przekazaniem praw do premii przez producentów, którzy nie są właścicielami ziemi, na której znajdują się ich gospodarstwa; oraz
- ☐ szczegółowe zasady dotyczące minimalnej liczby praw stanowiących przedmiot przeniesienia częściowego.

Artykuł 9

1. Każde Państwo Członkowskie utrzymuje krajową rezerwę uprawnień do premii od krów mamek.

2. Każde uprawnienie do premii cofnięte zgodnie z art. 8 ust. 1 lub z innymi przepisami Wspólnoty jest dodawane do rezerwy krajowej, bez uszczerbku dla art. 7 ust. 4.

3. Państwa Członkowskie korzystają ze swoich rezerw krajowych w celu przyznawania, w ramach posiadanych rezerw, uprawnień do premii nowym rolnikom, rolnikom młodym i innym uprzywilejowanym producentom.

4. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43. Takie szczegółowe zasady dotyczą w szczególności:

- ☐ środków stosowanych w przypadku, kiedy w danym Państwie Członkowskim nie jest wykorzystywana rezerwa krajowa;
- ☐ środków związanych z niewykorzystanymi prawami do premii, które nie zostały zwrócone do rezerwy krajowej.

Artykuł 10

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 6 ust. 3 Państwa Członkowskie, w których więcej niż 60% krów mamek i jałówek jest hodowanych na terenach górskich w rozumieniu art. 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia¹⁷, może zadecydować o zarządzaniu

¹⁷ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 80.

premiami od krów mamek w odniesieniu do jałówek odrębnie od zarządzania premiami od krów mamek w ramach odrębnego pułapu krajowego wyznaczonego przez takie Państwo Członkowskie.

Taki odrębny pułap krajowy nie przekracza 20% pułapu krajowego dla danego Państwa Członkowskiego określonego w załączniku II do niniejszego rozporządzenia. Ten ostatni jest redukowany o kwotę stanowiącą równowartość takiego odrębnego pułapu krajowego.

Jeżeli w Państwie Członkowskim korzystającym z uprawnienia, o którym mowa wyżej łączna liczba jałówek, w odniesieniu do których uprawnienie to jest wykonywane i spełniających warunki przyznawania premii za krowy mamki przekracza taki odrębny pułap krajowy, liczba jałówek uprawnionych do premii u każdego producenta w przedmiotowym roku jest proporcjonalnie zmniejszana.

2. Do celów niniejszego artykułu w obliczeniach uwzględnia się jedynie jałówki rasy mięsnej lub urodzone z krzyżówki z rasą mięsną.

3. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

Sekcja 4 **Premia za ubój**

Artykuł 11

1. Producent hodujący w swoim gospodarstwie bydło może uzyskać prawo, po złożeniu stosownego wniosku, do premii za ubój. Premia taka jest przyznawana w momencie uboju uprawnionych zwierząt lub ich wywozu do państwa trzeciego w ramach wyznaczonych pułapów krajowych.

Do premii za ubój kwalifikują się:

- a) byki, woły, krowy i jałówki po ukończeniu ósmego miesiąca życia;
 - b) cielęta w wieku od jednego do siedmiu miesięcy i o masie poniżej 160kg,
- pod warunkiem że były hodowane przez producenta przez wyznaczony okres.

2. Kwotę premii wyznacza się w wysokości:

- a) za każde zakwalifikowane zwierzę zgodnie z ust. 1 lit. a):

□ 27 EUR w roku kalendarzowym 2000;

- ☐ 53 EUR w roku kalendarzowym 2001;
- ☐ 80 EUR w roku kalendarzowym 2002 i w latach następnych;

b) za każde zakwalifikowane zwierzę zgodnie z ust. 1 lit. b):

- ☐ 17 EUR w roku kalendarzowym 2000;
- ☐ 33 EUR w roku kalendarzowym 2001;
- ☐ 50 EUR w roku kalendarzowym 2002 i w latach następnych.

3. Pułapy krajowe, o których mowa w ust. 1 są wyznaczane dla każdego Państwa Członkowskiego i odrębnie dla obu grup zwierząt, zgodnie z lit. a) i b) tego ustępu. Każdy pułap jest równy liczbie zwierząt z każdej z tych dwóch grup, które w roku 1995 zostały przeznaczone na ubój w danym Państwie Członkowskim, łącznie ze zwierzętami wywiezionymi do państw trzecich, zgodnie z danymi Eurostat lub innymi urzędowymi danymi statystycznymi za ten rok uznanymi przez Komisję.

4. Jeżeli w danym Państwie Członkowskim łączna liczba zwierząt, w odniesieniu do których został złożony wniosek dotyczący jednej z dwóch grup określonych w ust. 1 lit. a) i b) spełniających warunki przyznawania premii za ubój przekracza pułap krajowy wyznaczony dla tej grupy, liczba wszystkich zwierząt uprawnionych do premii dla tej grupy od danego producenta w przedmiotowym roku kalendarzowym jest proporcjonalnie zmniejszana.

5. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

Sekcja 5

Liczebność stada

Artykuł 12

1. Łączna liczba zwierząt uprawnionych do premii specjalnej i premii od krów mamek jest ograniczona poprzez stosowanie przepisów w zakresie liczebności stada w gospodarstwie liczącym dwie sztuki duże (LU) na hektar i w danym roku kalendarzowym. Liczebność stada, o której mowa powyżej jest wyrażona w LU na jednostkę powierzchni paszowej przeznaczonej dla hodowanych zwierząt. Jednakże producent może zostać zwolniony z obowiązku przestrzegania zasady, jeżeli liczba zwierząt w jego gospodarstwie brana pod uwagę do celów obliczenia liczebności stada nie przekracza 15 LU.

2. Do celów obliczania liczebności stada w gospodarstwie należy uwzględnić:

- a) samce, krowy mamki i jałówki, owce i/lub kozy, w odniesieniu do których został złożony wniosek o przyznanie premii, jak również krowy mleczne potrzebne do produkcji łącznej ilości mleka wyznaczonej dla tego producenta. Liczba zwierząt jest przeliczana na LU za pomocą tabeli przeliczeniowej znajdującej się w załączniku III;
- b) obszar przeznaczony na pasze dla zwierząt, rozumiany jako ta część gospodarstwa, która jest przeznaczona przez cały rok kalendarzowy na hodowlę bydła, owiec i/lub kóz. Obszar taki nie obejmuje:
 - ☐ budynków, lasu, stawów, ścieżek;
 - ☐ obszaru wykorzystywanego do innych upraw objętych wspólnotowym programem pomocy lub przeznaczonego na uprawy wieloletnie lub uprawy ogrodowe, z wyjątkiem pastwisk stałych, objętego płatnościami obszarowymi przyznawanymi zgodnie z art. 17 niniejszego rozporządzenia i art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999;
 - ☐ obszaru uprawnionego do objęcia systemem pomocy dla producentów niektórych upraw rolniczych wykorzystywanego w programie pomocy na pasze suche lub zgodnie z krajowym lub wspólnotowym programem rezerw.

Obszar przeznaczony na pasze dla zwierząt obejmuje obszary we współużytkowaniu i obszary, na których stosowane są uprawy mieszane.

3. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 43. Zasady te w szczególności dotyczą przepisów:

- ☐ odnoszących się do obszarów we współużytkowaniu oraz obszarów, na których stosowane są uprawy mieszane,
- ☐ umożliwiających zapobieganie niewłaściwemu stosowaniu zasad określania liczebności stada.

Sekcja 6

Premie rekompensacyjne

Artykuł 13

1. Producenci otrzymujący premie specjalną i/lub premię od krów mamek mogą ubiegać się o premie rekompensacyjne.

2. Premia rekompensacyjna wynosi 100 EUR od każdej udzielonej premii specjalnej i premii od krów mamek pod warunkiem, że w danym roku kalendarzowym liczebność stada w danym gospodarstwie hodowlanym jest mniejsza lub równa 1,4 LU na hektar.

Niemniej jednak Państwa Członkowskie mogą przyznać następujące premie rekompensacyjne:

- a) w odniesieniu do roku kalendarzowego 2000 i 2001, w wysokości 33 EUR przy liczebności stada 1,6 LU na hektar lub wyższej, lecz nieprzekraczającej 2,0 LU na hektar oraz w kwocie 66 EUR przy liczebności stada poniżej 1,6 LU na hektar;
- b) w odniesieniu do roku kalendarzowego 2002 i lat następnych, w wysokości 40 EUR przy liczebności stada 1,4 LU na hektar lub wyższej, lecz nieprzekraczającej 1,8 LU na hektar oraz w wysokości 80 EUR przy liczebności stada poniżej 1,4 LU na hektar.

3. Do celów stosowania przepisów zawartych w ust. 2:

- a) w drodze odstępstwa od przepisów art. 12 ust. 2 lit. a), liczebność stada w gospodarstwie hodowlanym jest określana poprzez uwzględnienie samców, krów i jałówek znajdujących się w takim gospodarstwie w danym roku kalendarzowym, łącznie z owcami i/lub kozami, w odniesieniu do których zostały złożone wnioski o przyznanie premii w tym samym roku kalendarzowym. Liczba zwierząt jest przeliczana na LU za pomocą tabeli przeliczeniowej znajdującej się w załączniku III;
- b) bez uszczerbku dla art. 12 ust. 2 lit. b) tiret trzecie, obszary wykorzystywane do uprawy roślin zgodnie z definicją w załączniku I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1251/1999 z dnia 17 maja 1999 r. ustanawiającego system wsparcia dla producentów niektórych upraw roślinnych¹⁸, nie są traktowane jako „powierzchnia paszowa”;
- c) obszar przeznaczony na pasze dla zwierząt brany pod uwagę w celu obliczenia liczebności stada składa się w co najmniej 50% z pastwisk. Termin „pastwisko” jest definiowany przez Państwa Członkowskie. Definicja taka obejmuje obowiązkowo kryterium stanowiące, że pastwisko to obszar użytków zielonych, który zgodnie z lokalnymi praktykami gospodarki rolnej jest przeznaczony do wypasu bydła i/lub owiec. Definicja ta nie wyklucza jednak różnych form wykorzystania pastwiska w okresie tego samego roku (pastwisko, łąka przeznaczona na siano, silosowanie).

4. Bez uszczerbku dla wymogów w zakresie liczebności stada wyznaczonych w ust. 2, producenci z Państw Członkowskich gdzie ponad 50% produkcji mleka odbywa się na terenach górskich w rozumieniu art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999, których gospodarstwa znajdują się na takich terenach, mogą otrzymać premie rekompensacyjne, o których mowa w ust. 2, od hodowanych krów mlecznych.

¹⁸ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 1.

5. Zgodnie z procedurą określoną w art. 43 Komisja:

- ☐ przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu;
- ☐ w razie potrzeby dostosowuje kwoty określone w ust. 2, biorąc pod uwagę w szczególności liczbę zwierząt kwalifikujących się do premii w poprzednim roku kalendarzowym.

DZIAŁ 2

Płatności dodatkowe

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie przyznają producentom działającym na ich terytorium, w systemie rocznym, płatności dodatkowe w kwocie łącznej określonej w załączniku IV. Płatności takie są przyznawane w oparciu o obiektywne kryteria obejmujące w szczególności struktury produkcyjne i warunki produkcji u takich producentów w sposób zapewniający równe traktowanie wszystkich producentów oraz niedopuszczający do zakłóceń rynku i konkurencji.

2. Płatności dodatkowe są realizowane w formie dopłat od pogłowia (art. 15) i/lub płatności obszarowych (art. 17).

Artykuł 15

1. Dopłaty od pogłowia są przyznawane w przypadku:

- a) samców (z gatunków bydła hodowlanego)
- b) krów mamek;
- c) krów mlecznych;
- d) jałówek.

2. Dopłaty od pogłowia mogą być przyznawane jako kwoty dodatkowe od jednostki premii za ubój, zgodnie z art. 11, z wyjątkiem cieląt. W innych przypadkach przyznanie dopłat od pogłowia jest uzależnione od:

- a) spełnienia specjalnych warunków wyznaczonych w art. 16;
- b) spełnienia szczegółowych wymogów w zakresie liczebności stada określonych przez Państwa Członkowskie.

3. Szczegółowe wymogi w zakresie liczebności stada są określone:

- ☐ w oparciu o powierzchnię paszową, o której mowa w art. 12 ust. 2 lit. b), z wyjątkiem obszarów objętych płatnościami obszarowymi przyznawanymi zgodnie z art. 17;
- ☐ z uwzględnieniem w szczególności wpływu przedmiotowej produkcji gospodarstwa na środowisko naturalne, wrażliwości na zanieczyszczenia środowiska terenów wykorzystywanych w hodowli bydła, jak również środków stosowanych w celu zachowania lub poprawy stanu środowiska naturalnego tych obszarów.

Artykuł 16

1. Dopłaty od pogłowia samców (z gatunków bydła hodowanego) mogą być przyznawane w danym roku kalendarzowym w odniesieniu do określonej liczby zwierząt w danym Państwie Członkowskim stanowiącej:

- ☐ pułap regionalny dla Państwa Członkowskiego określony w załączniku I; lub
- ☐ liczbę samców, w odniesieniu do których zostały przyznane w roku 1997 premie; lub
- ☐ średnią liczbę ubojów bydła płci męskiej w latach 1997, 1998 i 1999 wg danych Eurostatu za te lata lub innych publikowanych danych statystycznych uznanych przez Komisję.

Państwa Członkowskie mogą również ustalić limit pogłowia bydła płci męskiej w gospodarstwie, wyznaczany przez Państwo Członkowskie jako limit krajowy lub regionalny.

Dopłatami jest objęte wyłącznie bydło płci męskiej po przekroczeniu ósmego miesiąca życia. Jeżeli dopłaty takie są realizowane w momencie uboju, Państwa Członkowskie mogą zdecydować o zastąpieniu tego warunku przez minimalną wymaganą masę 180 kg.

2. Dopłaty od pogłowia krów mamek i jałówek zakwalifikowanych do premii od krów mamek zgodnie z art. 6 ust. 4 i art. 10 mogą być przyznawane wyłącznie jako kwoty uzupełniające na jednostkę premii od krów mamek, zgodnie z art. 6 ust. 4.

3. Dopłaty od pogłowia krów mlecznych mogą być przyznawane wyłącznie jako kwota na tonę łącznej wyznaczonej ilości mleka objętej premią dla danego gospodarstwa wyznaczonej zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999.

Art. 15 ust. 2 lit b) nie stosuje się.

4. Dopłaty od pogłowia jałówek, z wyjątkiem dopłat, o których mowa w ust. 2 mogą być przyznawane danemu Państwu Członkowskiemu w danym roku kalendarzowym w odniesieniu

do liczby jałówek nie większej niż średnia liczba ubojów jałówek przeprowadzonych w latach 1997, 1998 i 1999, wg danych Eurostatu za te lata lub innych opublikowanych urzędowych danych statystycznych uznawanych przez Komisję.

Artykuł 17

1. Płatności obszarowe są przyznawane w odniesieniu do każdego hektara pastwisk stałych:
 - a) będących do dyspozycji producenta w okresie danego roku kalendarzowego;
 - b) które nie są wykorzystywane w związku z przestrzeganiem szczegółowych wymagań w zakresie liczebności stada, o których mowa w art. 15 ust. 3; oraz
 - c) w przypadku których nie zostały złożone w tym samym roku wnioski o dopłaty w ramach systemu pomocy dla producentów niektórych upraw rolniczych, w ramach systemu pomocy dla pasz suchych i zgodnie ze wspólnotowymi programami pomocy dla innych upraw stałych lub ogrodowych.
2. Obszar pastwisk stałych w regionie objętym systemem płatności obszarowych nie przekracza ustalonych regionalnych obszarów bazowych.

Powierzchnia regionalnych obszarów bazowych jest wyznaczana przez Państwa Członkowskie jako średnia liczba hektarów pastwisk stałych wykorzystywanych do hodowli bydła w latach 1995, 1996 i 1997.

3. Maksymalna kwota płatności obszarowych na hektar jaka może zostać przyznana, łącznie z dopłatami przyznawanymi zgodnie z art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999 nie przekracza:

- ☐ 210 EUR w roku kalendarzowym 2000;
- ☐ 280 EUR w roku kalendarzowym 2001;
- ☐ 350 EUR w roku kalendarzowym 2002 i latach następnych.

Artykuł 18

Do 1 stycznia 2000 r. Państwa Członkowskie dostarczają Komisji szczegółowych informacji o wewnętrznych ustaleniach odnośnie przyznawania płatności dodatkowych. Wszelkie zmiany takich ustaleń są przekazywane Komisji nie później niż w okresie jednego miesiąca od ich przyjęcia.

Artykuł 19

Do 1 kwietnia 2004 r. Państwa Członkowskie składają Komisji szczegółowe raporty w sprawie wdrażania postanowień niniejszego działu.

Do 1 stycznia 2005 r. Komisja dokonuje oceny wdrażania postanowień niniejszego działu i przeprowadza kontrolę podziału funduszy Wspólnoty między Państwa Członkowskie, zgodnie z załącznikiem IV, uwzględniając w szczególności zmiany w zakresie udziału Państw Członkowskich w produkcji wołowiny. W razie potrzeby Komisja przedstawia Radzie stosowne wnioski.

Artykuł 20

Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego działu są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

DZIAŁ 3 ***Postanowienia wspólne***

Artykuł 21

Aby zostać objętym płatnościami bezpośrednimi na mocy postanowień niniejszego rozdziału, zwierzę musi zostać oznakowane i zarejestrowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 820/97.

Artykuł 22

1. Płatności bezpośrednie na mocy przepisów niniejszego rozdziału, z wyjątkiem premii pozasezonowej, są wypłacane niezwłocznie po przeprowadzeniu stosownych kontroli, lecz nie wcześniej niż przed 16 października roku kalendarzowego, w odniesieniu do którego został złożony wniosek o ich przyznanie.

2. Z wyjątkiem uzasadnionych sytuacji wyjątkowych:

- ☐ płatności bezpośrednie na mocy przepisów niniejszego rozdziału są dokonywane nie później niż 30 czerwca w roku następującym po roku kalendarzowym, w odniesieniu do którego został złożony wniosek o ich przyznanie;
- ☐ premia pozasezonowa jest wypłacana niezwłocznie po przeprowadzeniu stosownych kontroli, lecz nie później niż 15 października roku kalendarzowego, w odniesieniu do którego został złożony wniosek o jej przyznanie.

Artykuł 23

1. Jeżeli u zwierząt ze stada bydła należącego do producenta zostaną wykryte substancje zabronione na mocy przepisów dyrektywy Rady 96/22/WE¹⁹ lub pozostałości substancji dopuszczonych na mocy wymienionej dyrektywy, lecz stosowanych nielegalnie są wykryte na podstawie dyrektywy Rady 96/23/WE²⁰, lub jeżeli w gospodarstwie producenta zostanie znaleziona substancja lub produkt, w jakiegokolwiek formie, na którego posiadanie producent taki nie ma stosownego zezwolenia lub substancja bądź produkt dopuszczony do stosowania na mocy dyrektywy Rady 96/22/WE lecz posiadany nielegalnie, w roku kalendarzowym, w którym nastąpiło wykrycie, dany producent nie otrzymuje kwot przyznawanych na mocy postanowień niniejszego działu.

W przypadku powtarzającego się naruszania wspomnianych przepisów okres wyłączenia z udziału w przyznawaniu dotacji może zostać przedłużony, w zależności od szkodliwości popełnionego wykroczenia, do okresu pięciu lat od roku, w którym zostało wykryte powtarzające się naruszenie przepisów, o których mowa powyżej.

2. W przypadku utrudnień ze strony właściciela czy hodowcy zwierząt podczas prowadzenia kontroli oraz jeżeli pobierane są próbki niezbędne w celu realizacji krajowych programów kontroli na obecność pozostałości substancji, o których mowa powyżej lub jeżeli są prowadzone badania i kontrole przewidziane przez dyrektywę 96/23/WE, mają zastosowanie kary przewidziane w ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego działu są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

Artykuł 24

Kwoty płatności bezpośrednich określone w działach 1 i 2 mogą zostać zmienione w związku ze zmianami w procesie produkcji, wydajności i sytuacji na rynku; zmiany takie są wprowadzane zgodnie z procedurą określoną w artykule 37 ustęp 2 Traktatu.

Artykuł 25

Wydatki poniesione w związku z przyznawaniem płatności bezpośrednich przewidzianych w niniejszym rozdziale są uznawane za środki interwencyjne w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999.

¹⁹ Dyrektywa Rady nr 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyrostatycznym i []-agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG i 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 3).

²⁰ Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości w żywych zwierzętach i produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10).

ROZDZIAŁ 2

SKŁADOWANIE PRYWATNE I PROGRAM USŁUG PUBLICZNYCH W ZAKRESIE SKŁADOWANIA

Artykuł 26

1. Od 1 lipca 2002 r. mogą być podejmowane decyzje o przyznawaniu dopłat do prywatnego składowania, jeżeli średnia cena rynkowa we Wspólnocie notowana w oparciu o wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wołowych, o której mowa w rozporządzeniu (EWG) nr 1208/81 (dalej zwaną „skalą wspólnotową”) wynosi i prawdopodobnie się utrzyma poniżej 103% ceny podstawowej.
2. Cena podstawowa tusz wołowych z grupy R3 wg skali wspólnotowej wynosi 2224 EUR/t.
3. Pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania może zostać przyznana w odniesieniu do świeżego lub chłodzonego mięsa osobników dorosłych w formie tusz, półtuszy, wyrównanych ćwiartek, przednich i tylnych ćwiartek, sklasyfikowanych zgodnie ze skalą wspólnotową.
4. Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 37 ust. 2 Traktatu, może:
 - ☐ zmienić wyznaczoną cenę podstawową, uwzględniając w szczególności potrzebę jej ustalenia na poziomie przyczyniającym się do ustabilizowania cen rynkowych, z zastrzeżeniem jednak, że nie prowadzi to do tworzenia nadwyżek strukturalnych we Wspólnocie;
 - ☐ zmienić listę produktów w ust. 3, które mogą być składowane przez producentów prywatnych.
5. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43; zgodnie z procedurą Komisja decyduje o przyznawaniu pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania.

Artykuł 27

1. Od 1 lipca 2002 r. możliwa jest interwencja państwa jeżeli przez okres dwóch kolejnych tygodni średnia cena rynkowa w danym Państwie Członkowskim lub w danym regionie takiego państwa notowana w oparciu o skalę wspólnotową, o której mowa w rozporządzeniu (EWG) nr 1208/81 nie osiągnie 1560 EUR/t. W takim przypadku jedna lub kilka z wyznaczonych kategorii, klas jakości lub grup jakości świeżego lub chłodzonego mięsa ujęta w pozycjach 0201 10 00 i 0101 20 20 do 02010 20 50 Nomenklatury Scalonej i pochodzącego z terytorium Wspólnoty może zostać zakupiona przez agencje interwencyjne.

2. Skupem prowadzonym na mocy przepisów ust. 1 objęte są jedynie oferty o cenie równej lub niższej niż średnia cena rynkowa notowana w danym Państwie Członkowskim lub w danym regionie takiego państwa podwyższonej o kwotę dodatkową wyznaczoną w oparciu o przyjęte obiektywne kryteria.

3. Ceny skupu i ilości objęte skupem interwencyjnym są wyznaczane w drodze przetargu i mogą, w pewnych okolicznościach, zostać wyznaczone dla danego Państwa Członkowskiego lub danego regionu państwa w oparciu o notowane średnie ceny rynkowe. Postępowanie przetargowe ma zapewnić wszystkim zainteresowanym równe szanse. Jest ono przeprowadzane w oparciu o specyfikacje wyznaczone, w razie potrzeby, z uwzględnieniem struktur handlowych.

4. Zgodnie z procedurą określoną w art. 43:

- ☐ wyznacza się produkty, kategorie produktów, klasy lub grupy jakości produktów objęte skupem interwencyjnym,
- ☐ wyznacza się ceny skupu oraz ilości objęte skupem,
- ☐ określa się kwotę dodatkową, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu,
- ☐ przyjmuje się szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu,
- ☐ przyjmuje się przepisy przejściowe niezbędne do wdrożenia niniejszych ustaleń.

Komisja decyduje o:

- ☐ otwarciu skupu, jeżeli przez okres dwóch kolejnych tygodni zostanie spełniony warunek, o którym mowa w ust. 1 tego artykułu;
- ☐ zamknięciu skupu, jeżeli przez okres przynajmniej jednego tygodnia warunek, o którym mowa w ust. 1 tego artykułu przestał być spełniany.

Artykuł 28

1. Zbyt produktów zakupionych przez agencje interwencyjne zgodnie z przepisami art. 27 i art. 47 niniejszego rozporządzenia oraz art. 5 i 6 rozporządzenia (EWG) nr 805/68 następuje w sposób niepowodujący żadnych zakłóceń w funkcjonowaniu rynku oraz w sposób zapewniający sprawiedliwy dostęp do towarów i równe traktowanie wszystkich nabywców.

2. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do cen sprzedaży, warunków wydania towarów ze składów oraz, jeśli dotyczy,

przetwarzania produktów skupionych przez agencje interwencyjne są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

TYTUŁ II

HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 29

1. Przywóz na terytorium Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz.

Przywóz na terytorium Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. b) oraz wywóz z terytorium Wspólnoty produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a) i lit. b) jest uzależniony od przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia takie są wystawiane przez Państwa Członkowskie każdemu ubiegającemu się o nie, niezależnie od jego siedziby na terytorium Wspólnoty oraz z zastrzeżeniem środków podejmowanych w związku z zastosowaniem przepisów art. 32 i 33.

Pozwolenia na przywóz i na wywóz obowiązują na terytorium całej Wspólnoty. Pozwolenia takie są wystawiane pod warunkiem złożenia zabezpieczenia gwarantującego, że przedmiotowe produkty zostaną sprowadzone lub wywiezione w okresie obowiązywania takiego pozwolenia. Z wyjątkiem przypadków działania tzw. siły wyższej, zabezpieczenie takie przepada w całości lub części, jeżeli towary nie zostaną sprowadzone lub wywiezione, bądź też jeżeli tylko część towarów zostanie sprowadzona lub wywieziona w okresie obowiązywania pozwolenia.

2. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43. Zasady takie mogą dotyczyć w szczególności:

- a) okresu ważności pozwolenia;
- b) wykazu produktów, w odniesieniu do których wymagane są pozwolenia na przywóz lub na wywóz, zgodnie z ust. 1 akapit drugi.

Artykuł 30

O ile inne przepisy niniejszego rozporządzenia nie przewidują inaczej, do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowanie stawki Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 31

1. Aby uniknąć lub zwalczyć niekorzystne dla rynku Wspólnoty skutki, jakie mogą wiązać się z przywozem niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku

takich produktów według stawki celnej określonej w art. 30 jest uzależniony od zapłacenia dodatkowego cła przywozowego, o ile zostały spełnione warunki wyznaczone w art. 5 Porozumienia o Rolnictwie zawartego zgodnie z art. 300 Traktatu w ramach Urugwajskiej Rundy wielostronnych negocjacji handlowych, chyba że przywóz takich towarów nie zakłóci funkcjonowania rynku Wspólnoty lub jeżeli skutki odbiegałyby znacznie od zakładanego celu.

2. Ceny, poniżej których może zostać nałożone dodatkowe cło stanowią kwoty przekazane Wspólnocie przez Światową Organizację Handlu.

Ilości, które muszą zostać przekroczone dla celu nałożenia dodatkowego cła przywozowego są określone przede wszystkim w oparciu o przywóz na terytorium Wspólnoty przez okres ostatnich trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły lub mogą wystąpić niekorzystne dla rynku skutki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Ceny importowe brane pod uwagę przy nakładaniu dodatkowych cel przywozowych są określone w oparciu o ceny importowe cif (łącznie z kosztami transportu i ubezpieczenia) przedmiotowej przesyłki.

Ceny importowe cif są weryfikowane w tym celu w oparciu o ceny reprezentatywne produktu na rynku światowym lub na rynku przywozu Wspólnoty dla tego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 43. Zasady takie określają w szczególności:

- a) produkty, dla których może zostać zastosowane dodatkowe cło przywozowe, zgodnie z postanowieniami art. 5 Porozumienia o Rolnictwie;
- b) pozostałe kryteria konieczne w celu zapewnienia stosowania ust. 1 tego artykułu zgodnie z art. 5 Porozumienia o Rolnictwie.

Artykuł 32

1. Kontyngenty na produkty wymienione w art. 1, wynikające z porozumień zawartych zgodnie z postanowieniami art. 300 Traktatu lub innego aktu prawnego przyjętego przez Radę są wyznaczane i zarządzane przez Komisję zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

W przypadku kontyngentów importowych w wysokości 50 000 ton mrożonego mięsa z pozycji 0202 20 30, 0202 30 i 0206 29 91 wg Nomenklatury Scalonej i przeznaczonego do przetwarzania, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może zdecydować, by całość lub część kontyngentu stanowiły równorzędnej wartości ilości mięsa wysokiej jakości, przy zastosowaniu kursu wymiany 4,375.

2. Zarządzanie kontyngentami odbywa się poprzez zastosowanie jednej z niżej wymienionych metod lub połączenie kilku z nich:

- ☐ metoda oparta na porządku chronologicznym, w jakim zostały złożone wnioski (zasada „pierwsze nadeszło, pierwsze rozpatrzone”);
- ☐ metoda dystrybucji proporcjonalnie do ilości wnioskowanych w momencie składania wniosków (korzystając z metody „jednoczesnego rozpatrywania”);
- ☐ metoda oparta na tradycyjnych wzorcach (stosowanie metody „stali importerzy/nowoprzybyli”).

Zezwala się na stosowanie innych właściwych metod.

Metody te nie mogą dopuścić do sytuacji, w której jakikolwiek z wnioskodawców byłby w jakikolwiek sposób dyskryminowany.

3. Przyjęta metoda zarządzania kontyngentami, jeśli dotyczy, uwzględnia wymogi rynku Wspólnoty i potrzeby zabezpieczenia równowagi rynkowej, przy jednoczesnym stosowaniu metod, które mogły być stosowane w przeszłości do kontyngentów porównywalnych do tych, o których mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem praw z tytułu porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady, o których mowa w ust. 1 zapewniają, jeśli zajdzie taka konieczność, właściwy podział kontyngentów rocznych między kolejne miesiące roku oraz określają metodę zarządzania kontyngentami i, w razie potrzeby:

- a) gwarancje obejmujące charakter, pochodzenie i źródło produktu; oraz
- b) uznany dokument stosowany do weryfikacji gwarancji, o których mowa w lit. a); oraz
- c) warunki wystawiania pozwoleń na przywóz i termin ich ważności.

Artykuł 33

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu produktów wymienionych w art. 1 w ramach kontyngentów lub w oparciu o ceny osiągane przez te produkty na rynkach światowych i w ramach limitów wynikających z porozumień zawartych zgodnie z postanowieniami art. 300 Traktatu, różnica między tymi kontyngentami, cenami i cenami na rynkach Wspólnoty może zostać pokryta refundacjami wywozowymi.

2. Metodą, która zostanie przyjęta do podziału ilości, jakie mogą zostać wywiezione z kraju z prawem do refundacji wywozowej jest metoda, która:

- a) najbardziej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na przedmiotowym rynku, zezwalająca na najbardziej efektywne wykorzystanie dostępnych zasobów, uwzględniając sprawność i strukturę wywozu Wspólnoty przy równym traktowaniu wielkich i drobnych przedsiębiorców;
- b) jest najmniej niewygodna z administracyjnego punktu widzenia dla przedsiębiorców, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;
- c) zapobiega jakiegokolwiek dyskryminacji któregokolwiek z zainteresowanych przedsiębiorców.

3. Na całym terytorium Wspólnoty obowiązują takie same refundacje wywozowe.

Mogą one różnić się jedynie w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli jest to podyktowane sytuacją na rynku światowym lub specyficznymi wymogami niektórych rynków.

Refundacje wywozowe są ustalane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

Refundacje mogą być ustalane w szczególności:

- a) w regularnych odstępach czasu;
- b) dodatkowo i dla określonych ilości, w drodze zaproszenia do przetargu na produkty, w odniesieniu do których procedura taka wydaje się odpowiednia.

Z wyjątkiem sytuacji, w której organizuje się przetarg, wykaz produktów, w odniesieniu do których przyznawana jest refundacja wywozowa i kwota takiej refundacji jest ustalana przynajmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednak utrzymywać się na tym samym poziomie przez okres dłuższy niż trzy miesiące i może, w razie konieczności, zostać skorygowana przez Komisję na prośbę Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy Komisji również w czasie trwania takiego trzymiesięcznego okresu.

4. Podczas ustalania refundacji wywozowych uwzględnia się następujące okoliczności:

- a) sytuacja bieżąca i prognozy na przyszłość w odniesieniu do:
 - ☐ cen i zapasów sektora produktów z wołowiny i cielęciny na rynku Wspólnoty;
 - ☐ cen w sektorze produktów z wołowiny i cielęciny na rynku światowym;
- b) cele wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, które mają zapewnić równowagę i naturalny rozwój cen i handlu na tym rynku;

- c) limity wynikające z porozumień zawartych zgodnie z postanowieniami art. 300 Traktatu;
- d) potrzeba unikania zakłóceń w funkcjonowaniu rynku Wspólnoty;
- e) aspekt gospodarczy proponowanego wywozu.

Należy też uwzględnić, w szczególności, potrzebę stworzenia równowagi między wykorzystaniem podstawowych produktów Wspólnoty w produkcji towarów przetworzonych wywożonych do państw trzecich i wykorzystania produktów pochodzących z tych państw, przyjętych do ustaleń dotyczących uszlachetniania produktów.

5. Przy wyznaczaniu dla Wspólnoty cen, o których mowa w ust. 1 należy uwzględnić:

- ☐ ceny kształtujące się na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty;
- ☐ ceny kształtujące się przy wywozie.

Przy wyznaczaniu cen, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do handlu międzynarodowego należy uwzględnić:

- ☐ ceny kształtujące się na rynkach państw trzecich;
- ☐ najbardziej korzystne ceny w państwach trzecich miejsca przeznaczenia dla przywozu z państw trzecich;
- ☐ ceny producenta notowane w eksportujących państwach trzecich, z uwzględnieniem w razie potrzeby subsydjów przyznawanych przez te państwa;
- ☐ oferowane ceny franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje są przyznawane wyłącznie na wniosek i po przedstawieniu stosownego pozwolenia na wywóz.

7. Refundacja stosowana do wywozu produktów wymienionych w art. 1 jest refundacją, która obowiązuje w dniu złożenia wniosku o pozwolenie na wywóz, zaś w przypadku refundacji zróżnicowanej refundacją stosowaną w tym samym dniu:

- a) dla miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu na wywóz; lub
- b) dla rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się ono od miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu. W takich przypadku kwota takiej refundacji nie może przekroczyć kwoty obowiązującej dla miejsca przeznaczenia wskazanego na pozwoleniu.

W celu uniemożliwienia niewłaściwego wykorzystania możliwości swobodnej interpretacji powyższego postanowienia mogą zostać podjęte stosowne środki.

8. Przepisy ust. 6 i 7 mogą zostać uchylone, zgodnie z procedurą określoną w art. 43, dla produktów wymienionych w art. 1, w odniesieniu do których przyznawane są refundacje w ramach pomocy żywnościowej.

9. Refundacje są wypłacane po wykazaniu, że:

- ☐ produkty pochodzą z terytorium Wspólnoty;
- ☐ produkty zostały wywiezione z terytorium Wspólnoty; oraz
- ☐ w przypadku refundacji zróżnicowanych produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla ust. 3 lit. b). Zezwala się na stosowanie wyjątków od tego przepisu, zgodnie z procedurą określoną w art. 43, pod warunkiem że zostaną określone wymogi zapewniające równorzędne gwarancje.

Ponadto wypłata refundacji wywozowej w odniesieniu do wywozu żywych zwierząt jest uzależniona od przestrzegania przepisów Wspólnoty dotyczących dobra zwierząt oraz, w szczególności, właściwego zabezpieczenia zwierząt podczas ich transportu.

10. Bez uszczerbku dla ust. 9 tiret pierwsze, kiedy odstępstwo przyznane zgodnie z procedurą określoną w art. 43 nie ma zastosowania, nie przyznaje się żadnej refundacji w odniesieniu do produktów, które zostały sprowadzone z państw trzecich i są następnie wywożone ponownie do państw trzecich.

11. Przestrzeganie limitów ilościowych wynikających z porozumień zawartych zgodnie z postanowieniami art. 300 Traktatu jest gwarantowane w oparciu o pozwolenia na wywóz wystawiane na ściśle oznaczony okres odniesienia przewidziany w takich licencjach i wyznaczony dla danych produktów. Wygaśnięcie okresu odniesienia przestrzegania zobowiązań wynikających z wielostronnych negocjacji handlowych prowadzonych w ramach Rundy Urugwajskiej nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu, łącznie z przepisami odnośnie redystrybucji wielkości objętych pozwoleniem na wywóz, które nie zostały przyznane lub wykorzystane, są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

Dla przepisów ust. 9 akapit ostatni szczegółowe zasady stosowania mogą obejmować również warunki dotyczące, w szczególności, przywozu do państw trzecich.

Artykuł 34

1. W zakresie niezbędnym do właściwego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji może, w wyjątkowych przypadkach, zakazać stosowania w całości lub części wewnętrznych lub zewnętrznych ustaleń dotyczących uszlachetniania produktów wymienionych w art. 1.

2. Jednak, w drodze odstępstwa od ust. 1, jeżeli sytuacja, o której mowa w ust. 1 pojawi się wyjątkowo nagle i na rynku Wspólnoty wystąpią zakłócenia lub pojawi się prawdopodobieństwo wystąpienia takich zakłóceń w wyniku wewnętrznych lub zewnętrznych ustaleń dotyczących uszlachetniania produktów, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o zastosowaniu koniecznych środków. Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o podjęciu takich środków, które mogą być stosowane nie dłużej niż przez okres sześciu miesięcy i są stosowane ze skutkiem natychmiastowym. W przypadku otrzymania przez Komisję wniosku od Państwa Członkowskiego, Komisja podejmuje decyzję w tej sprawie w terminie jednego tygodnia od otrzymania wniosku.

3. Państwo Członkowskie może odwołać się od decyzji Komisji w sprawie środków do Rady w terminie jednego tygodnia od dnia ich ogłoszenia. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może zatwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli po upływie trzech miesięcy Rada nie podejmuje żadnych działań, decyzja Komisji jest uznawana za uchyloną.

Artykuł 35

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczegółowe zasady jej stosowania mają zastosowanie do klasyfikacji taryfowej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem. Nomenklatura taryfowa wynikająca z zastosowania przepisów niniejszego rozporządzenia jest włączona do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Jeśli nie przewidziano inaczej w niniejszym rozporządzeniu lub w przepisach przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w handlu z państwami trzecimi zakazuje się następujących praktyk:

- ☐ nakładania jakichkolwiek opłat wywierających podobny skutek jak opłaty celne,
- ☐ stosowania jakichkolwiek restrykcji ilościowych lub środków wywierających podobny skutek.

Artykuł 36

1. Jeżeli w związku z przywozem lub wywozem funkcjonowanie rynku Wspólnoty jakiegokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 zostanie poważnie zakłócone lub zaistnieje poważna groźba wystąpienia takich zakłóceń, które mogą przeszkodzić w realizacji celów

wyznaczonych w art. 33 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi stosuje się właściwe środki do momentu ustąpienia takich zakłóceń lub ich groźby.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady stosowania postanowień niniejszego ustępu i określa okoliczności i limity, w ramach których Państwa Członkowskie mogą podejmować stosowne środki ochronne.

2. W przypadku zaistnienia sytuacji, o której mowa w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, decyduje o zastosowaniu koniecznych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o podjęciu takich środków, które są stosowane ze skutkiem natychmiastowym. W przypadku otrzymania przez Komisję wniosku od Państwa Członkowskiego o podjęcie takich środków, Komisja podejmuje decyzję w tej sprawie w terminie trzech dni roboczych od otrzymania wniosku.

2. W terminie trzech dni roboczych od dnia ich ogłoszenia Państwo Członkowskie może odwołać się do Rady od decyzji dotyczącej środków wyznaczonych przez Komisję. Rada niezwłocznie odbywa posiedzenie w tej sprawie. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną zmienia lub uchyla środek wyznaczony przez Komisję w terminie jednego miesiąca od dnia przekazania sprawy Radzie.

3. Przepisy niniejszego artykułu mają zastosowanie do zobowiązań wynikających z porozumień zawartych zgodnie z postanowieniami art. 300 ust. 2 Traktatu.

TYTUŁ III PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 37

Państwa Członkowskie prowadzą rejestr cen bydła i mięsa w oparciu o zasady ustanowione przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

Artykuł 38

1. W przypadku znacznej podwyżki lub spadku cen notowanego na rynku Wspólnoty oraz jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że taka sytuacja będzie się utrzymywać, tym samym zakłócając lub grożąc zakłóceniem funkcjonowania rynku, mogą zostać podjęte konieczne środki zaradcze.

2. Szczegółowe zasady stosowania przepisów niniejszego artykułu są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

Artykuł 39

W celu uwzględnienia ograniczeń wolnego obrotu towarowego, które mogą wiązać się z zastosowaniem środków służących walce z rozprzestrzenianiem się chorób zwierząt, mogą zostać podjęte, zgodnie z procedurą określoną w art. 43, wyjątkowe środki wspierania rynku narażonego na skutki wprowadzenia takich ograniczeń. Środki takie mogą zostać zastosowane w takim stopniu i tak długo, jak będzie to niezbędne dla wspierania tego rynku.

Artykuł 40

Z zastrzeżeniem innych przepisów niniejszego rozporządzenia, art. 87, 88 i 89 Traktatu mają zastosowanie do produkcji i handlu produktami wymienionymi w art. 1.

Artykuł 41

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie nawzajem informacje niezbędne do wdrożenia niniejszego rozporządzenia. Rodzaj informacji, jakie mają być przekazywane przez strony jest wyznaczany zgodnie z procedurą określoną w art. 43. Zgodnie z tą samą procedurą przyjmowane są zasady przekazywania takich informacji.

Artykuł 42

Powołuje się Komitet Zarządzający ds. wołowiny i cielęciny (dalej zwany „Komitetem”), złożony z przedstawicieli Państw Członkowskich, na przewodniczącego którego powołuje się przedstawiciela Komisji.

Artykuł 43

1. Zastosowanie się do procedury wyznaczonej w niniejszym artykule oznacza niezwłoczne przedstawienie sprawy Komitetowi przez jego przewodniczącego, z własnej inicjatywy lub na życzenie przedstawiciela jednego z Państw Członkowskich.

2. Przedstawiciel Komisji składa Komitetowi projekt środków, jakie mają zostać podjęte. Komitet przedstawia swoją opinię odnośnie projektu w wyznaczonym przez przewodniczącego terminie, w zależności od pilności sprawy. Opinia zostaje przyjęta większością wyznaczoną w art. 205 ust. 2 Traktatu dla decyzji, jakie Rada ma obowiązek podejmować na wniosek zgłoszony przez Komisję. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich wchodzących w skład Komitetu są liczone w sposób wyznaczony we wspomnianym wyżej artykule Traktatu. Przewodniczący nie ma prawa głosu.

3. a) Komisja podejmuje środki, które są stosowane ze skutkiem natychmiastowym,
- b) jeżeli jednak przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, Komisja niezwłocznie powiadamia o tym Radę. W takim przypadku:

- ☐ Komisja może odwlec zastosowanie przyjętych przez siebie środków na okres nie dłuższy niż jeden miesiąc od daty powiadomienia Rady;
- ☐ Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć inną decyzję w terminie wyznaczonym w poprzednim akapicie.

Artykuł 44

Komitety mogą rozstrzygać w każdej innej sprawie przedstawionej im przez przewodniczącego na jego wniosek lub na wniosek któregośkolwiek z przedstawicieli Państw Członkowskich.

Artykuł 45

Do produktów wymienionych w art. 1 mają zastosowania postanowienia rozporządzenia (WE) nr 1258/1999 oraz przepisy przyjęte podczas wdrażania wymienionego rozporządzenia.

Artykuł 46

Niniejsze rozporządzenie jest tak stosowane, aby brać równocześnie pod uwagę we właściwy sposób cele wymienione w art. 33 i 131 Traktatu.

TYTUŁ IV PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 47

1. Do 30 czerwca 2002 r. produkty, o których mowa w ust. 2 w związku z art. 26 ust. 1 mogą być skupowane przez agencje interwencyjne, zgodnie z przepisami niniejszego artykułu, w celu uniknięcia znaczącego spadku cen lub osłabienia jego skutków.

2. O ile zostaną spełnione warunki wyznaczone w ust. 3 niniejszego artykułu, agencje interwencyjne jednego lub kilku Państw Członkowskich lub regionu danego Państwa Członkowskiego mogą prowadzić skup jednej lub kilku kategorii mięsa świeżego lub chłodzonego z pozycji 0201 10 00 i 0201 20 20 do 0201 20 50 Nomenklatury Scalonej pochodzącego z terytorium Wspólnoty w drodze przetargu organizowanego w celu zapewnienia właściwego wspierania rynku, z uwzględnieniem sezonowych zmian dotyczących uboju.

Skup taki nie może obejmować więcej niż 350 000 ton mięsa rocznie dla całej Wspólnoty.

Rada może zmienić wyznaczoną powyżej ilość, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

3. Dla każdej klasy lub grupy jakości, której skup ma być prowadzony może zostać otwarte postępowanie przetargowe zgodnie z ust. 8, pod warunkiem spełnienia przez dane Państwo Członkowskie lub region państwa następujących dwóch warunków przez okres kolejnych dwóch tygodni:

- ☐ średnia cena na rynku Wspólnoty notowana w oparciu o wspólnotową skalę dla tusz wołowych jest niższa od 84% ceny interwencyjnej;
- ☐ średnia cena rynkowa notowana w oparciu o wspólnotową skalę w danym państwie lub Państwach Członkowskich lub ich regionach jest niższa od 80% ceny interwencyjnej.

Cenę interwencyjną wyznacza się na:

- ☐ 3 475 EUR za tonę w okresie od 1 stycznia do 30 czerwca 2000 r.;
- ☐ 3 242 EUR za tonę w okresie od 1 lipca 2000 r. do 30 czerwca 2001 r.;
- ☐ 3 013 EUR za tonę w okresie od 1 lipca 2001 r. do 30 czerwca 2002 r.

4. Organizacja przetargu na jedną lub więcej klas lub grupy jakości jest zawieszana w przypadku wystąpienia jednej z dwóch niżej opisanych sytuacji:

- ☐ jeżeli przez dwa kolejne tygodnie nie były spełnione jednocześnie obydwa warunki, o których mowa w ust. 3;
- ☐ jeżeli skup interwencyjny nie jest uzasadniony, biorąc pod uwagę kryteria wyznaczone w ust. 2.

5. Skup interwencyjny jest również ogłaszany, jeżeli przez okres dwóch kolejnych tygodni średnia cena na rynku Wspólnoty młodych byczków poniżej drugiego roku życia lub byków notowana w oparciu o wspólnotową skalę tusz wołowych nie osiągnie 78% ceny interwencyjnej oraz jeżeli w danym Państwie Członkowskim lub Państwach Członkowskich bądź ich regionach średnia cena rynkowa młodych byczków poniżej drugiego roku życia lub byków w oparciu o wspólnotową skalę tusz wołowych nie osiągnie 60% ceny interwencyjnej. W takiej sytuacji w danym państwie lub Państwach Członkowskich bądź ich regionach przeprowadza się skup danych kategorii bydła tam, gdzie cena jest niższa od wyznaczonego limitu.

Do celów takiego skupu, oraz bez uszczerbku dla ust. 6, przyjmuje się wszystkie oferty.

Ilość skupiona zgodnie z niniejszym ustępem nie jest brana pod uwagę do celów stosowania limitu skupu, o którym mowa w ust. 2.

6. W ramach systemu skupu, o którym mowa w ust. 2 i 5 przyjmuje się jedynie oferty określające cenę równą lub niższą od średniej ceny rynkowej odnotowanej w danym Państwie Członkowskim lub jego regionie powiększonej o kwotę wyznaczoną w oparciu o obiektywne kryteria.

7. Dla każdej klasy lub grupy jakości uprawnionej do objęcia skupem interwencyjnym ceny skupu i ilości objęte skupem są określone w drodze postępowania przetargowego i mogą, w szczególnych okolicznościach zostać wyznaczone dla każdego Państwa Członkowskiego lub dla każdego regionu tego państwa w oparciu o notowane średnie ceny rynkowe. Postępowanie przetargowe powinno zagwarantować równe szanse przystąpienia do takiego przetargu wszystkim zainteresowanym. Przetarg jest ogłaszany w oparciu o specyfikację określoną z uwzględnieniem, w razie potrzeby, struktur handlowych.

8. Zgodnie z procedurą określoną w art. 43:

- ☐ wyznacza się kategorie, klasy i grupy jakości produktów objętych skupem interwencyjnym;
- ☐ podejmuje się decyzję o otwarciu lub ponownym otwarciu postępowania przetargowego i jego zawieszeniu w okolicznościach, o których mowa w ust. 4 ostatnie tiret;
- ☐ wyznacza się ceny skupu i ilości objęte skupem;
- ☐ określa się kwotę dodawaną do ceny interwencyjnej, o której mowa w ust. 6;
- ☐ przyjmuje się procedury wdrażające niniejszy artykuł, a w szczególności procedury służące zapobieganiu dalszemu spadkowi cen rynkowych;
- ☐ przyjmuje się wszelkie postanowienia przejściowe konieczne do wdrożenia tych ustaleń.

Komisja decyduje o:

- ☐ ogłoszeniu skupu interwencyjnego, zgodnie z ust. 5 i zawieszeniu go, w przypadku kiedy przestaje być spełniany jeden lub kilka z warunków określonych w tym ustępie;
- ☐ zawieszeniu skupu, zgodnie z ust. 4 tiret pierwsze.

Artykuł 48

1. Do 30 czerwca 2002 r. może zostać podjęta decyzja o przyznaniu pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania zgodnie z art. 26 ust. 3.

2. Szczegółowe zasady stosowania powyższego przepisu w odniesieniu do pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania oraz zasady przyznawania takiej pomocy są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 43.

Artykuł 49

1. Tracą moc rozporządzenia (EWG) nr 805/68, 989/68, 98/69 i 1892/87.
2. Każde odniesienie do rozporządzenia (EWG) nr 805/68 jest interpretowane jako odniesienie do niniejszego rozporządzenia i jest odczytywane zgodnie z tabelą korelacji w załączniku V.

Artykuł 50

Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą określoną w art. 43:

- ☐ środki niezbędne do usprawnienia przejścia od ustaleń rozporządzenia (EWG) nr 805/68 do ustaleń niniejszego rozporządzenia;
- ☐ środki niezbędne w celu rozwiązania określonych problemów praktycznych. Środki takie, o ile jest to prawnie uzasadnione, mogą odbiegać od niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 51

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od 1 stycznia 2000 r., z wyjątkiem art. 18, który ma zastosowanie od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 maja 1999 r.

W imieniu Rady

K.H. FUNKE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I
PREMIA SPECJALNA

Pułapy regionalne dla Państw Członkowskich, o których mowa w art. 4 ust. 4

Belgia	235 149
Dania	277 110
Niemcy	1 782 700
Grecja	143 134
Hiszpania	713 999
Francja	1 754 732 ¹
Irlandia	1 077 458
Włochy	598 746
Luksemburg	18 962
Niderlandy	157 932
Austria	423 400
Portugalia	175 075 ²
Finlandia	250 000
Szwecja	250 000
Zjednoczone Królestwo	1 419 811 ³

¹ Z zastrzeżeniem szczegółowych zasad określonych w rozporządzeniu (EWG) nr 3763/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. wprowadzającym szczególne środki dotyczące niektórych produktów rolnych z korzyścią dla terytoriów zamorskich Francji (Dz.U. L 356 z 24.12.1991, str. 1). Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2598/95 (Dz.U. L 267 z 9.11.1995, str. 1).

² Z wyjątkiem programu rozwoju, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1017/94 z dnia 26 kwietnia 1994 r. dotyczącym zmiany przeznaczenia gruntów z orných na ekstensywny chów zwierząt gospodarskich w Portugalii (Dz.U. L 112 z 3.5.1994, str. 2). Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1461/95 (Dz.U. L 144 z 28.6.1995, str. 4).

³ Ten pułap zostanie czasowo podwyższony o 100 000 do 1 519 811 do momentu udzielenia zgody na wywóz żywych zwierząt w wieku poniżej sześciu miesięcy.

ZAŁĄCZNIK II
PREMIA OD KRÓW MAMEK

Pałupy krajowe, o których mowa w art. 7 ust. 2, mające zastosowanie od 1 stycznia 2000 r.

Belgia	394 253
Dania	112 932
Niemcy	639 535
Grecja	138 005
Hiszpania	1 441 539
Francja ¹	3 779 866
Irlandia	1 102 620
Włochy	621 611
Luksemburg	18 537
Niderlandy	63 236
Austria	325 000
Portugalia ²	277 539
Finlandia	55 000
Szwecja	155 000
Zjednoczone Królestwo	1 699 511

¹ Z wyjątkiem specjalnego pałapu zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3763/91.

² Z wyjątkiem rezerwy specjalnej zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1017/94.

ZAŁĄCZNIK III

Tabela przeliczeniowa na sztuki duże (LU), o której mowa w art. 12 i 13

Samce i jałówki powyżej 24 miesiąca życia, krowy mamki, krowy mleczne	1,0 LU
Samce i jałówki w wieku od sześciu do 24 miesięcy	0,6 LU
Owce	0,15 LU
Kozy	0,15 LU

ZAŁĄCZNIK IV
PŁATNOŚCI DODATKOWE

Kwoty globalne, o których mowa w art. 14

	<i>(wyrażone w milionach euro)</i>		
	2000 r.	2001 r.	2002 i lata następne
Belgia	13,1	26,3	39,4
Dania	3,9	7,9	11,8
Niemcy	29,5	58,9	88,4
Grecja	1,3	2,5	3,8
Hiszpania	11,0	22,1	33,1
Francja	31,1	62,3	93,4
Irlandia	10,5	20,9	31,4
Włochy	21,9	43,7	65,6
Luksemburg	1,1	2,3	3,4
Niderlandy	8,4	16,9	25,3
Austria	4,0	8,0	12,0
Portugalia	2,1	4,1	6,2
Finlandia	2,1	4,1	6,2
Szwecja	3,1	6,1	9,2
Zjednoczone Królestwo	21,3	42,5	63,8

ZAŁĄCZNIK V
TABELA KORELACJI

rozporządzenie (EWG) nr 805/68	niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2	art. 2
art. 4	-
art. 4 lit. a) tiret pierwsze i drugie	art. 3 lit. a) i b)
art. 4b ust. 1	art. 4 ust. 1
art. 4b ust. 2 akapit pierwszy	art. 4 ust. 2
art. 4b ust. 2 akapit drugi	art. 4 ust. 3 lit. a)
art. 4b ust. 3 lit. a) akapit trzeci	art. 3 lit. c)
art. 4b ust. 3 lit. a)	-
art. 4b ust. 4	-
art. 4b ust. 5	art. 4 ust. 6
art. 4b ust. 7 lit. a)	-
art. 4b ust. 8	art. 4 ust. 8
art. 4c ust. 1 akapit drugi	art. 5 ust. 4
art. 4c ust. 1 akapit trzeci	art. 5 ust. 1 akapit drugi
art. 4c ust. 2 akapit drugi	art. 5 ust. 2
art. 4c ust. 2 akapit trzeci	art. 5 ust. 4
art. 4c ust. 3 akapit trzeci	art. 5 ust. 3 akapit trzeci
art. 4c ust. 4	art. 5 ust. 5
art. 4d ust. 1 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze
art. 4d ust. 1 lit. a)	-
art. 4d ust. 2 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 3
art. 4d ust. 3 lit. a)	-
art. 4d ust. 5	art. 6 ust. 2 lit. a)
art. 4d ust. 6 akapit pierwszy	art. 6 ust. 2 lit. b) zdanie pierwsze
art. 4d ust. 6 akapit drugi do czwartego	-
art. 4d ust. 6 akapit piąty	art. 6 ust. 2 akapit drugi
art. 4d ust. 8 tiret drugie	art. 6 ust. 7
art. 4e ust. 1 akapit pierwszy zdanie pierwsze	art. 8 ust. 1 akapit pierwszy
art. 4e ust. 1 akapit pierwszy zdanie drugie	art. 8 ust. 4 akapit drugi tiret drugie
art. 4e ust. 1 akapit drugi	art. 8 ust. 1 akapit drugi
art. 4e ust. 2	art. 8 ust. 2
art. 4e ust. 3	art. 8 ust. 3
art. 4e ust. 4	-
art. 4e ust. 5	art. 8 ust. 4 akapit pierwszy i akapit drugi tiret pierwsze
art. 4f ust. 4 akapit drugi tiret pierwsze i drugie	art. 9 ust. 4 akapit pierwszy i drugi

rozporządzenie (EWG) nr 805/68

art. 4g ust. 3
art. 4g ust. 4a
art. 4g ust. 5
art. 4i
art. 4j ust. 1-3

art. 4l
art. 5
art. 6 ust. 1
art. 6 ust. 2
art. 6 ust. 3
art. 6 ust. 4
art. 6 ust. 5
art. 6 ust. 6
art. 6 ust. 7
art. 6a
art. 7
art. 8
art. 9
art. 10
art. 11
art. 12 ust. 1 akapit drugi
art. 12 ust. 2-4
art. 13 ust. 1-3
art. 13 ust. 4 akapit pierwszy i drugi
art. 13 ust. 5-12
art. 14
art. 15
art. 16
art. 22
art. 22a ust. 1
art. 22a ust. 2
art. 22a ust. 3
art. 23
art. 24
art. 25
art. 26 ust. 1
art. 26 ust. 2
art. 27
art. 28
art. 29

niniejsze rozporządzenie

art. 12 ust. 2
-
art. 12 ust. 3
-
art. 23 ust. 1-3
-
art. 25
-
art. 47 ust. 2
art. 47 ust. 3
art. 47 ust. 4
art. 47 ust. 5
art. 47 ust. 6
art. 47 ust. 7
art. 47 ust. 8
-
-
art. 48
art. 29
art. 30
art. 31
art. 32 ust. 1 akapit drugi
art. 32 ust. 2-4
art. 33 ust. 1-3
art. 33 ust. 4 akapit pierwszy i drugi
art. 33 ust. 5-12
art. 34
art. 35
art. 36
-
art. 38 ust. 1
-
art. 38 ust. 2
art. 39
art. 40
art. 41
art. 42
-
art. 43
art. 44
-

rozporządzenie (EWG) nr 805/68

art. 30
art. 30a
art. 31
art. 32
art. 33
załącznik
załącznik II

niniejsze rozporządzenie

art. 45
-
art. 46
-
-
-
-

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1512/2001

z dnia 23 lipca 2001 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1254/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomicznego - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Rynek wołowiny i cielęciny został poważnie zakłócony w wyniku braku zaufania konsumentów, zaniepokojonych pojawianiem się nowych przypadków gąbczastej encefalopatii bydła (BSE), i ich niezadowoleniem w stosunku do produktów tego sektora. Popyt gwałtownie zmniejszył się w wyniku gwałtownego spadku spożycia i wywozu oraz z powodu wzrostu liczby inwentarza żywego zatrzymanego w gospodarstwach. Powoduje to poważne pogorszenie sytuacji na rynku, trudne do opanowania. Należy podjąć szereg środków mających na celu regulację rynku poprzez obniżanie wielkości przyszłej produkcji.
- 2) Specjalna premia w odniesieniu do bydła płci męskiej przewidziana w art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999⁴ jest jednym z głównych instrumentów wsparcia produkcji wołowiny / cielęciny. Obecnie premia podlega pułapowi regionalnemu. Jeśli liczba zwierząt, która może kwalifikować się do specjalnej premii byłaby mniejsza, stanowiłoby to mniejszą zachętę do produkcji. Dlatego na czas ograniczony należy wprowadzić obniżenie pułapu regionalnego w oparciu o wypłaty dokonane w latach poprzednich. Ponadto, aby zachęcić producentów do przekształcenia bydła opasowego na woły, które hodowane są przez dłuższy okres na użytkach zielonych, druga płatność premii powinna być możliwa w odniesieniu do wołów, w przypadku których pierwsza płatność została zrealizowana, gdy mieściły się w kategorii buhajów.
- 3) Odstępstwo umożliwiające Państwom Członkowskim zmianę limitu pogłowia wynoszącego 90 zwierząt na gospodarstwo lub uchylenie tego limitu oraz zmianę grupy wiekowej określającej przyznanie premii specjalnej może spowodować zwiększenie

¹ Wniosek z dnia 6 lutego 2001 r. (dotychczas niepublikowany w Dzienniku Urzędowym).

² Opinia wydana dnia 16 maja 2001 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Opinia wydana dnia 25 kwietnia 2001 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U L 160 z 26.06.1999, str. 21.

liczby zwierząt kwalifikujących się do premii w dużych jednostkach produkcyjnych. W celu ograniczenia działania tego bodźca należy zaplanować ściśle stosowanie wymienionego limitu pogłowia poprzez uzależnienie możliwości jego zmiany lub uchylecia od uwzględniania aspektów środowiska naturalnego oraz aspektów zatrudnienia w ramach polityki rozwoju obszarów wiejskich.

- 4) Ze względu na to, że produkcja wołowiny / cielęciny zależy głównie od liczby krów, przyszła produkcja mięsa może zostać obniżona poprzez zmniejszenie liczby krów mamek. W tym celu, należy wzmocnić efekt ograniczający produkcję poprzez zaliczenie jałówek do grupy zwierząt kwalifikujących się do premii za krowy mamki przewidzianej w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, wprowadzając na czas określony, minimalny procent w odniesieniu do jałówek jak również zwiększając maksymalny procent takich zwierząt. Uwzględniając zredukowaną liczebność stada wskutek przyszczy, zobowiązanie to nie miałyby zastosowania w Zjednoczonym Królestwie w 2002 r. oraz byłoby ograniczone w 2003 r. Niesie to ze sobą odpowiednie dostosowania do odrębnego pułapu krajowego w odniesieniu do jałówek, określonego w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999. W celu uproszczenia zarządzania danym środkiem, producenci ubiegający się o niewielką liczbę premii byłiby zwolnieni z tego warunku. W celu osiągnięcia obniżenia produkcji, możliwość ponownego przydziału uprawnień do premii, zwróconych do rezerwy krajowej, powinna zostać również zawieszona na czas określony. W celu uwzględnienia zmniejszenia ze względu na przyszcycę liczby dostępnych krów mamek, należy wyłączyć Zjednoczone Królestwo ze stosowania tego środka w 2002 r.
- 5) Liczba zwierząt kwalifikujących się do premii specjalnej oraz premii za krowy mamki jest obecnie ograniczona przez stosowanie obsady zwierząt wynoszącej dwie jednostki żywego inwentarza na hektar na podstawie art. 12 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999. W celu zmniejszenia liczby zwierząt w gospodarstwach hodowli intensywnej, które kwalifikują się do tych premii oraz w celu pobudzenia ekstensyfikacji, należy stopniowo obniżyć obsadę zwierząt do 1,9 jednostek żywego inwentarza w 2002 r. oraz do 1,8 jednostek żywego inwentarza w 2003 r.
- 6) Aby poradzić sobie z bieżącą produkcją spowodowaną spadkiem spożycia, ilości, które muszą zostać objęte skupem, prawdopodobnie doprowadzą do przekroczenia pułapu określonego w art. 47 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999. Pułap ten powinien zostać zastąpiony przez wyższy pułap na 2001 r. w celu zapobieżenia nadużywaniu systemu „siatki bezpieczeństwa” przewidzianego w art. 47 ust. 5 wyżej wymienionego rozporządzenia.
- 7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu mają na celu zajęcie się obecną sytuacją na rynku. Rozwój sytuacji może spowodować konieczność zastosowania nowych środków w przyszłości,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1254/1999 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 4 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże na 2001 r. drugą płatność określoną w lit. b) tiret drugie można również przyznać w odniesieniu do bydła, w stosunku do którego została zrealizowana pierwsza płatność określona w lit. a).”;

2. w art. 4 ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże w latach 2002 i 2003 stosuje się następujące pułapy regionalne:

Belgia	228 787
Dania	221 688
Niemcy	1 536 113
Grecja	141 606
Hiszpania	643 525
Francja	1 734 779
Irlandia	1 028 153
Włochy	478 997
Luksemburg	18 922
Niderlandy	126 346
Austria	338 720
Portugalia	160 720
Finlandia	200 000
Szwecja	233 481
Zjednoczone Królestwo	1 361 978

Obecne przypisy do załącznika I zachowują ważność w tym okresie. Jednakże w okresie tym, pułap maksymalny dla Zjednoczonego Królestwa określony w ostatnim przypisie wynosi 1 461 978.”;

3. w art. 4 ust. 5 tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„– w oparciu o obiektywne kryteria stanowiące część polityki rozwoju obszarów wiejskich oraz jedynie pod warunkiem, iż biorą one pod uwagę aspekty środowiska naturalnego jak również aspekty zatrudnienia, zmienić lub uchylić limit pogłowia wynoszący 90 zwierząt na każde gospodarstwo i grupę wiekową, oraz,”;

4. w art. 4 ust. 7 lit. b) dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Jednakże w odniesieniu do bydła określonego w ust. 2 akapit drugi, kwotę premii wyznacza się w wysokości 98 EUR.”;

5. w art. 6 ust. 2 akapit pierwszy liczby „80%” i „20%” zastępuje się odpowiednio liczbami „60%” i „40%”;

6. w art. 6 ust. 2 dodaje się akapit drugi, trzeci i czwarty w brzmieniu:

„Jednakże w latach 2002 i 2003 liczba hodowanych jałówek jest równa, co najmniej 15% całkowitej liczby zwierząt, w odniesieniu do których wystąpiono o premię.

W Zjednoczonym Królestwie, obowiązek hodowania minimalnej liczby jałówek nie obowiązuje w 2002 r. i jest ograniczony do 5% w 2003 r.

Warunku dotyczącego minimalnej liczby jałówek nie stosuje się w odniesieniu do producenta składającego wniosek o premię za mniej niż 14 krów mamek”;

7. w art. 9 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu::

„Jednakże w latach 2002 i 2003, uprawnienia zwrócone do rezerwy krajowej zgodnie z ust. 4 tiret drugie, nie powinny być ponownie przydzielane do dnia 31 grudnia 2003 r. W odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa zasadę tę stosuje się tylko w 2003 r.”;

8. w art. 10 ust. 1 dodaje się akapit trzeci, czwarty i piąty w brzmieniu:

„Jednakże w latach 2002 i 2003, takie odrębne pułapy krajowe wynoszą co najmniej 10% i nie przekraczają 40% pułapu krajowego dla danego Państwa Członkowskiego, określonego w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Jeśli w latach 2002 i 2003 Państwa Członkowskie zdecydują o stosowaniu możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym, premie za krowy mamki przyznaje się wszystkim producentom hodującym liczbę jałówek równą 5% i najwyżej 20% całkowitej liczby zwierząt, w odniesieniu do których wystąpiono o premię.

Warunku dotyczącego minimalnej liczby jałówek nie stosuje się w odniesieniu do producenta składającego wniosek o premię za mniej niż 14 krów mamek.”;

9. w art. 12 ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Łączną liczbę zwierząt uprawnionych do premii specjalnej i premii za krowy mamki ogranicza się poprzez zastosowanie obsady zwierząt w gospodarstwie, wynoszącej dwie jednostki żywego inwentarza na hektar i na rok kalendarzowy. Obsada zwierząt wynosi 1,9 jednostki żywego inwentarza od dnia 1 stycznia 2002 r. oraz 1,8 jednostki żywego inwentarza od dnia 1 stycznia 2003 r.”;

10. w art. 47 ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Skup taki nie może obejmować więcej niż 350 000 ton rocznie dla całej Wspólnoty. Jednakże w 2001 r. maksymalny skup ustala się na poziomie 500 000 ton.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2002 r. Jednakże art. 1 ust. 1, 4 i 10 stosuje się od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 lipca 2001 r.

W imieniu Rady

A. NEYTS-UYTTEBROECK

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 428/77

z dnia 14 lutego 1977 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 989/68 ustanawiające ogólne zasady udzielania pomocy dla prywatnego składowania wołowiny i cielęciny

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 425/77², w szczególności jego art. 8 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 425/77 zniósło w szczególności możliwość przywozu niektórych rodzajów mrożonego mięsa, przy całkowitym zawieszeniu opłaty wyrównawczej po przedstawieniu umowy o pomocy dla prywatnego składowania;

ponadto, zmiany rozporządzenia (EWG) nr 805/68 wymagają dokonania pewnych zmian rozporządzenia Rady (EWG) nr 989/68 z dnia 15 lipca 1968 r. ustanawiającego ogólne zasady udzielania pomocy dla prywatnego składowania wołowiny i cielęciny³,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Art. 1 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 989/68 otrzymuje brzmienie:

„2. Pomoc dla prywatnego składowania może być udzielana jedynie w odniesieniu do produktów uzyskanych z bydła pochodzącego ze Wspólnoty, które składowane w formie kawałków wymienionych w sekcji b) Załącznika rozporządzenia (EWG) nr 805/68 na warunkach, które zostaną określone.”

Artykuł 2

Art. 4 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 989/68 otrzymuje brzmienie:

¹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 13.

² Dz.U. nr L 61 z 5.03.1977, str. 1.

³ Dz.U. nr L 169 z 18.07.1968, str. 10.

„1. Wysokość pomocy zostanie:

- określona w drodze zaproszenia do przetargu publikowanego w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, lub
- określona z wyprzedzeniem.”

Artykuł 3

Art. 6 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 989/68 otrzymuje brzmienie:

- „a) zostanie stosowana pojedyncza stawka dla każdego produktu, przy czym zostaną wzięte pod uwagę: koszt składowania, normalne obniżenie jakości, i na tyle na ile jest to możliwe, przewidywany wzrost cen danego produktu.”

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1977 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 lutego 1977 r.

W imieniu Rady

J. SILKIN

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 907/2000

z dnia 2 maja 2000 r.

ustanawiające szczegółowe zasady obowiązywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999 w przypadku dopłat do prywatnego składowania w sektorze wołowiny i cielęciny

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny¹, w szczególności jego art. 26 ust. 5, art. 41 oraz art. 48 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Rozporządzenie (WE) nr 1254/1999 przewiduje wsparcie rynku w formie dopłat do prywatnego składowania wołowiny i cielęciny; jednakże z dniem 1 lipca 2002 r. dopłaty takie będą mogły być przydzielane, gdy średnia cena tusz byków we Wspólnocie spadnie poniżej poziomu 103% ceny bazowej; dla uwzględnienia nowych ustaleń oraz dla zachowania jasności, niezbędne jest nowe zredagowanie rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3445/90 z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiającego szczegółowe zasady przyznawania dopłat do prywatnego składowania wołowiny i cielęciny², zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 3533/93³.
- 2) Aby system dopłat był skuteczny, dopłaty do prywatnego składowania powinny być przyznawane osobom fizycznym bądź prawnym osiadłym we Wspólnocie, których działalność oraz doświadczenie w sektorze w wystarczającym stopniu zapewnia iż składowanie jest prowadzone w sposób zadowalający oraz które dysponują odpowiednią powierzchnią magazynów-chłodzi na terenie Wspólnoty.
- 3) Z tych samych powodów, dopłaty winny być przyznawane jedynie za składowanie produktów świeżych dobrej jakości handlowej, które uzyskały weterynaryjny znak zdrowia, na mocy rozdziału XI załącznika I do dyrektywy Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie warunków zdrowotnych w produkcji oraz wprowadzaniu do obrotu świeżego mięsa⁴, zmienionej dyrektywą 95/23/WE⁵; produkty powinny pochodzić z terenu Wspólnoty oraz być uzyskane ze zwierząt wychowanych zgodnie z obowiązującymi wymaganiami weterynaryjnymi; ponadto nie powinno przekraczać maksymalnych poziomów radioaktywności dopuszczonych prawem Wspólnoty.

¹ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 21.

² Dz.U. L 333 z 30.11.1990, str. 30.

³ Dz.U. L 321 z 23.12.1993, str. 9.

⁴ Dz.U. L 121 z 29.7.1964, str. 2012/64.

⁵ Dz.U. L 243 z 11.10.1995, str. 7.

- 4) Sytuacja rynkowa oraz jej przyszłe kształtowanie się stwarza możliwość zwrócenia się do umawiającej się strony o przeznaczenie części zapasów na wywóz w momencie składowania produktów: jeśli tak się stanie, wskazane jest określenie warunków, na jakich mięso objęte umową składowania mogłoby jednocześnie podlegać ustaleniom zawartym w art. 5 rozporządzenia Rady (EWG) nr 565/80 z dnia 4 marca 1980 r. w sprawie zaliczek na poczet refundacji wywozowych produktów rolnych⁶, zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2026/83⁷, w celu umożliwienia zainteresowanej stronie ubiegania się o zaliczki na poczet refundacji wywozowych.
- 5) Aby zapewnić skuteczniejsze funkcjonowanie systemu dopłat do składowania, umowy powinny odnosić się do pewnej minimalnej ilości, w stosownych przypadkach ulegającej rozróżnieniu w zależności od produktu, a zobowiązania strony zawierającej umowę powinny zostać skonkretyzowane, zwłaszcza zobowiązania umożliwiające agencji interwencyjnej sprawowanie skutecznego nadzoru nad warunkami przechowywania.
- 6) Kaucja wprowadzona z myślą o zapewnieniu wypełniania zobowiązań wynikających z umowy powinna być ustalona jako procent wysokości dopłaty.
- 7) Postępując zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85 z dnia 22 lipca 1985 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu kaucji dla produktów rolnych⁸, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1932/1999⁹, powinny zostać określone podstawowe warunki zwolnienia kaucji; przechowywanie umówionej ilości przez uzgodniony czas stanowi jeden z podstawowych warunków przyznawania dopłaty do prywatnego składowania wołowiny i cielęciny; uwzględniając praktykę handlową oraz praktyczne uwarunkowania, powinien zostać dopuszczony pewien margines tolerancji ilości objętej dopłatą.
- 8) Należy stosować regułę proporcjonalności przy zwalnianiu kaucji jak i przyznawaniu dopłaty w przypadku gdy nie zostały spełnione pewne wymogi ilościowe dotyczące przechowywania.
- 9) W celu poprawienia efektywności systemu dopłat, strona zawierająca umowę winna mieć prawo pobierania zaliczkowej płatności po wpłaceniu kaucji, a także powinny zostać podjęte ustalenia odnośnie składania wniosków o dopłatę, wymaganych dokumentów dodatkowych oraz terminu płatności.
- 10) Należy ustalić zasady określania kursów walut stosowanych do przeliczania wysokości dopłat oraz kaucji.
- 11) Doświadczenia wyniesione z funkcjonowania wcześniejszych systemów dopłat do prywatnego składowania produktów rolnych wskazują na potrzebę uściślenia w jakim

⁶ Dz.U. L 62 z 7.3.1980, str. 5.

⁷ Dz.U. L 199 z 22.7.1983, str. 12.

⁸ Dz.U. L 205 z 3.8.1985, str. 5.

⁹ Dz.U. L 240 z 10.9.1999, str. 11.

stopniu rozporządzenie Rady (EWG, EURATOM) nr 1182/71¹⁰ odnosi się do ustalania okresów, dat oraz terminów stosowanych w ramach tych systemów oraz do dokładnego określania daty, kiedy zawarty w umowie okres przechowywania zaczyna się i kończy.

- 12) Należy stworzyć przepis dopuszczający wymiar proporcjonalności wobec przyznawania dopłat, w przypadku gdy okres przechowywania nie został dopełniony; powinny także zostać stworzone ustalenia dotyczące skracania okresu przechowywania w przypadku gdy usunięte z magazynu mięso zostało przeznaczone na wywóz; dowód potwierdzający wywóz mięsa powinien zostać przedstawiony, tak jak w przypadku refundacji wywozowych, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającym wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych dla produktów rolnych¹¹.
- 13) Można z góry ustalić wysokość dopłaty do prywatnego składowania; w trosce o uniknięcie nadmiernego bądź spekulacyjnego korzystania z tego systemu, należy ustanowić stosowne działania; działania takie powinny przewidywać czas na analizę w celu umożliwienia oceny sytuacji na rynku przed ogłoszeniem decyzji w sprawie wniosków; ponadto należy w przepisach uwzględnić specjalne przepisy, szczególnie odnośnie wniosków będących w fazie rozpatrywania.
- 14) Wysokość dopłaty może także zostać ustalona w drodze postępowania przetargowego; maksymalna wysokość dopłaty może zostać ustalona na podstawie złożonych ofert; w przypadku braku kwalifikujących się do przyjęcia ofert wysokość dopłaty nie zostaje ustalona.
- 15) Należy wprowadzić przepisem system kontroli dla zapewnienia, że dopłaty są przyznawane w słusznych przypadkach; w tym celu Państwa Członkowskie powinny wprowadzić odpowiednie kontrole stosownie do różnych etapów przechowywania.
- 16) Należy podjąć kroki w kierunku zapobiegania oraz, w razie potrzeby, karania za nieprawidłowości i oszustwa; w tym celu stosowne byłoby, w przypadku złożenia nieprawdziwej deklaracji, wykluczanie strony podpisującej umowę z przyznawania dopłaty do prywatnego składowania za rok kalendarzowy następujący po tym, w którym wykryto fałszywą deklarację; ponadto Państwa Członkowskie powinny nakładać stosowne kary za drobniejsze nieprawidłowości.
- 17) Aby umożliwić Komisji całościowy wgląd w funkcjonowanie systemu dopłat do prywatnego składowania, Państwa Członkowskie powinny udzielać jej koniecznych do tego informacji.
- 18) Działania przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wołowiny i cielęciny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹⁰ Dz.U. L 124 z 8.6.1971, str. 1.

¹¹ Dz.U. L 102 z 17.4.1999, str. 11.

ROZDZIAŁ I PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustala ogólne zasady przyznawania dopłat do prywatnego składowania jak przewiduje art. 26 oraz art. 48 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999.

Artykuł 2

1. Z dniem 1 lipca 2002 r. można rozpocząć przyznawanie dopłat do prywatnego składowania jeśli we Wspólnocie średnia cena rynkowa tusz byków wyrażona dla klasy jakości R3, wyliczona zgodnie z załącznikiem I, zostanie zarejestrowana na poziomie 2 291 EUR za tonę bądź niższym.
2. Przyznawanie dopłat do prywatnego składowania może odbywać się na terenie Państwa Członkowskiego bądź na terenie całej Wspólnoty.
3. Wysokość dopłat do prywatnego składowania może zostać ustalona z góry bądź w drodze przetargu.

Artykuł 3

1. Umowy o udzieleniu dopłat do prywatnego składowania wołowiny są zawierane między Państwami Członkowskimi a osobami fizycznymi bądź prawnymi, dalej zwanymi „stroną zawierającą umowę”, spełniającymi następujące warunki:
 - a) od co najmniej 12 miesięcy poprzedzających obowiązywanie umowy lub upłynięcie terminu ważności ofert działały w sektorze mięsa i żywca;
 - b) są zarejestrowane w krajowym spisie płatników VAT;
 - c) mają do dyspozycji stosowne obiekty przechowalnicze w obrębie Wspólnoty.
2. Dopłaty do prywatnego składowania mogą być przyznawane jedynie na mięso spełniające następujące kryteria:
 - a) jest zaklasyfikowane zgodnie ze wspólnotową skalą klasyfikacji tusz przedstawioną w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1208/81¹², zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1026/91¹³ oraz stosowaną zgodnie z art. 4 ust. 3 lit. c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 562/2000¹⁴;

¹² Dz.U. L 123 z 7.5.1981, str. 3.

¹³ Dz.U. L 106 z 26.4.1991, str. 2.

¹⁴ Dz.U. L 68 z 16.3.2000, str. 22.

- b) uzyskało weterynaryjny znak zdrowia, o którym wspomina rozdział XI załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG;
- c) nie posiada cech dyskwalifikujących je do przechowywania oraz spożycia po uprzednim przechowywaniu;
- d) nie pochodzi od zwierząt, których ubój wynikał z działań awaryjnych;
- e) pochodzi z terenu Wspólnoty zgodnie z art. 39 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93¹⁵, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1662/1999¹⁶;
- f) jego radioaktywność nie przekracza poziomów maksymalnych dopuszczalnych rozporządzeniami Wspólnoty przy monitorowaniu zanieczyszczenia radioaktywnego produktów jedynie gdy zachodzi taka potrzeba oraz jedynie przez konieczny okres przy czym niezbędny czas trwania oraz zakres kontroli są określone zgodnie z procedurą określoną w art. 43 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999;
- g) powinno być otrzymane ze zwierząt ubitych nie wcześniej niż 10 dni przed datą umieszczenia produktów w przechowalni, o czym mówi art. 5 ust. 3;
- h) do przechowalni trafia w stanie świeżym a przechowywane jest w stanie zamrożonym;
- i) pochodzi ze zwierząt hodowanych zgodnie z obowiązującymi wymaganiami weterynaryjnymi.

Artykuł 4

1. Umowa opiewa przynajmniej na minimalną ilość ustaloną dla każdego produktu.
2. Wniosek o zawarcie umowy bądź oferta są składane w agencji interwencyjnej na terenie państwa gdzie mięso będzie przechowywane.
3. Wniosek o zawarcie umowy bądź oferta, oraz późniejsza umowa, odnoszą się jedynie do jednego z produktów, za które może być przyznana dopłata.
4. Wniosek o zawarcie umowy bądź oferta nie są przyjmowane jeśli nie zawierają szczegółów wymienionych w lit. a), b), d) oraz e) ust. 5, a także jeśli nie okazano dowodu na uiszczenie kaucji w stosownej wysokości.
5. Umowa zawiera następujące dane:
 - a) deklarację, w myśl której strona zawierająca umowę umieszcza w przechowalni jedynie produkty spełniające warunki wymienione w art. 3 ust. 2;

¹⁵ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1.

¹⁶ Dz.U. L 197 z 29.7.1999, str. 25.

- b) klasę jakości oraz opis przechowywanego produktu;
 - c) termin złożenia w przechowalni, oraz mocy art. 5 ust. 1, całkowitej ilości, na którą zawarta jest umowa;
 - d) czas trwania przechowywania;
 - e) wysokość dopłaty do 1 tony;
 - f) wysokość uiszczonej kaucji;
 - g) przepis dopuszczający skrócenie bądź przedłużenie okresu przechowywania na warunkach przedstawionych w rozporządzeniach Wspólnoty.
6. Umowa nakłada na stronę zawierającą umowę przynajmniej następujące zobowiązania:
- a) do umieszczenia uzgodnionej ilości produktu w magazynie w terminie ustanowionym w art. 5a, także przechowywania na własne ryzyko oraz koszt w warunkach zapewniających utrzymanie cech produktów, o których mowa w art. 3 ust. 2 przez okres przewidziany umową, nie zmieniając przechowywanych produktów, nie zamieniając ich na inne oraz nie przenosząc ich do innego magazynu; jednakże w wyjątkowych przypadkach oraz na należycie umotywowaną prośbę, agencja interwencyjna może zezwolić na przeniesienie przechowywanych produktów;
 - b) do powiadomienia agencji interwencyjnej, z którą zawarła umowę we właściwym czasie przed rozpoczęciem przechowywania każdej poszczególnej ilości, w rozumieniu art. 5 ust. 1 akapit drugi, o dacie rozpoczęcia oraz miejscu przechowywania a także o jakości (naturze) i ilości produktu przeznaczonego do przechowywania; agencja interwencyjna może wymagać przekazania tych informacji przynajmniej na dwa dni robocze przed umieszczeniem każdej oddzielnej partii w magazynie;
 - c) do przesłania agencji interwencyjnej dokumentów dotyczących operacji umieszczania w magazynie najpóźniej miesiąc po dacie wzmiankowanej w art. 5 ust. 4;
 - d) do przechowywania produktów zgodnie z wymaganiami odnośnie identyfikacji wymienionymi w art. 26;
 - e) do zezwolenia agencji interwencyjnej na kontrolę w dowolnym czasie w celu sprawdzenia czy dotrzymywane są zobowiązania zawarte w umowie.

Artykuł 5

1. Umieszczenie w docelowym magazynie ma miejsce przed upływem 28 dni po zawarciu umowy.

Produkty mogą być umieszczane w magazynie w oddzielnych partiach, przy czym każda ma odpowiadać ilości umieszczanej w magazynie danego dnia w myśl umowy i według danej przechowalni.

2. Wykonawcy umowy mogą, w czasie trwania przechowywania, dzielić bądź odkostniać całość lub część danego mięsa, pod warunkiem iż poddana tym operacjom zostanie jedynie ilość objęta umową, oraz że wszystkie otrzymane elementy zostaną umieszczone w magazynie. Agencja interwencyjna może wymagać powiadomienia o zamiarze skorzystania z tej możliwości przynajmniej na dwa dni robocze przed umieszczeniem w magazynie poszczególnych partii.

Nie można przechowywać dużych ścięgien, chrząstek, kawałków tłuszczu ani innych odpadków pozostałych po dzieleniu bądź odkostnianiu.

3. Składanie w magazynie zaczyna się, dla każdej oddzielnej partii z ilości mięsa objętej umową, w dniu gdy przechodzi ono pod kontrolę agencji interwencyjnej.

Dniem tym jest dzień, gdy określona zostaje masa netto mięsa świeżego bądź schłodzonego:

- a) w punkcie przechowywania, gdzie mięso zostaje na miejscu zamrożane;
- b) w punkcie zamrażania, gdzie mięso jest zamrażane w odpowiednich do tego celu obiektach poza miejscem przechowywania;
- c) w punkcie odkostniania bądź rozbioru, gdzie mięso zostaje umieszczone w magazynie po odkostnieniu bądź rozbiorze.

4. Składanie w magazynie kończy się w dniu, w którym ostatnia partia z ilości mięsa objętej umową zostaje umieszczona w magazynie.

Jest to dzień, kiedy wszystkie produkty przewidziane umową znajdują się punkcie docelowego przechowywania, w stanie świeżym jak i mrożone.

Artykuł 6

1. W przypadku gdy produkty umieszczone w magazynie podlegają ustaleniom zawartym w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 565/80, obowiązują przepisy z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

2. Termin przewidziany w art. 29 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 800/1999 ulega przedłużeniu do okresu obejmującego maksymalny czas przechowywania przewidziany umową oraz jeden miesiąc.

3. Państwa Członkowskie mogą stawiać wymóg aby składanie w magazynie oraz umieszczanie regulowane ustaleniami zawartymi w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 565/80 podejmowane były jednocześnie. W takim przypadku, jeśli zawarta umowa o dopłacie

do prywatnego składowania obejmuje ilość składającą się z wielu partii umieszczanych w magazynie w różnych dniach, na dane partie muszą być wystawiane oddzielne deklaracje płatności.

Deklaracja płatności, o jakiej mowa w art. 26 rozporządzenia (WE) nr 800/1999 składana jest w odniesieniu każdej partii w dniu jej wstawienia do magazynu.

Artykuł 7

1. Wysokość kaucji wymienionej w art. 4 ust. 4 stanowi 20% wysokości dopłaty, o przyznanie której zostanie złożony wniosek.
2. Do podstawowych wymagań w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85 należą:
 - a) nie wycofywać wniosku o zawarcie umowy bądź oferty;
 - b) umieścić i przetrzymywać w magazynie, na własne ryzyko strony zawierającej umowę oraz na warunkach przewidzianych w art. 4 ust. 6, co najmniej 90% uzgodnionej w umowie ilości przez wyznaczony umową okres; oraz
 - c) w przypadkach, do których odwołuje się art. 17, wywóz mięsa zgodnie z jedną z trzech opcji w nim wymienionych.
3. Skutkiem przepisów art. 17 niniejszego rozporządzenia, ustalenia zawarte w art. 27 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85 odnośnie częściowego zwolnienia kaucji, nie obowiązują.
4. Kaucje są natychmiast zwalniane po odrzuceniu wniosków o zawarcie umowy bądź ofert.
5. W przypadku przekroczenia terminu składania w magazynie, ustanowionego w art. 5 ust. 1, kaucja ulega przepadkowi zgodnie z art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.

W przypadku przekroczenia terminu, na mocy art. 5 ust. 1, o ponad 10 dni, nie zostaje przydzielona żadna dopłata.

Artykuł 8

1. Wysokość dopłaty jest ustalana w przeliczeniu na tonę i odnosi się do wagi ustalonej zgodnie z art. 5 ust. 3.
2. Skutkiem przepisu ust. 3 niniejszego artykułu oraz art. 17, stronie zawierającej umowę przysługuje dopłata pod warunkiem spełnienia podstawowych wymagań, o których mowa w art. 7 ust. 2.
3. Dopłata jest wypłacana jedynie odnośnie ilości przewidzianej umową.

Artykuł 9

W przypadku faktycznego przechowywania mniejszej ilości w przewidzianym umową czasie przechowywania niż ilość przewidziana umową ale nie mniejsza niż 90% tej ilości, wtedy dopłata jest wypłacana na podstawie faktycznie przechowywanej ilości.

Jeśli ilość ta stanowi mniej niż 90% ale nie mniej niż 80% przewidzianej umową ilości, wypłacana jest dopłata w wysokości połowy należnej za ilość faktycznie przechowywaną.

Jeśli ilość ta stanowi poniżej 80% przewidzianej umową, dopłata nie jest wypłacana.

Artykuł 10

W przypadku odkostniania, jeśli ilość faktycznie przechowywana nie przekracza 67 kg mięsa bez kości na 100 kg poddanego obróbce mięsa z kością, dopłata nie jest wypłacana.

Jeśli ilość faktycznie przechowywana przekracza 67 kg ale jest mniejsza niż 75 kg mięsa bez kości na 100 kg użytego mięsa z kością, wysokość wypłacanej dopłaty jest proporcjonalnie obniżana.

Nie obowiązuje obniżenie bądź zwiększenie wysokości wypłacanej dopłaty w przypadku gdy faktycznie przechowywana ilość wynosi 75 kg lub więcej mięsa wołowego bez kości na 100 kg użytego mięsa z kością.

Artykuł 11

Po upływie trzech miesięcy przechowywania, na wniosek strony zawierającej umowę, może zostać wypłacona jednorazowa płatność zaliczkowa, pod warunkiem uiszczenia kaucji równej wysokości płatności zaliczkowej po dodaniu 20%.

Płatność zaliczkowa nie przekracza wysokości dopłaty proporcjonalnej do czasu trzech miesięcy przechowywania. W przypadku wywozu produktów zgodnie z art. 17 przed wypłaceniem płatności zaliczkowej, przy wyliczaniu wysokości płatności zaliczkowej brany jest pod uwagę faktyczny czas przechowywania tych produktów.

Artykuł 12

1. Wniosek o wypłacanie dopłaty wraz z dokumentami towarzyszącymi składany jest w odpowiedniej instytucji w ciągu sześciu miesięcy od upłynięcia maksymalnego okresu przechowywania przewidzianego umową.

Gdy dokumenty towarzyszące nie mogą być okazane w ciągu przewidzianego terminu mimo że strona zawierająca umowę starała się je szybko uzyskać, może zostać wyznaczony dodatkowy termin na ich dostarczenie, który w nie może przekraczać sześciu miesięcy.

W przypadku obowiązywania art. 17, w ciągu wyznaczonego terminu w art. 49 ust. 2, 4 oraz 6 rozporządzenia (WE) nr 800/1999 okazywany jest konieczny dowód.

2. Za wyjątkiem sprawdzania podstaw przysługiwania dopłaty, dopłata wypłacana jest przez odpowiednie instytucje możliwie jak najszybciej przed upływem trzech miesięcy od dnia złożenia przez stronę zawierającą umowę wniosku o wypłatę dopłaty wraz z wymaganymi dokumentami towarzyszącymi.

Artykuł 13

1. Do przeliczania wysokości dopłaty stosowany jest kurs wymiany z dnia, na mocy art. 15.

2. Do wyliczania wysokości kaucji stosowany jest kurs wymiany z dnia poprzedzającego wpłatę kaucji na rzecz agencji interwencyjnej.

Artykuł 14

Przepisy art. 3 ust. 4 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1182/71 nie mają zastosowania do ustalania okresu przechowywania, na mocy art. 4 ust. 5 lit. d) niniejszego rozporządzenia lub też okresu przechowywania znowelizowanego w myśl art. 4 ust. 5 lit. g) bądź art. 17.

Artykuł 15

Za pierwszy dzień przewidzianego umową okresu przechowywania uznaje się następny dzień po zakończeniu umieszczania mięsa w magazynie.

Artykuł 16

Usuwanie mięsa z magazynu można rozpocząć po upływie ostatniego dnia przewidzianego umową okresu przechowywania.

Artykuł 17

1. Po upływie okresu przechowywania trwającego dwa miesiące, strona zawierająca umowę może usunąć z magazynu całą bądź część ilości produktów objętych umową, minimum 5 ton na kontrahenta oraz na przechowalnię lub też, w przypadku gdy nawet ta minimalna ilość jest nieosiągalna, całkowitą ilość objętą umową w danym magazynie, pod warunkiem, że w ciągu 60 dni od ich usunięcia z magazynu produkty:

- a) opuściły obszar celny Wspólnoty bez dalszego przerobu;
- b) osiągnęły miejsce przeznaczenia bez dalszego przerobu, w przypadkach, o których mowa w art. 36 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 800/1999; bądź

c) zostały umieszczone bez dalszego przerobu w magazynie prowiantu dopuszczonym zgodnie z art. 40 rozporządzenia (WE) nr 800/1999.

2. Przewidziany umową okres przechowywania dobiega końca, odnośnie każdej indywidualnej partii przeznaczonej na wywóz, w dniu poprzedzającym dzień jej usunięcia z magazynu.

W przypadku pozostawienia produktu, okres ten upływa w dniu przyjęcia zgłoszenia wywozowego

3. Wysokość dopłaty jest obniżana proporcjonalnie do skrócenia okresu przechowywania przy zastosowaniu dziennych stawek ustalonych zgodnie z procedurą wymienioną w art. 43 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999.

4. Do celów niniejszego artykułu, dowód wywozu jest dostarczany zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 800/1999.

Artykuł 18

1. W przypadkach, do których odnoszą się art. 16 i 17, strona zawierająca umowę we właściwym czasie powiadamia agencję interwencyjną przed rozpoczęciem zamierzonego usuwania z magazynu. Agencja interwencyjna może stawiać wymóg przekazania tej informacji co najmniej na dwa dni przed tą datą.

2. W przypadku niespełnienia zobowiązania powiadomienia agencji interwencyjnej, nie zostaje wypłacona dopłata wynikająca z zawartej umowy a cała wysokość kaucji przepada w odniesieniu do danej umowy.

W przypadku niewypełnienia tego wymogu, ale gdy udokumentowana jest data usunięcia z magazynu oraz usunięte ilości, w ciągu 30 dni od usunięcia z magazynu, dopłata zostaje przyznana a 15% wysokości kaucji uznaje się za przepadłe odnośnie danej ilości.

Przepisy drugiego akapitu stosuje się nie naruszając art. 8 ust. 3 i 9.

Artykuł 19

W razie niedotrzymania przez stronę zawierającą umowę terminu zakończenia okresu przechowywania lub też dwumiesięcznego terminu, na mocy art. 17 ust. 1, dla całości przechowywanych produktów, każdy dzień kalendarzowy zwłoki pociąga za sobą obniżenie o 10% wysokości dopłaty wynikającej z danej umowy.

Artykuł 20

W przypadku zadziałania siły wyższej uniemożliwiającej wywiązanie się strony zawierającej umowę z zobowiązań, właściwa instytucja danego Państwa Członkowskiego decyduje o działaniach w swym mniemaniu niezbędnych ze względu na przytoczone okoliczności.

Instytucja ta informuje Komisję o każdym przypadku zadziałania siły wyższej oraz podjętych w związku z tym działaniach.

ROZDZIAŁ II PRZEPISY SPECJALNE

Artykuł 21

1. W przypadku ustalenia wysokości dopłaty z góry, o decyzji podjętej w sprawie wniosku o zawarcie umowy jest powiadamiany każdy wnioskodawca drogą listowną, telexem, faksem bądź dostarczana jest mu ona za potwierdzeniem odbioru, po upływie pięciu dni roboczych od daty złożenia wniosku, pod warunkiem że w tym czasie Komisja nie uchwali specjalnych działań.

Gdy kontrola sytuacji wykrywa nadmierne wykorzystanie systemu wprowadzonego niniejszym rozporządzeniem, bądź gdy istnieje ryzyko nadmiernego wykorzystywania go, działania takie mogą obejmować:

- a) zawieszenie obowiązywania niniejszego rozporządzenia maksymalnie na pięć dni roboczych;
- b) ustalenie stałej procentowej wartości, o którą będą zmniejszane ilości wymieniane we wnioskach o zawarcie umowy, przy przyjęciu pewnej ilości minimalnej, gdy zajdzie taka potrzeba;
- c) odrzucanie wniosków złożonych przed okresem zawieszenia, a których rozpatrywanie miałyby miejsce w czasie okresu zawieszenia.

W przypadku przewidzianym w lit. a) wnioski o zawarcie umowy złożone w tym czasie nie są przyjmowane.

2. W przypadku przyjęcia wniosku, umowa jest uważana za zawartą w dniu przekazania decyzji, o której mowa w ust. 1. Agencja interwencyjna określi datę wymienioną w zakresie obowiązywania art. 5 ust. 1.

Artykuł 22

1. Gdy wysokość dopłaty jest ustalana w drodze przetargu, oferty są wyrażane w euro oraz składane w danej agencji interwencyjnej w zamkniętej kopercie, na której widnieje informacja, o który przetarg chodzi. Zamknięta koperta nie jest otwierana do czasu wygaśnięcia ostatecznego terminu składania ofert.

2. Oferty są analizowane na zamkniętych posiedzeniach odpowiednich agencji państw członkowskich; osoby prywatne obecne przy rozpatrywaniu ofert zobowiązane są do dyskrecji.

3. Spełniające warunki oferty przekazywane są anonimowo przez Państwa Członkowskie do Komisji, tak aby dotarły do niej najpóźniej drugiego dnia roboczego po upływie ostatecznej daty składania ofert określonej w zaproszeniu.
4. W przypadku braku ofert, Państwa Członkowskie informują o tym Komisję w terminie określonym w ust. 3.
5. Na podstawie otrzymanych ofert, Komisja, zgodnie z procedurą przedstawioną w art. 43 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, podejmuje decyzję o ustaleniu maksymalnej wysokości dopłaty bądź też nie wydaje postanowienia.
6. W przypadku ustalenia maksymalnej wysokości dopłaty, zostają przyjęte oferty nieprzekraczające tej sumy.
7. W ciągu pięciu dni roboczych od dnia, w którym Państwa Członkowskie powiadomione zostają o decyzji Komisji, dana agencja interwencyjna informuje wszystkich oferentów listem poleconym, telexem bądź faksem bądź za pisemnym potwierdzeniem odbioru.
8. W przypadku przyjęcia oferty, umowę uważa się za zawartą w dniu zawiadomienia oferenta przez agencję interwencyjną, o czym mowa w ust. 7. Agencja interwencyjna określa datę stosując się do art. 5 ust. 1.

ROZDZIAŁ III NADZÓR I SANKCJE

Artykuł 23

Państwa Członkowskie zapewniają, że wymogi będące podstawą do przysługiwania dopłat są spełnione. W tym celu wyznaczają krajową instytucję odpowiedzialną za sprawdzanie funkcjonowania składowania (dalej zwaną „instytucją nadzorującą”).

Artykuł 24

Strona zawierająca umowę udostępnia instytucji nadzorującej całą dokumentację, odnośnie każdej umowy, w szczególności umożliwiającą weryfikację następujących danych odnośnie produktów objętych prywatnym składowaniem:

- a) prawo własności w momencie umieszczania w magazynie;
- b) data umieszczenia w magazynie;
- c) waga oraz ilość pudeł bądź innych jednostek opakowania;
- d) obecność w przechowalni;

- e) wyliczona data wygaśnięcia minimalnego okresu przechowywania przewidzianego umową, oraz w przypadku stosowania się do art. 17 i 19, faktyczna data usunięcia z magazynu.

Artykuł 25

Strona zawierająca umowę bądź, w innym przypadku, właściciel przechowalni, utrzymuje listy przechowywanych produktów gotowe do wglądu na miejscu w chłodni, gdzie po podaniu numeru umowy można uzyskać następujące informacje:

- a) identyfikację produktów znajdujących się w prywatnym magazynie;
- b) datę umieszczenia w przechowalni oraz wyliczoną datę wygaśnięcia minimalnego okresu przechowywania przewidzianego umową wraz z faktyczną datą usunięcia z magazynu;
- c) ilość półtusz, ćwierćtusz, pudeł oraz innych jednostek przechowywanych oddzielnie, opis produktów oraz wagę każdej palety lub innych jednostek przechowywanych oddzielnie, zarejestrowane odnośnie poszczególnych partii, gdy w magazynie jednocześnie przechowywanych jest kilka partii produktów;
- d) umiejscowienie produktów w magazynie.

Artykuł 26

Przechowywane produkty łatwo zidentyfikować i rozróżnia się je na podstawie umów. Każda paleta, bądź w razie istnienia innych opakowań zbiorczych każda jednostka opakowania oddzielnie przechowywana oznakowana jest tak aby widać było numer umowy, opis produktu oraz jego wagę. Data złożenia w magazynie widnieje na każdej partii umieszczonej w magazynie danego dnia.

W przypadku przechowywania produktów, instytucja nadzorująca weryfikuje oznaczenia wymienione w pierwszym akapicie oraz może zapieczętować obszar magazynu, w którym znajdują się produkty.

Artykuł 27

1. Instytucja nadzorująca przeprowadza, odnośnie każdej umowy, kontrolę w kierunku dotrzymania zobowiązań przedstawionych w art. 4 ust. 6, zgodnie z przepisami ust. 2-6 niniejszego artykułu.
2. Instytucja nadzorująca zapieczętowuje wszystkie produkty przechowywane w ramach jednej umowy zgodnie z przepisami art. 26 akapit drugi, bądź też przeprowadza niezapowiedzianą kontrolę próbek dla zagwarantowania, że dane produkty znajdują się w magazynie.

W przypadku kontroli próbek, pobrana próbka jest reprezentatywna i odpowiada przynajmniej 10% całkowitej ilości umieszczonej w magazynie w każdym Państwie Członkowskim na mocy stosowania dopłaty do prywatnego składowania.

Takie badanie próbek obejmuje, oprócz sprawdzania list, na mocy art. 25, fizyczne sprawdzanie wagi, typu produktu oraz ich identyfikację oraz musi odnosić się do co najmniej 5% ilości poddanej niezapowiedzianej kontroli.

3. Instytucja nadzorująca przeprowadza obowiązkową kontrolę w celu sprawdzenia czy dane produkty znajdują się w magazynie w ostatnim tygodniu ich okresu przechowywania przewidzianego umową.

4. Koszty opieczętowania oraz ewentualnego przenoszenia produktów ponosi strona zawierająca umowę.

5. Przebieg kontroli wynikających z ust. 2 i 3 opisany jest w raporcie zawierającym:

- a) datę kontroli;
- b) długość jej trwania;
- c) przeprowadzone czynności.

Raport podpisuje urzędnik odpowiedzialny za kontrolę oraz poświadcza go podpisem strona zawierająca umowę, bądź też w innych przypadkach właściciel przechowalni. Raport jest załączany do aktu płatności dopłaty.

6. W przypadku wyraźnych nieprawidłowości dotyczących przynajmniej 5% ilości produktów objętych tą samą umową podlegającą kontroli, weryfikacja jest przeprowadzana na podstawie większej próbki określonej przez instytucję odpowiedzialną za kontrolę.

O przypadkach takich Państwa Członkowskie zawiadamiają Komisję w ciągu czterech tygodni.

Artykuł 28

1. Gdy instytucja nadzorująca stwierdzi i zweryfikuje fakt iż deklaracja wymieniona w art. 4 ust. 5 lit. a) jest nieprawdziwa w wyniku celowego działania bądź też poważnego zaniedbania, dana strona zawierająca umowę zostaje wykluczona z korzystania z systemu dopłat do prywatnego składowania przez okres roku kalendarzowego następującego po roku, w którym wykryto fałszerstwo.

2. Państwa Członkowskie prowadzą stosowne działania gdy strona zawierająca umowę nie wypełnia wymagań wymienionych w art. 24, 25 i 26.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 29

1. Państwa Członkowskie informują Komisję o wszystkich działaniach przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji faksem:
 - a) w poniedziałek i czwartek każdego tygodnia, ilości produktów, odnośnie których zostały złożone wnioski o zawarcie umów;
 - b) do czwartku każdego tygodnia, produkty oraz ilości na które zostały w poprzednim tygodniu zawarte umowy, w rozbiciu na okres przechowywania oraz podsumowanie produktów oraz ilości, na które zostały zawarte umowy;
 - c) co miesiąc, produkty oraz ogólne ilości umieszczonych w magazynach oraz, w przypadku odkostniania, całkowitą ilość użytego w tym celu mięsa z kością;
 - d) co miesiąc, produkty oraz całkowite wielkości faktycznie przechowywane oraz produkty i ich wielkości całkowite, odnośnie których wygaś przewidziany umowami okres przechowywania;
 - e) co miesiąc, w przypadku gdy okres przechowywania został skrócony bądź wydłużony zgodnie z art. 17 lub 19, produkty oraz wielkości, co do których okres przechowywania został przewidziany wraz z oryginalną oraz zmienioną ilością miesięcy na usunięcie z magazynu.

Artykuł 30

Rozporządzenie (EWG) nr 3445/90 traci moc.

Odniesienia do uchylonego rozporządzenia są rozumiane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia oraz są interpretowane zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku II.

Artykuł 31

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Ustaw Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 maja 2000 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

(Artykuł 2)

Wyliczanie dla Wspólnoty średniej ceny rynkowej tusz wołowych, wyrażonych dla klasy jakości R3

- a) Średnia krajowa cena rynkowa dla kategorii A, wyrażona dla klasy R3, wyliczona zgodnie z art. 3 lit. a) akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 562/2000.
- b) Średnia krajowa cena rynkowa dla kategorii C, wyrażona dla klasy R3, wyliczona zgodnie z art. 3 lit. a) akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 562/2000.
- c) Średnia krajowa cena rynkowa dla kategorii A/C = średnia proporcjonalna a) oraz b) z ustalaniem udziałów poszczególnych klas opartym na udziale ubojów każdej kategorii w całkowitej ilości ubojów kategorii A/C.
- d) Średnia cena rynkowa dla Wspólnoty dla kategorii A/C = średnia proporcjonalna c) z ustalaniem udziału poszczególnych klas opartym na udziale ubojów kategorii A/C w każdym Państwie Członkowskim w całkowitej ilości ubojów kategorii A/C we Wspólnocie.

ZAŁĄCZNIK II

(Artykuł 30)

Tabela korelacji

Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (EWG) nr 3445/90
art. 1	art. 1
art. 2	-
art. 3	art. 2
art. 4	art. 3
art. 5 i 6	art. 4
art. 7	art. 5
art. 8, 9 10 i 11	art. 6
art. 12	art. 7
art. 13	art. 8
art. 14, 15, 16, 17, 18 i 19	art. 9
art. 20	art. 10
art. 21	art. 11
art. 22	art. 12
art. 23, 24, 25, 26 i 27	art. 13
art. 28	art. 14
art. 29	art. 15
art. 30	art. 16
art. 31	art. 17
załącznik i	-
załącznik ii	Załącznik

AROPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) nr 26/2001

z dnia 5 stycznia 2001 r.

w sprawie ustanowienia środków uchylających rozporządzenie (WE) nr 2561/2000 odośnie do pomocy przeznaczonej na prywatne przechowalnictwo w sektorze wołowiny

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1254/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny¹, a w szczególności zaś jego art. 48 ust. 2,

a także mając na uwadze co następuje:

- (1) rozporządzenie Komisji (WE) nr 2561/2000 z dnia 21 listopada 2000 r. w sprawie ustanowienia szczególnych przepisów dotyczących udzielenia pomocy przeznaczonej na prywatne przechowalnictwo odośnie do bydła², stanowi, że wprowadza się zgłoszenia o kontrakt od dnia 27 listopada 2000 r.; wymienione wyżej zgłoszenia należy składać razem z kaucją, o której mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia Komisji nr 907/2000³; art. 7 ust. 2 tegoż rozporządzenia określa główne wymagania odośnie do wyżej wymienionej kaucji; zgodnie z niniejszym, przedsiębiorca nie może wycofać zgłoszenia o kontrakt i jest zobowiązany umieścić i przechowywać co najmniej 90% ilości wynikającej z umowy;
- (2) art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2777/ 2000 z dnia 18 grudnia 2000 r. w sprawie przyjęcia środków szczególnych wspierających rynek wołowiny⁴ stanowi, że mięso pochodzące ze zwierząt, które przekroczyły 30 miesiąc życia, z uboju na terytorium Wspólnoty, po dniu 1 stycznia 2001 r. zostaje dopuszczone do konsumpcji pod warunkiem, że wynik przeprowadzonego testu na BSE jest ujemny; w dniu 4 grudnia 2000 r. Rada podała do ogólnej wiadomości zalecenia Komisji mające na celu przyjęcie wyżej wymienionych środków; przedsiębiorcy, którzy zawarli kontrakty przed wskazaną wyżej datą, z powodu zasadniczej zmiany warunków rynkowych dotyczących dopuszczenia wołowiny do konsumpcji, zanim zgodnie z przepisami wolno im było zabrać przechowywane produkty, nie ponoszą konsekwencji zaistniałej zmiany; w wyniku czego należy ustanowić, że kontrakty obowiązujące przed datą 5 grudnia 2000 r. mogą zostać unieważnione bez straty kaucji i jednoczesnym uwolnieniem ilości produktów od zobowiązań kontraktów;
- (3) przedsiębiorcy powinni uczynić użytek z niniejszego rozporządzenia możliwie najkrótszym czasie;
- (4) środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wołowiny i Cielęciny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Kontrakty zawarte w oparciu o postanowienia rozporządzenia (WE) nr 2561/2000, na podstawie zgłoszeń złożonych przed datą 5 grudnia 2000 r. mogą zostać unieważnione na żądanie strony zawierającej kontrakt.

W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 2 lit. (b) rozporządzenia (WE) nr 907/2000, kaucje i ilości przechowywanych produktów odośnie do unieważnionych kontraktów, zostają natychmiast uwolnione.

¹ Dz.U. WE nr L 160, z 26.06.1999, str. 21.

² Dz.U. WE nr L 293, z 22.11.2000, str. 5.

³ Dz.U. WE nr L 105, z 03.05.2000, str. 6

⁴ Dz.U. WE nr L 321, z 19.12.2000, str. 47.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje od dnia 5 grudnia 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 5 stycznia 2001 r.

W imieniu Komisji
Franz FISCHLER
Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1055/77

z dnia 17 maja 1977 r.

w sprawie składowania i przepływu produktów skupowanych przez agencję interwencyjną

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

w niektórych przypadkach istotnym jest, aby agencja interwencyjna składowała produkty zakupione zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego poza terytorium Państwa Członkowskiego, którego jurysdykcji podlega;

jednakże, biorąc pod uwagę dodatkowe koszty, które mogą zostać poniesione oraz problemy związane ze zbytem tych produktów, takie składowanie może mieć miejsce tylko po uprzednim uzyskaniu zezwolenia Wspólnoty;

ze względu na prostotę postępowania administracyjnego oraz potrzebę uniknięcia zakłóceń w handlu, powinny zostać wprowadzone odpowiednie mechanizmy w celu zapewnienia, żeby operacje transportowe i handlowe dotyczące produktów skupowanych przez agencję interwencyjną prowadzone były w sposób prosty oraz zgodny z wymogami rynku; co więcej, te same zasady mogą być stosowane w przypadku przewozu produktów z jednej agencji interwencyjnej do innej;

wprowadzenie takiego systemu wymaga odstępstwa od systemów kwot pobranych albo przyznanych w handlu produktami rolnymi oraz od systemu cen, w przypadkach, gdy agencja interwencyjna posiadająca dany produkt musi stosować ceny, które nie mają mocy obowiązującej na terytorium Państwa Członkowskiego, którego jurysdykcji agencja ta podlega,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

¹ Dz.U. nr C 259 z 4.11.1976, str. 47.

1. Agencje interwencyjne nie mogą składować produktów skupionych zgodnie przepisami prawa wspólnotowego poza terytorium Państwa Członkowskiego, którego jurysdykcji podlegają chyba, że uprzednio otrzymały zezwolenie zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 4.
2. Zezwolenia udziela się, jeżeli takie składowanie ma istotne znaczenie oraz uwzględniając następujące czynniki:
 - a) możliwości i wymogi składowania w Państwie Członkowskim, którego jurysdykcji dana agencja interwencyjna podlega oraz w innych Państwach Członkowskich;
 - b) jakiegokolwiek dodatkowe koszty wynikające ze składowania w Państwie Członkowskim, którego jurysdykcji dana agencja interwencyjna podlega, a także dodatkowe koszty wynikające z transportu.
3. Zezwolenie na składowanie na terytorium państwa trzeciego jest tylko udzielane w takich przypadkach, w których na podstawie kryteriów ustalonych w ust. 2, składowanie w innym Państwie Członkowskim stwarza poważne trudności.
4. Informację określone w ust. 2 lit. a) sporządza się po konsultacji z wszystkimi Państwami Członkowskimi.

Artykuł 2

Cła i inne kwoty przyznawane lub pobierane w ramach wspólnej polityki rolnej nie mają zastosowania w stosunku do produktów:

- transportowanych w następstwie zezwolenia udzielonego na mocy art. 1, albo
- przewożonych z jednej agencji interwencyjnej do innej.

Artykuł 3

1. Agencja interwencyjna, która korzysta z zezwolenia udzielonego na mocy art. 1 jest odpowiedzialna za produkty składowane poza granicami Państwa Członkowskiego, którego jurysdykcji podlega.
2. Jeśli produkty znajdujące się w posiadaniu agencji interwencyjnej poza terytorium Państwa Członkowskiego, którego jurysdykcji dana agencja podlega, nie zostaną przywiezione z powrotem na terytorium tego Państwa Członkowskiego, będą one sprzedane po cenach i zgodnie z warunkami ustalonymi lub, które zostaną ustalone dla miejsca składowania tych produktów.

Artykuł 4

Zasady stosowania niniejszego rozporządzenia, w szczególności warunki zbytu zostają przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 rozporządzenia Rady 2727/75/EWG z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż² lub w przypadku, gdy jest to właściwe, zgodnie z odpowiednimi artykułami innych rozporządzeń dotyczących rolnictwa i ustalających podobne procedury, w razie potrzeby w drodze odstępstwa od zasad dotyczących handlu, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to ściśle niezbędne do celów stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 5

Do celów niniejszego rozporządzenia Unia Gospodarcza Belgii i Luksemburga jest uważana za jedno Państwo Członkowskie.

Artykuł 6

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 4, w celu ułatwienia przejścia do systemu ustalonego w niniejszym rozporządzeniu, mogą zostać przyjęte środki przejściowe.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po dniu jego wejścia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 maja 1977 r.

W imieniu Rady

J. SILKIN

Przewodniczący

² Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str. 1.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 1805/77

z dnia 4 sierpnia 1977 r.

ustanawiające, w odniesieniu do sektora wołowiny i cielęciny, szczególne zasady stosowania rozporządzenia (EWG) nr 1055/77 w sprawie składowania i przepływu produktów skupowanych przez agencję interwencyjną

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1055/77 z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie składowania i przepływu produktów skupowanych przez agencję interwencyjną¹, w szczególności jego art. 4 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1722/77 z dnia 28 lipca 1977 r.² ustanowiło wspólne zasady stosowania rozporządzenia (EWG) nr 1055/77 w sprawie składowania i przepływu produktów skupowanych przez agencję interwencyjną; powinny zostać przyjęte szczególne zasady stosowania rozporządzenia (EWG) nr 1055/77 w odniesieniu do sektora wołowiny i cielęciny;

art. 3 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1055/77 stanowi, że produkty które znajdują się w posiadaniu agencji interwencyjnej poza terytorium Państwa Członkowskiego, którego jurysdykcji ona podlega, i które nie są sprowadzane z powrotem do tego Państwa Członkowskiego, mają być sprzedawane po cenach i z zastrzeżeniem warunków ustanowionych, lub które zostaną ustanowione w odniesieniu do miejsca składowania; jeżeli miejsce składowania jest zlokalizowane na terytorium innego Państwa Członkowskiego, wówczas, przy obliczaniu ceny sprzedaży, w przypadku sprzedaży po cenie ustalonej z góry, oraz przy ustalaniu ceny minimalnej, w przypadku sprzedaży na drodze przetargu, konieczne jest uwzględnienie wszelkich pieniężnych lub akcesyjnych kwot wyrównawczych nałożonych lub przyznanych w odniesieniu do handlu identycznym produktem między Państwami Członkowskimi;

jeżeli miejsce składowania zlokalizowane jest poza Wspólnotą, należy uwzględniać wszelkie przyznane refundacje;

niezbędne jest uchylenie niektórych przepisów art. 9 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 193/75 z dnia 17 stycznia 1975 r. określającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na przywóz i wywóz oraz świadectw o wcześniejszym wyznaczeniu refundacji w odniesieniu do produktów rolnych³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1470/77⁴;

¹ Dz.U. nr L 128 z 24.5.1977, str. 1.

² Dz.U. nr L 189 z 29.7.1977, str. 36.

³ Dz.U. nr L 25 z 31.1.1975, str. 10.

⁴ Dz.U. nr L 162 z 1.7.1977, str. 11.

do celów przedłożenia dowodu, że produkty składowane w państwie trzecim zostały wprowadzone do swobodnego obrotu, należy stosować przepisy art. 11 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 192/75 z dnia 17 stycznia 1975 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania refundacji wywozowych w odniesieniu do produktów rolnych⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1633/77⁶;

w celu uproszczenia kontroli administracyjnej należy przewidzieć by cena sprzedaży produktów znajdujących się w posiadaniu agencji interwencyjnej i składowanych poza terytorium Państwa Członkowskiego, którego jurysdykcji podlega agencja, była płacona w walucie tego Państwa Członkowskiego;

w związku z harmonizacją, wszystkie produkty składowane poza terytorium Państwa Członkowskiego, którego jurysdykcji podlega agencja interwencyjna mająca w posiadaniu te produkty, powinny podlegać przepisom niniejszego rozporządzenia;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wołowiny i Cielęciny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Jeżeli produkty z wołowiny znajdujące się w posiadaniu agencji interwencyjnej i składowane na terytorium Państwa Członkowskiego innego, niż Państwo Członkowskie, którego jurysdykcji podlega ta agencja, są sprzedawane po z góry ustalonej cenie, cena sprzedaży tych produktów odpowiada cenie sprzedaży identycznego produktu w Państwie Członkowskim, którego jurysdykcji podlega agencja interwencyjna, minus lub plus pieniężne lub akcesyjne kwoty wyrównawcze, mające zastosowanie w handlu między tym Państwem Członkowskim a Państwem Członkowskim, na terytorium którego produkt jest składowany.

2. Kurs stosowany do obliczania pieniężnych i akcesyjnych kwot wyrównawczych określonych w ust. 1 jest równy kursowi mającemu zastosowanie w dniu zawarcia umowy sprzedaży.

Artykuł 2

1. Jeżeli produkty znajdujące się w posiadaniu agencji interwencyjnej i składowane w państwie trzecim są sprzedawane po z góry ustalonej cenie, cena sprzedaży produktu odpowiada cenie sprzedaży identycznego produktu w Państwie Członkowskim, którego jurysdykcji podlega agencja interwencyjna, minus lub plus pieniężne lub akcesyjne kwoty wyrównawcze, które byłyby stosowane, gdyby identyczny produkt był wywożony do państw trzecich.

2. Kurs stosowany do obliczania kwoty najniższej refundacji oraz pieniężnych i akcesyjnych kwot wyrównawczych określonych w ust. 1 jest równy kursowi mającemu zastosowanie w dniu zawarcia umowy sprzedaży.

⁵ Dz.U. nr L 25 z 31.1.1975, str. 1.

⁶ Dz.U. nr L 181 z 21.7.1977, str. 33.

Jednakże, jeżeli w dniu zawarcia umowy podmiot skupujący okazuje świadectwo o wcześniejszym wyznaczeniu refundacji, kurs stosowany do obliczenia kwoty najniższej refundacji jest kursem mającym zastosowanie w dniu, w którym dokonano wcześniejszego wyznaczenia.

Jeżeli stosuje się poprzedni akapit, za dzień zawarcia umowy sprzedaży uważa się dzień, w którym dopełnione są celne formalności wywozowe.

Bez względu na przepisy art. 9 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 193/75, agencja interwencyjna zamieszcza w świadectwie swoje uwagi i podpisuje świadectwo.

3. Jeżeli podmiot skupujący w ciągu sześciu miesięcy od dnia zawarcia umowy sprzedaży przedstawia dowód, że zakupione produkty zostały wprowadzone do swobodnego obrotu w państwie trzecim, w którym były składowane lub w innym państwie trzecim, różnica między kwotą refundacji mającą zastosowanie do państwa trzeciego, w którym produkty zostały wprowadzone do swobodnego obrotu a kwotą najniższej refundacji jest odejmowana od ceny sprzedaży określonej w ust. 1.

Dowód określony w poprzednim akapicie dostarczany jest zgodnie z art. 11 rozporządzenia (EWG) nr 192/75.

Artykuł 3

Jeżeli produkty z wołowiny znajdujące się w posiadaniu agencji interwencyjnej i składowane na terytorium jednego lub więcej Państw Członkowskich innych niż Państwo Członkowskie, którego jurysdykcji podlega ta agencja, lub w państwie trzecim, sprzedawane są na drodze przetargu, minimalna cena sprzedaży jest ustalana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 805/68, w stosunku do każdego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym produkty są składowane oraz w odniesieniu do każdego produktu.

Artykuł 4

Ceny sprzedaży produktów objętych niniejszym rozporządzeniem są regulowane w walucie Państwa Członkowskiego, którego jurysdykcji podlega agencja interwencyjna będąca w posiadaniu produktów.

Artykuł 5

Do celów niniejszego rozporządzenia przyjmuje się, że dzień, w którym agencja interwencyjna akceptuje wniosek o zawarcie umowy, jest dniem, w którym zawarto umowę sprzedaży.

Artykuł 6

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do produktów składowanych poza terytorium Państwa Członkowskiego, którego jurysdykcji podlega agencja interwencyjna posiadająca produkty,

niezależnie od daty rozpoczęcia ich składowania.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 sierpnia 1977 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) NR 2182/77

z dnia 30 września 1977 r.

ustanawiające szczegółowe zasady sprzedaży mrożonej wołowiny pochodzącej z zapasów interwencyjnych, przeznaczonej do przetworzenia we Wspólnocie oraz zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1687/76

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 425/77², w szczególności jego art. 7 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady (EWG) nr 98/69 z dnia 16 stycznia 1969 r. ustanawiające ogólne zasady sprzedaży mrożonej wołowiny i cielęciny przez agencje interwencyjne³, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 429/77⁴, dopuszcza sprzedaż takiego mięsa do wykorzystania na specjalne cele; konieczne jest ustanowienie szczegółowych zasad w zakresie sprzedaży takiego mięsa wspólnotowemu przemysłowi przetwórczemu;

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 597/77 z dnia 18 marca 1977 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania specjalnych ustaleń dotyczących przywozu niektórych rodzajów wołowiny mrożonej przeznaczonej do przetwarzania⁵, zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1384/77⁶, określa produkty na jakie można przetwarzać takie mięso; w celu usprawnienia kontroli przetwarzania, konieczne jest wprowadzenie wymogu, aby produkty sprzedawane na podstawie niniejszego rozporządzenia były przetwarzane na produkty określone w rozporządzeniu (EWG) nr 597/77, lub na produkty objęte podpozycją 02.06 C I a) 2 Wspólnej Taryfy Celnej;

ponadto rozporządzenie (EWG) nr 597/77 przewiduje korzystniejsze ustalenia dotyczące mięsa, które ma być przetwarzane na konserwy, w celu zwiększenia konkurencyjności takich konserw na rynku; konieczne jest zapewnienie, aby mięso sprzedawane na podstawie niniejszego rozporządzenia było sprzedawane po cenach zróżnicowanych w zależności od ostatecznego przeznaczenia;

sprzedaż dokonywana na podstawie niniejszego rozporządzenia po cenach ustalonych z góry powinna być regulowana przepisami rozporządzenia Komisji (EWG) nr 216/69 z dnia 4 lutego 1969 r. ustanawiającego szczegółowe zasady sprzedaży wołowiny mrożonej,

¹ Dz.U. nr L 148 z 28.6.1968, str. 24.

² Dz.U. nr L 61 z 5.3.1977, str. 1.

³ Dz.U. nr L 14 z 21.1.1969, str. 2.

⁴ Dz.U. nr L 61 z 5.3.1977, str. 18.

⁵ Dz.U. nr L 76 z 24.3.1977, str. 1.

⁶ Dz.U. nr L 157 z 28.6.1977, str. 16.

skupionej przez agencje interwencyjne⁷, z zastrzeżeniem niektórych specjalnych wyjątków związanych ze szczególnym wykorzystywaniem takich produktów;

oprócz zabezpieczenia przewidzianego w art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 216/69, konieczne jest ustanowienie zabezpieczenia składanego tytułem gwarancji wykorzystania produktów sprzedawanych na podstawie niniejszego rozporządzenia we wskazanym celu; wysokość zabezpieczenia powinna być zróżnicowana w zależności od sposobu wykorzystania mięsa;

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1687/76 z dnia 30 czerwca 1976 r.⁸, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1723/77⁹, ustanowiło szczegółowe zasady kontroli wykorzystania i miejsca przeznaczenia produktów interwencyjnych; niektóre z tych zasad powinny być stosowane w odniesieniu do sprzedaży dokonywanych na podstawie niniejszego rozporządzenia;

art. 4 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1134/68 z dnia 30 lipca 1968 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 653/68 w sprawie warunków zmian wartości jednostki rozliczeniowej stosowanej we wspólnej polityce rolnej¹⁰ stanowi, że w przypadku transakcji dokonywanych w ramach wspólnej polityki rolnej kwoty należności Państw Członkowskich lub należycie upoważnionego organu, wyrażone w walucie krajowej i odpowiadające kwotom określonym w jednostkach rozliczeniowych, powinny być płacone na podstawie stosunku między jednostką rozliczeniową a walutą krajową, występującego w czasie przeprowadzania odnośnej transakcji lub jej części;

zgodnie z art. 6 wymienionego rozporządzenia, czas dokonania transakcji jest określony jako data wystąpienia zdarzenia, w rozumieniu przepisów Wspólnoty lub, w przypadku braku takich przepisów i do czasu ich przyjęcia, w rozumieniu przepisów odnośnego Państwa Członkowskiego, zgodnie z którymi kwota związana z odnośną transakcją staje się wymagalna i płatna;

data wystąpienia zdarzenia, gdy odnośne zabezpieczenie i kwota odpowiadająca cenie sprzedaży produktu stają się wymagalne i płatne, jest datą zawarcia umowy sprzedaży;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wołowiny i cielęciny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Mięso sprzedawane na podstawie niniejszego rozporządzenia jest wykorzystywane, według wyboru nabywcy, do wytwarzania we Wspólnocie albo:

- a) żywności konserwowanej, w rozumieniu art. 1 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 597/77, albo
- b) innych produktów, w rozumieniu art. 1 ust. 6 tego samego rozporządzenia, lub

⁷ Dz.U. nr L 28 z 5.2.1969, str. 10.

⁸ Dz.U. nr L 190 z 14.7.1976, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 189 z 29.7.1977, str. 39.

¹⁰ Dz.U. nr L 188 z 1.8.1968, str. 1.

produktów objętych podpozycją 02.06 C I a) 2 Wspólnej Taryfy Celnej.

2. W przypadku mięsa mrożonego przetwarzanego na produkty określone w ust. 1 lit. a), dowód potwierdzający przetworzenie nie jest przyjmowany, o ile ilość żywności konserwowanej wytworzonej z takiego mięsa nie jest co najmniej równa ilości nabytego mięsa.

Współczynniki stosowane do ustalania ilości mięsa mrożonego bez kości zawartego w określonej ilości mięsa konserwowanego są wymienione w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia, 100 kilogramów mięsa z kością uważa się za odpowiadające 77 kilogramom mięsa bez kości.

Jednakże w przypadku ćwierćtuszy przednich, 100 kilogramów ćwierćtuszy przednich uważa się za odpowiadające 70 kilogramom mięsa bez kości.

Artykuł 2

Dopuszczalne jest ustalanie zróżnicowanych cen sprzedaży mięsa sprzedawanego na podstawie niniejszego rozporządzenia, w zależności od tego, czy mięso jest przeznaczone do wytwarzania żywności konserwowanej określonej w art. 1 ust. 1 lit. a), czy do wytwarzania innych produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. b).

Artykuł 3

1. Zgłoszenia lub oferty w sprawie zakupu muszą zawierać pisemne oświadczenie nabywcy potwierdzające, że mięso jest przeznaczone do wytwarzania produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. a) lub do wytwarzania produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. b), ze wskazaniem Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich, gdzie produkty te mają być wytworzone.

2. Przed zawarciem umowy sprzedaży, nabywca musi złożyć właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, na którego terenie ma się odbywać przetwarzanie, zobowiązanie na piśmie, że w terminie 30 dni od daty zawarcia umowy sprzedaży wskaże przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa, w których nabyte mięso zostanie poddane procesowi przetwarzania.

3. W przypadkach, w których stosuje się art. 13 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1687/76, agencja interwencyjna posiadająca odnośne produkty niezwłocznie podaje do wiadomości właściwego organu Państwa Członkowskiego, na którego terenie ma się odbywać przetwarzanie, datę zawarcia każdej umowy sprzedaży.

Artykuł 4

1. Przed zawarciem umowy sprzedaży zabezpieczenie, mające na celu zagwarantowanie przetworzenia produktów, składa się właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, na którego terenie ma się odbywać przetwarzanie. Zabezpieczenie składa się w walucie krajowej danego Państwa Członkowskiego.

Wysokość zabezpieczenia może być zróżnicowana w zależności od produktu wystawionego

na sprzedaż oraz od jego ostatecznego przeznaczenia

2. W przypadkach, w których stosuje się art. 13 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1687/76, do czasu otrzymania świadectwa określonego w powołanym ustępie, przed otrzymaniem świadectwa określonego w tym ustępie przez agencję interwencyjną posiadającą produkty, zawieranie umów sprzedaży jest niedopuszczalne.

Artykuł 5

1. Przetworzenie mięsa nabytego na podstawie niniejszego rozporządzenia musi być wykonane w terminie czterech miesięcy od daty zawarcia umowy sprzedaży.

2. Dowód przewidziany w art. 12 rozporządzenia (EWG) nr 1687/76 musi być przedłożony w terminie pięciu miesięcy od daty zawarcia umowy sprzedaży.

3. Zwolnienia zabezpieczenia przewidzianego w art. 4 ust. 1 dokonuje się za okazaniem dowodu określonego w ust. 2 oraz pod warunkiem zachowania zgodności z innymi warunkami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

4. Jeżeli zgłoszenie w sprawie zakupu zostało odrzucone, zabezpieczenie przewidziane w art. 4 ust. 1 zwalnia się niezwłocznie, proporcjonalnie do ilości, na które nie zawarto umowy sprzedaży.

Artykuł 6

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 5 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 216/69, kwota odpowiadająca cenie sprzedaży jest płacona w miarę odbioru towarów z magazynu, proporcjonalnie do odbieranych ilości i nie później niż w dniu poprzedzającym każdy odbiór.

2. Kwota ta jest wpłacana w walucie krajowej Państwa Członkowskiego, na którego terenie znajduje się agencja posiadająca sprzedawane produkty.

3. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 216/69, minimalna ilość, którą można sprzedać wynosi 10 ton.

Artykuł 7

W przypadkach, w których ze względu na wystąpienie siły wyższej nabywca nie jest w stanie dotrzymać terminu wyznaczonego na odbiór produktów, agencja interwencyjna podejmuje takie działania, które uzna za niezbędne, mając na uwadze przywołane okoliczności.

Agencja interwencyjna notyfikuje Komisji każdy przypadek wystąpienia siły wyższej i informuje ją o działaniach podjętych w związku z tym faktem.

Artykuł 8

W rozumieniu art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 1134/68, data wystąpienia zdarzenia, w którym zabezpieczenie określone w art. 4 ust. 1 oraz kwota odpowiadająca cenie sprzedaży stają się wymagalne i płatne, uważa się za datę zawarcia umowy.

Artykuł 9

W Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 1687/76 po ust. 16 dodaje się ust. 17 pod pozycją „II produkty przeznaczone do odmiennego wykorzystania lub celu niż określono w podpozycji I” i odnośny przypis⁸ w brzmieniu:

„17. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2182/77 z dnia 30 września 1977 r. ustanawiające szczegółowe zasady sprzedaży mrożonej wołowiny pochodzącej z zapasów interwencyjnych, przeznaczonej do przetworzenia we Wspólnocie oraz zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1687/76.

a) Mięso przeznaczone do produkcji żywności konserwowanej:

- Sekcja 104:

„Mięso przeznaczone do produkcji żywności konserwowanej.

„Kod bestemt til fremstilling af konserver.

System a). (Rozporządzenie (EWG) nr 2182/77)”.
Ordning (a). (Forordning (E_F) nr 2182/77)”.
„Fleisch zur Herstellung von Konserven bestimmt.

Regelung (a). (Verordnung (EWG) nr 2182/77)”.
„Viandes destinées _ la fabrication de conserves.

Régime (a). (R_glement (CEE) nr 2182/77)”.
„Carni destinate alle fabbricazione di conserve.

Regime (a). (Regolamento (CEE) n. 2182/77)”.
„Vlees bestemd voor de vervaardiging van conserve.

Regeling (a). (Verordening (EEG) nr 2182/77)”.
Data zawarcia umowy sprzedaży.

- Sekcja 106:

Regime (a). (Regolamento (CEE) n. 2182/77)”.
„Vlees bestemd voor de vervaardiging van conserve.

Regeling (a). (Verordening (EEG) nr 2182/77)”.
Data zawarcia umowy sprzedaży.

b) Mięso przeznaczone do wytwarzania innych produktów:

- Sekcja 104:

„Mięso przeznaczone do przetwarzania.

System (b). (Rozporządzenie (EWG) nr 2182/77)”.
Data zawarcia umowy sprzedaży.

- Sekcja 106:

„Mięso przeznaczone do przetwarzania.

System (b). (Rozporządzenie (EWG) nr 2182/77)”.
Data zawarcia umowy sprzedaży.

„Kod bestemt til forarbejdning.

Ordning (b). (Forordning (E_F) nr 2182/77)”.

„Zur Verarbeitung bestimmtes Fleisch.

Regelung (b). (Verordnung (EWG) nr 2182/77)”.

„Viandes destinées _ la transformation.

Régime (b). (R_glement (CEE) nr 2182/77)”.

„Carni destinate alle trasformazione.

Regime (b). (Regolamento (CEE) n. 2182/77)”.

„Vlees bestemd voor verwerking.

Regeling (b). (Verordening (EEG) nr 2182/77)”.

- Sekcja 106:

Data zawarcia umowy sprzedaży.

⁸Dz.U. nr L 251 z 1.10.1977, str. 60.”

Artykuł 10

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 10 października 1977 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 września 1977 r.

W imieniu Komisji

Finn GUNDELACH

Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Współczynniki stosowane przy ustalaniu ilości mrożonego mięsa bez kości, zawartego w określonej ilości mięsa konserwowanego

Rodzaj produktu	Współczynnik
I. Żywność konserwowana, inna niż homogenizowana, zawierająca następujący udział procentowy mięsa wołowego:	
1. 80% mięsa lub więcej, z wyłączeniem podrobów i tłuszczu	1,50
2. 60% mięsa lub więcej, ale mniej niż 80%, z wyłączeniem podrobów i tłuszczu	1,10
3. 40% mięsa lub więcej, ale mniej niż 60%, z wyłączeniem podrobów i tłuszczu	0,90
4. 20% mięsa lub więcej, ale mniej niż 40%, z wyłączeniem podrobów i tłuszczu	0,30
II. Współczynnik mający zastosowanie w odniesieniu do mięsa konserwowanego homogenizowanego jest równy ilości, wyrażonej w kilogramach, mięsa mrożonego bez kości wykorzystanego do produkcji jednego kilograma mięsa konserwowanego	